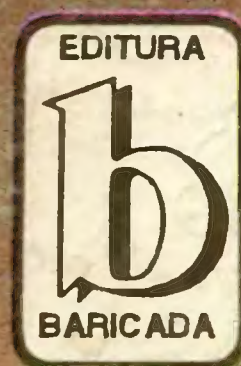


# TELEPATUL

400-1000

John Brunner





Coperta I: © **Karel Thole**  
Coperta IV: © **Dan Apostol**

Lector: **Ileana Buculei**  
Tehnoredactor: **Aneta Caragheorghiev**

**John Brunner**  
„**The Whole Man**“

© 1965, by **John Brunner**

© 1958, by **Nova Publications Ltd,**  
**New York, U.S.A.**

© 1978 per l'edizione italiana by **Casa Editrice**  
**Nord SRL**, via Rubens 25, 20148 Milano, Italia

© 1994, **Editura Baricada**, sucursală a Grupului  
de Investiții și Programe (GIP-SRL), Bd. I.C.  
Brătianu nr. 10, 70453 București, România.

Toate drepturile rezervate. Orice reproducere,  
integrală sau parțială, prin orice mijloace, efectuată  
fără consimțământul autorului și al editurii este  
ilegală și constituie un delict sancționat de Codul  
Penal.

ISBN 973-9081-34-7



John Brunner

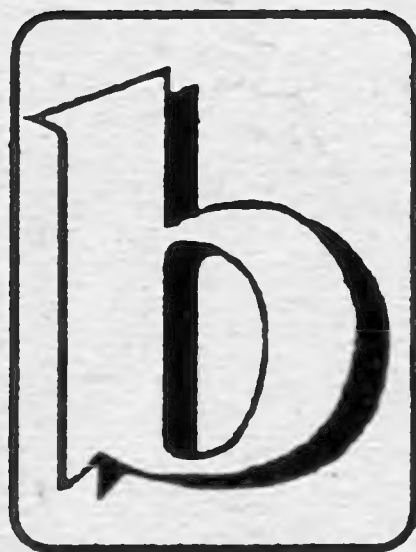
# TELEPATUL

Traducere de

Alexandra Beatrice Kiseleff

și

Constantina Paligora



EDITURA BARICADA  
București, 1994



Tipărit la  
**INTERGRAPH**

Bd. Păcii, nr. 68 A  
Telefon: 769.35.68  
București - Romania



**CARTEA ÎNTÎI:  
MATERIA**



„Mens agitat molem“.

Vergiliu: **Eneida**



# CAPITOLUL I

După naștere, o așezaseră într-un pat. Era o femeie bine legată, dar într-atît de marcată de povara grijilor și de foame încît pielea trupului îi era fleșcăită ca o haină veche. În ciuda lărgimii centurii pelviene, travaliul fusese greu. Luîndu-se după aerul ei obosit, medicul considerase că era mai amărîtă decît alte paciente care concurau pentru obținerea unui mic spațiu într-un salon de spital, așa că-i acordase un pat. Femeia nu schițase nici un gest de mulțumire. Oricum însă părea să n-o impresioneze faptul că, după naștere, majoritatea lăuzelor se odihneau doar cîteva ore într-un fotoliu, în timp ce în jurul lor îngrijitoarele ștergeau podeaua cu o soluție de sodă caustică, în lipsă de dezinfectante, aruncînd la crematoriu feșele și tifoanele de hîrtie.

„Criza“ atinsese apogeul cu cîteva săptămîni mai înainte. Fereastra de lîngă pat avea două ochiuri lipsă, iar spațiul gol fusese acoperit cu hîrtie de ziar lipită cu bandă adezivă. Bolnava din patul din dreapta avea o rană produsă de o armă de foc și zăcea fixînd abulic tavanul. Într-un colț al tavanului se zărea o urmă de fum, asemănătoare aceleia pe care ar fi putut-o lăsa o lumînare: o limbă neagră cu



margini cenușii, lungă de vreo jumătate de metru.

Din stradă răzbăteau zgomote neobișnuite. În urmă cu cîteva luni s-ar fi auzit freamătul traficului, larma persoanelor care treceau pe stradă, bucurîndu-se de razele soarelui, un fundal sonor previzibil și reconfortant. Acum, din cînd în cînd, se distingeau pocnetele răgușite, amplificate, ale megafonului prin care se transmiteau ordine. Apoi veni rîndul unei cacofonii inconfundabile, obsedante: huruitul surd al unui vehicul greu, pe șenile; şuieratul strident al fluierelor polițiștilor; tropot de bocanci mărșăluind la unison. Dintr-o clipă într-alta, putea izbucni și lătratul automatelor.

La vreo oră de la naștere, în ușa salonului apăru o femeie îmbrăcată într-o uniformă militară, cu părul tăiat scurt și încinsă cu o centură de care atîrna un toc de piele lustruită. Cîteva clipe, cercetă din priviri încăperea înțesată de paturi, cu un aer preocupat, după care se făcu nevăzută.

Mai trecu încă o oră, apoi în încăpere intră un bătrîn, împingînd o măsuță pe roțile hodorogită, avînd pe ea două mari recipiente, unul plin cu o zeamă de o culoare incertă și celălalt plin cu cafea. Imediat după aceea sosi și o infirmieră, ce începu să distribuie castroane și gamele pacienților care erau în stare să mănînce.

Într-un tîrziu, își făcu apariția o altă infirmieră, cu o figură posacă și o cută amară în colțul gurii, însoțită de medicul care o asistase pe femeie în



timpul nașterii. Abia ținându-se pe picioare de oboseală, cei doi își croiră drum pînă la lăuză.

– Doamnă... știți... – Doctorul încercă să-și dreagă vocea, încurcat. – Încă nu v-ați văzut copilul, doamnă...

– Domnișoară, îl corectă femeia din pat, plecîndu-și privirea. Domnișoara Sarah Howson.

– Înțeleg...

Doctorul nu era prea sigur că dorea sau putea să pătrundă în detaliile acestei situații penibile, dar răspunsul lui avea menirea să umple tăcerea apăsătoare ce se înstăpînise în salon, întreruptă cînd și cînd de zgomotul vaselor goale.

Infirmiera îi șopti ceva, arătîndu-i un formular: linii cenușii perpendiculare brăzdau hîrtia gălbuie. Doctorul dădu afirmativ din cap.

– Îmi pare rău de întîrziere, domnișoară Howson, continuă el, dar sîntem puși în fața unui moment dificil... V-ați gîndit la un nume? – Apoi, dîndu-și seama că, în împrejurările respective, exista riscul să nu fi fost respectate întru totul procedurile obișnuite, adăugă: – Vi s-a spus că este băiat, nu?

– Cred că da. Da, fără îndoială, acum îmi amintesc. – Femeia își răsuci anevoie capul pe pernă, ca și cum ar fi căutat să-și găsească o poziție mai comodă.

– Dacă i-ați ales un nume, îl putem înscrie în registrul de nașteri, o încurajă doctorul.



– Eu... – Își trecu o mână peste frunte. – Cred...  
ia te uită, dumneata ești doctorul care m-a asistat? –  
Lăuza îl privi cu atenție. – Da, dumneata ești.  
Doctore, e urât, nu-i așa?

– Da, foarte urât...

– Are... Vreau să zic, este... este o chestie definitivă?

– A, nu, nici vorbă! se strădui doctorul s-o liniștească, sperînd ca vocea să-i fie convingătoare. Nu era sigur de nimic... în zilele acelea, nimeni nu mai putea fi sigur de ceva, dar încercarea de a-și încuraja pacienții devenise un obicei.

Cînd se va sfîrși totul? Și cum? Siguranța și tihna de acum cîteva luni se destrămaseră și în locul lor apăruse această „criză”. Pentru majoritatea oamenilor, acest cuvînt nu avea o semnificație clară; însemna doar că autobuzul nu apărea în stație la ora obișnuită; că electricitatea se întrerupea în timp ce se pregătea cina; că pe trotuare apăruseră slogane scrise cu vopsea roșie; că monumentul unui erou se înclinase pe pedestalul său pe jumătate distrus; că prețul alimentelor urcase pînă la stele și că la radio, la fiecare 15 minute, se amintea că populația trebuie să-și păstreze calmul. Pentru doctor, însă, „criza” însemna curățirea rănilor de așchiile de piatră și de fragmentele de sticlă; însemna lipsă de dezinfectante, de antibiotice și chiar de cuverturi; însemna comoții cerebrale, răni produse de arme de foc, dar și bombe incendiare artizanale lansate de la ferestre.



Pe la colțuri de stradă, se zăreau o sumedenie de bărbați în uniforme spilcuite, care vorbeau o duzină de limbi străine, pregătiți în orice clipă să pună mîna pe pistol. Mai erau și persoane oficiale care veneau să pună întrebări despre proviziile necesare și despre paturile rămase libere, despre cum se făcea distribuirea rațiilor alimentare. Celor care își primeau rația li se imprima pe dosul palmei stîngi un timbru ce nu putea fi șters pînă a doua zi, pentru a preveni posibilitatea de a obține mai multe porții, ca și cum, dintr-o dată, întreaga populație s-ar fi preschimbat într-o adunătură de borfași și cerșetori.

Lăuza se răsuci din nou în pat.

– Sper să nu mai am niciodată parte de necazurile prin care am trecut!

Infirmiera îi aruncă doctorului o privire muștrătoare, readucîndu-l cu picioarele pe pămînt. Important era să o ajute pe femeie să stabilească numele pruncului, pentru a înlocui simpla noțiune de „copil”.

– Ați ales un nume pentru micuț?

– Un nume? Da... cred că Gerald. Ca pe tatăl lui. – Total confuză, lăuza îl privi pe doctor, încruntînd din sprîncene. – Ce s-a întîmplat? Pentru ce nu mi l-au adus încă? E ceva în neregulă?

– Îmi pare rău că trebuie să vă spun! mormăi doctorul, hotărît să renunțe la menajamente.

– Care-i problema? N-are mîini, n-are picioare?

– Nu, din fericire, nu-i ceva atît de grav! E vorba de... o malformație generalizată. Bineînțeles,



cu timpul, starea lui s-ar putea ameliora, dar deocamdată este încă prea devreme pentru a ne pronunța.

Femeia îl fixă îndelung, fără să spună nimic, apoi începu să rîdă cu amărăciune.

– Ce blestem! Dar la ce mă puteam aștepta de la nemernicul ăla? N-a vrut să ne căsătorim... zicea că pe lume nu-i nimic sigur ca să-ți poți face planuri de viitor... Și acum, după cîte am îndurat... măcar dacă aș fi avut parte de un sprijin la bătrînețe... Numai că norocul meu a vrut să mă procopsesc cu o stîrpitură pe care va trebui s-o îngrijesc cît oi trăi...

– Și tatăl? întrebă doctorul, înfrîngîndu-și lehamitea.

– El? A fost omorît. Știam c-o s-o sfîrșească așa, de cînd se hotărîse să lupte. Of, Doamne, Doamne! continuă lăuza să se căineze.

– Acum o să vă aducem fiul, domnișoară Howson, spuse infirmiera.

\*

Înapoindu-se în birou, doctorul o găsi pe femeia îmbrăcată în uniformă militară răsfoind registrul de internări. Semnul distinctiv de pe umerii vestonului aparținea Israelului. O clipă, se gîndi că persoana din fața lui nu părea a fi evreică, cu trăsăturile ei clasice și ochii albaștri și reci.

– Caut o cetățeană cu numele de Howson, spuse



ea, ridicîndu-și privirea din registru. Am studiat dosarul unui anume Gerald Pond, al cărui cadavru a fost găsit în apropierea rezervoarelor aruncate în aer chiar la începutul tulburărilor. După informațiile culese, respectivul avea o prietenă care se numea Howson.

– E posibil, răspunse doctorul. Dar, vă rog, luați loc pe un fotoliu. Howson, deci! Am asistat-o la naștere. Are un băiat handicapat.

– E ceva grav?

– Un umăr mai sus decît celălalt, un picior mai scurt, șira spinării deformată... urîta treabă! – Doctorul ezită. – Nu cred că ar fi cazul s-o supuneți unui interogatoriu, pentru numele lui Dumnezeu! Nașterea a fost extrem de grea, iar acum va trebui să-și vadă progenitura... Ar fi monstruos!

– Să nu ne grăbim să tragem concluzii! Unde este lăuza?

– În salon. Al patrulea pat din fund.

– Aș vrea doar să arunc o privire.

Israeliana se ridică. Doctorul nu se oferă s-o conducă. Cînd rămase singur, scoase dintr-un sertar al biroului ultimul pachet de țigări și-și aprinse una, trăgînd cu nesaț fumul în piept. După cîteva minute, musafira se reîntoarse în birou.

– Vreți s-o arestați? întrebă el curios.

– Nu. – Evreica se așeză din nou în fotoliu și notă ceva în documentele ei. – Nu e cazul, întrucît nu are nici o legătură cu activitatea teroriștilor. Este apolitică în cel mai înalt grad în care poate fi o



creatură umană ce nu și-a pierdut încă darul rațiunii. Se temea de singurătate... câți ani are? patruzeci?... și nu credea că bărbatul acela, Pond, vorbea serios când zicea că pentru el sexul era doar o funcție necesară. Nădăjduia că i-ar putea scoate din cap obsesiile referitoare la revoluții și sabotaje, că o să-l determine să o ducă... la altar și o să-și ia mobilă pe credit... Presupun că știi prea bine repertoriul nefericitelor ăstora!

– Îmi închipui că i-ați deschis și ei un dosar, spuse doctorul, pe un ton sarcastic.

– Nu, nu i-am făcut nici un dosar și, după părerea mea, nici nu merită osteneala să-i întocmim unul.

– Perfect! Sînt fericit să aflu că, din cînd în cînd, vă amintiți să mai fiți și mărinimoși.

– Știi bine că nu noi provocăm necazurile. Datoria noastră este să stabilim faptele.

– Ei, drace, dacă sarcina voastră este... să intrați într-un salon de spital și să vă uitați la cineva, pentru a stabili dacă lucrurile merg bine sau rău, atunci e păcat că n-o faceți de la bun început, înainte de a se produce pacostea!

Doctorul era foarte obosit și foarte pornit împotriva acestor străini poligloți ce erau susținuți de opinia publică mondială. Ca atare, nici nu se strădui să înțeleagă sensul vorbelor rostite de evreică, înainte de a pleca:

– Nu este de ajuns, doctore, nu încă!



## CAPITOLUL II

După trei zile, o trimiseră acasă, cu copilul și cu un teanc de documente: o legitimație pentru rația suplimentară de hrană în timpul alăptării, o legitimație pentru medicamente, o legitimație pentru vizita medicală, precum și alte hîrtii pentru emulsii și scutece.

Femeia se întoarse pe strada ei lungă și îngustă, cu clădiri gemene de trei etaje, avînd fațadele îngălbenite și crăpate. Pretutindeni erau risipite mormane de gunoaie, întrucît din cauza „crizei” resturile menajere nu mai erau ridicate în mod regulat. A doua zi aveau să vină două mari autodube militare: una era concepută pentru aspirarea murdăriilor, iar cealaltă stropea strada cu un dezinfectant cu miros respingător. Chiar și apa era distribuită cu autocisternele; inițial, fusese o raționalizare impusă de sabotajul organizat de Gerald Pond și de tovarășii săi la rezervoarele orașului, apoi obiceiul se împămîntenise.

Ajunsă în apartamentul ei, Sarah Howson începu să facă ordine prin cele două camere, aruncînd tot ceea ce i-ar fi putut aminti de Gerald Pond... haine vechi, pantofi, scrisori, cărți pe teme politice. Romanele însă le-a păstrat: nu fiindcă ar fi fost o



cititoare împătimită, ci în speranța de a le vinde. Dacă pruncul nu ar fi rămas liniștit, s-ar fi descolorat și de el, fără să stea prea mult pe gânduri, și Gerald Howson ar fi dispărut pe nesimțite dintr-o lume care nu se sinchisea de el.

\*

În seara cînd Gerald împlinea o săptămînă, apărură soldații. Erau patru, însoțiți de un ofițer și de un șofer. Șoferul oprise dubița în fața casei în care locuia Sarah Howson, strecurînd-o în spațiul liber dintre alte două automobile, fără a încerca însă să se apropie de trotuar. Din cauza „crizei“ fusese sistată și distribuirea benzinei și, ca atare, mașinile rămăseseră încremenite de-a lungul străzii. Copiii începuseră să le considere ca pe niște fiare vechi abandonate, spărgîndu-le geamurile, deșurubîndu-le capacele rezervoarelor, zgîriind pe vopseaua mașinilor, cu bricege sau pur și simplu cu unghia, nume sau cuvinte obscene.

Toți oamenii care se nimeriseră să fie la acea oră pe stradă, ca și cei ce pîndeau din spatele perdelelor văzură soldații și se simțiră cuprinși de panică. Unii erau conștienți că se făcuseră vinovați de acte ilegale: în acele vremuri, piața neagră înflorea cu o iuțeală incredibilă. Alții, care se rătăciseră întîmplător prin împrejurimi, se temeau să nu fi încălcat cumva vreo lege promulgată de forțele de pace, sau să nu fi ajutat, involuntar, teroriștii.



Acțiunile de pacificare, deși nu reprezentau o noutate, fuseseră întotdeauna considerate ca fiind ceva îndepărtat, despre care se pomenea prin ziare și la TV, referitor la cei cu piele neagră, din țări îndepărtate, pline de jungle și deșerturi.

În fața casei, rămăseseră doi soldați. După semnele distinctive de pe umerii lor, se putea deduce că făceau parte din trupele Pakistanului. Erau bărbați înalți, simpatici, zîmbind binevoitor, discutînd între ei pe un ton detașat. Firește, pistoalele nu lipseau din dotare.

Ceilalți soldați și ofițerul, însoțiți de proprietarul imobilului, înspăimîntat de moarte, urcaseră scările întortocheate, pînă la etajul doi, unde locuia Sarah Howson.

Cînd femeia ciufulită, îmbrăcată într-un capot răpănos de celofibră, peste care își petrecuse un șorț de bucătărie, deschise ușa, ofițerul o salută militarmente.

– Doamna Sarah Howson? întrebă el politicos.

– Eu sînt. Ce doriți? – Ochii întunecați și răutăcioși ai femeii îl scrutară cu atenție pe militar, încercînd să descifreze în el o undă de omenie.

– Dacă nu mă înșel, o vreme ați fost... prietenă intimă cu Gerald Pond...

– Așa e. – Sarah vorbise normal, fără să protesteze, chiar dacă sufletul îi tremura. – Dar Gerald a murit. Și, oricum, eu n-am fost amestecată în treburile lui politice.

– Trebuie să vă rog să veniți cu noi, continuă



ofițerul pe același ton. E nevoie să răspundeți la câteva întrebări.

– Bine. – Femeia se retrase din prag, fără să-și trădeze emoția. – Intrați și așteptați-mă să mă îmbrac. O să dureze mult interogatoriul?

– Asta depinde de dumneavoastră, oftă ofițerul, dînd din umeri.

– Și cu copilul ce să fac? strigă ea din camera alăturată. Să-l iau cu mine sau să-l las în grija cuiva?

Ofițerul se încruntă și consultă o fițuică scoasă dintr-un buzunar.

– Cred că ar fi mai bine să-l luați cu dumneavoastră, răspunse el într-un tîrziu.

\*

Se opriră în fața sediului poliției. Magnificele dale de marmură ce cunoscuseră gustul sîngelui mai păstrau încă urme de grenade și de gloanțe, iar mai multe ferestre se căscau oarbe spre cer. Controlul asupra clădirii fusese preluat de trupele multinaționale: ca atare, agenții, fie că erau sau nu îmbrăcați în uniformă, trebuiau să-și arate legitimațiile de liberă trecere ca să poată pătrunde înăuntru. Bărbații înarmați care păzeau poarta aveau ecusoane indicînd DANEMARCA. Sarah Howson îi văzuse în mai multe rînduri după moartea lui Pond și, de fiecare dată, se întreba cum de-și închipuiseră el și tovarășii lui că vor izbîndi împotriva întregii lumi.



În holul clădirii, ofițerul se prezentă și chemă o femeie îmbrăcată în uniformă, pe al cărei veston se zărea o tresă albă cu o cruce roșie în mijloc. Femeia avea o voce plăcută și era zîmbitoare, iar Sarah Howson îi încredință pruncul fără să șovăie. Dintr-o dată, însă, nou-venita tresări și surîsul îi dispăru când simți, prin scutecele subțiri, șira spinării diformă și umerii inegali.

– Copilul dumneavoastră va fi îngrijit cu toată atenția, pînă cînd vom încheia discuția, spuse ofițerul. Pe aici, vă rog! – O conduse pe un coridor lung, avînd de-o parte și de alta mai multe uși. – Va trebui să mai așteptați cîteva minute.

Intrară într-o încăpere ale cărei ferestre dădeau spre marea piață ce se întindea în fața clădirii. Soarele strălucea la asfințit, aruncînd umbre portocalii pe pereții cenușii și pe mobilele verzui.

– Luați loc, vă rog! o invită ofițerul.

Apropiindu-se de birou, militarul ridică microfonul interfonului și formă un număr pe disc.

– Cu domnișoara Kronstadt, dacă se poate! ceru el, după cîteva clipe de așteptare.

Urmă o scurtă pauză, apoi bărbatul vorbi din nou, pe un ton plin de respect:

– Scuzați-mă că vă deranjez, domnișoară Kronstadt, dar avem o vizită foarte interesantă. Unul dintre cei mai străluciți experți ai noștri a fost ieri la crematoriul comunal, ca să-l repună în funcțiune, și din întîmplare, descărcînd una dintre ultimele dube, a remarcat pe o scrisoare numele lui Gerald Pond.



Firește, individul fusese clasat ca mort, așa că treaba asta nu a avut urmări pînă astăzi după-amiază, cînd am descoperit că exista și o amantă, care locuiește încă la vechea adresă...

Ofițerul se opri brusc și se uită încruntat la microfon, ca și cum acesta l-ar fi mușcat.

— Spuneți că trebuie s-o trimit pur și simplu acasă? se miră el. Și e sigur că n-a fost?... La dracu'! Îmi pare rău, ar fi trebuit să verific mai întîi la dumneavoastră, dar nu mi-am închipuit că ați fost informată atît de repede. De acord, o duc acasă... Cum?

Sarah Howson se simți dintr-o dată străbătută de niște fiori stranii, ce o smulseră din proverbiala sa apatie, dîndu-și seama că, dacă era atentă, reușea să audă vorbele pronunțate în interfon:

„Nu, mai rețineți-o cîteva minute. O să vin cît se poate de repede. Vreau s-o mai văd o dată, deși nu cred că deține alte informații despre Pond... avem deja un dosar cu 200 de pagini!”

Ofițerul întrerupse legătura, dînd din umeri, și scoase dintr-un buzunar al vestonului un pachet de țigări străine. Îi oferî și femeii o țigară, aprinzîndu-i-o cu o brichetă Zippo cu încărcător.

\*

Ușa se deschise și își făcu apariția femeia tunsă scurt, ce purta însemnele Israelului. Sarah Howson trase cu sete din țigară și o privi cu atenție pe necunoscută.



– V-am mai văzut! declară ea.

– Exact! – Un zîmbet scurt luminează chipul evreiceii. – Numele meu este Ilse Kronstadt. Ne-am întâlnit zilele trecute la spitalul municipal. – Femeia se așază pe marginea biroului, într-un echilibru precar. – Ce face micuțul?

Sarah Howson dădu din umeri.

– E bine? insistă evreica. Vreau să zic, primește rațiile, are parte de tratamentul necesar unui copil?

– Presupun că da. Numai că...

– Numai că asistența socială nu prea are ce face în cazul ăsta, murmură Ilse Kronstadt. Asta vroiai să spui, nu?

Sarah Howson încuviință din cap, jucîndu-se distrată cu țigara pe jumătate consumată. Privind-o, Ilse Kronstadt se încruntă.

– E adevărat ce se spune despre bunicul dumitale? întrebă ea pe neașteptate.

– Cum?! exclamă uluită Sarah Howson. Bunicul meu... ce legătură are?

Expresia de simpatie dispăruse brusc de pe fața evreiceii. Femeia se ridică în picioare.

– Foarte rău! spuse ea. Nu erai o virgină neajutorată, nu-i așa? Știai că, date fiind antecedentele dumitale familiale, nu ar fi trebuit să faci copii! Să folosești o sarcină ca să șantajezi... și mai cu seamă pe un bărbat ca Pond, pe care nu-l interesa nimic în afară de mica lui obsesie pentru putere! Rușine!

Ofițerul pakistanez urmărea această insolită



înfruntare fără să înțeleagă nimic.

– Nu, nu este adevărat! îngăimă Sarah Howson. Eu nu...

– În fine, acum toate discuțiile nu-și mai au rost! oftă Ilse Kronstadt. Cred că singurul lucru pe care-l mai poți face este să încerci să ușurezi handicapul copilului. Ereditatea sa fizică poate fi înspăimântătoare, dar calitățile lui intelectuale ar trebui să fie excelente: din partea lui Pond, materialul este de primă calitate, și nici dumneata nu ești o proastă. Ești rea și egoistă, dar proastă, nu!

Ofensată, Sarah Howson se înroși. Apoi, după o scurtă pauză, se hotărî să-și ia inima în dinți.

– Atunci zi-mi și mie: cum pot să... „ușurez” viața ăluia mic? Nu mai sînt o copilă, nu? Bani – ioc, instruită nu sînt, bărbat nu am! Ce-mi rămîne de făcut? Să spăl podele? Să spăl vase?

– Pentru a da copilului ceea ce i se cuvine, singurul lucru care contează este să-l iubești! o îndemnă Ilse Kronstadt.

– Da, bineînțeles! spuse cu amărăciune Sarah Howson. Cunosc dictonul: „sînge din sîngele meu, carne din carnea mea”. Nu e cazul să-mi ții o predică! Gerald nu mi-a servit decît predici ce mă scoteau din minți și m-a blagoslovit cu un copil slut! Acum pot să plec? Cred că mi-a fost de ajuns pe ziua de azi!

Ochii albaștri se închiseră pentru o clipă. Evreica strînse din buze, iar pe frunte îi apăru o cută adîncă.



– Da, poți pleca. Există mulți oameni ca dumneata pe lume, pentru că noi nu putem vindeca peste noapte tot răul. Dar dacă nu vei reuși să-ți iubești băiatul din tot sufletul, cel puțin amintește-ți de clipa în care, mai presus de orice, ți-ai dorit un copil!

– Dacă uit, o să-mi amintească el, de câte ori îl voi privi! răspunse sec Sarah Howson, ridicându-se în picioare.

Ofițerul pakistanez întinse o mână spre interfon și formă un anumit număr.

– Infirmieră, adu-l, te rog, pe copilul Howson în hol.

\*

După ce mama îndărătnică ieși pe ușă, ofițerul se uită întrebător la Ilse Kronstadt.

– Ce era cu bunicul ei?

– N-are importanță! răspunse femeia oftînd. În lume există milioane de probleme asemănătoare. Practic, este imposibil să te ocupi de fiecare în parte.

Tonul ei redevenise sec, profesional.

– Totuși, cea mai importantă problemă are șanse să fie rezolvată. Cred că vom putea pleca de aici într-o lună.



## CAPITOLUL III

O perioadă îndelungată, lucrurile continuară să meargă prost. Magazinele rămăseseră închise. Atacurile sporadice demonstrau că teroriștii nu renunțaseră încă la luptă, comportându-se aidoma unor copii mînioși. Mai izbucniseră cîteva incendii, iar cel mai important pod din oraș fusese blocat timp de două zile, din cauza exploziei unei bombe de plastic.

Încetul cu încetul însă viața reîntră în normal. Cu toate acestea, Sarah Howson nu se strădui cîtuși de puțin să urmărească evoluția situației. O dată cu reluarea programelor, începu transmiterea știrilor la televiziune, pe lîngă cele radiofonice, care nu fuseseră întrerupte în timpul „crizei“. Cîteodată, la urechea femeii ajungeau frînturi de informații referitoare la noul guvern, sau la consilieri și împrumuturi străine, și la serviciile de utilitate publică... Cînd mergea pe stradă, vedea titlurile negre din paginile ziarelor azvîrlite în drum și le citea fără să înțeleagă nimic. În mintea ei, nu făcea nici o asociere între sosirea experților tehnici și faptul că, în bucătărie, apa curgea din nou, ori de cîte ori avea nevoie, ca pe vremuri. Sarah nu reușea să stabilească nici o legătură între noul guvern și borcanele cu



alimente pentru copii, eliberate de băcănii din colț celor ce prezentau bonurile de rație, borcane pe care era lipită o etichetă în șase limbi, precum și o poză colorată, pentru uzul analfabeților.

Toată populația era de acord cu un fapt: situația era dezastruoasă. E adevărat, din punct de vedere material, existau speranțe de ameliorare. Dar oamenii se simțeau deprimați din considerente obiective: tragedia se întâmplase **acolo**. Ei, familiile lor, orașul, țara lor se făcuseră de rușine în fața lumii întregi. Pe străzile pe care le străbăteau fuseseră comise crime, avuseseră loc atentate cu dinamită și acte teroriste. Curînd, acest acut sentiment de vinovăție modifică felul de a gândi și de a acționa al supraviețuitorilor, aruncîndu-i într-o stare de totală apatie.

În anii următori nu se consemnă nici o depreziune economică, șomajul fiind minim, dar bucuria de a trăi lipsea în bună parte. Moda nu se mai schimbaseră atît de repede și nici nu mai apela la culori și croieli bătătoare la ochi. Automobilele renunțaseră la decorațiunile pline de fantezie, devenind în exclusivitate funcționale și banale. Oamenii simțeau, în mod neclar, că dacă ar fi acordat atenție luxului ar fi trădat ceva anume, nici ei nu știau ce... Nu doreau decît ca restul lumii să afle că erau preocupați să descopere un țel superior, un ideal național capabil să răscumpere rușinea ce încă mai apăsa pe umerii lor.



Extravaganța devenise simbolul iresponsabilității sociale, semnul distinctiv al celor mai detestați criminali: intriganții politici, precum și reprezentanții pieței negre. Aceștia din urmă, la rîndul lor, considerau că majoritatea populației – puritană, străduindu-se din răspuțeri să fugă de o amintire urîtă – dădea dovadă de negliobie. Iar „neghiobii” îi condamnau pe cei ce nu se jenau să se distreze ostentativ, numindu-i paraziți și profitori.

Și în mijlocul acestei societăți se învîrtea ca o somnambulă Sarah Howson, măsurînd trecerea timpului prin intermediul întîmplărilor cotidiene banale. O vreme, beneficiase de un soi de alocație guvernamentală, constînd dintr-o serie de bonuri cu care putea face cumpărături din anumite magazine, fără să-și bată capul să analizeze implicațiile unui asemenea ajutor social. De obicei, oamenii disprețuiau această alocație tocmai pentru că era acordată și unor femei de teapa lui Sarah Howson, care comisesse un dublu delict, înhăitîndu-se cu un cunoscut terorist și aducînd pe lume un fiu nelegitim. Dar ea rareori auzea asemenea comentarii, întrucît nu obișnuia să stea la taclale cu vecinii.

Cînd se sfîrși perioada alocației, pentru cîtva timp își găsi de lucru ca femeie de serviciu, în cîteva birouri, apoi într-o tavernă. Salariile erau mici, ca o consecință a sindromului general de reacție împotriva opulenței. Prin urmare, existau prea puține șanse ca să aibă parte de o muncă mai bine plătită.



Apoi Sarah Howson întâlnește un văduv, tată a doi adolescenți, un băiat și o fată, ce avea nevoie de o menajeră-amană și care nu acordă importanță faptului că persoana în cauză aducea cu sine un copil și nici aspectul neîngrijit al femeii. Astfel, ea se mută în cealaltă parte a orașului, în apartamentul văduvului, situat într-o clădire masivă, asigurându-se întrucâtva împotriva sărăciei. Avea mâncare și un pat, un acoperiș deasupra capului, ceva bani pentru haine, pentru copil și pentru tradiționala sticlă de lichior de sâmbătă seara.

Micul Gerald suporta diversele vicisitudini ale vieții fără să crâcnească: la început, când mama lui lucra, stătea la creșă, apoi, după ce se mutaseră în casa văduvului, zăcea uitat prin diverse colțuri, ca un obiect neînsuflețit. La creșă, diformitatea lui fusese tratată cu multă înțelegere, impresionanta lui fișă medicală fiind examinată cu atenție. Tot ce reușiseră să facă educatoarele pentru el fusese să-l ajute să-și folosească articulațiile, pentru a deveni, pe cât posibil, mai îndemânic. Și cu vorbitul avusese unele probleme, ceea ce nu-l împiedică mai târziu să facă progrese rapide; observând lumea cu ochii lui mari, severi, care străluceau pe o față de idiot, copilul trecu de la conceptele concrete la cele abstracte fără nici o dificultate, ca și cum ar fi amânat în mod deliberat să înceapă să vorbească pentru a reflecta, mai întâi, asupra acestui lucru.

La patru ani, știa să-și coordoneze destul de



bine cele patru membre diforme, astfel încât reușea să stea drept fără să se sprijine de ceva. Învăță să se plimbe prin cameră ținându-se cu o mână de perete sau apucându-se de scaune și de masă. Când, în cele din urmă, izbuti să rămână mai multe minute în picioare fără nici un ajutor din exterior, se pregăti pentru o ultimă bătălie: legănându-se încet pe picioarele inegale, se strădui să ajungă în mijlocul camerei... cădea... se ridica fără să se vaiete și o lua de la început.

Acum, atitudinea mamei sale era total indiferentă. N-avea încotro, trebuia să suporte. Prin urmare, nu primi nici laude și nici încurajări când realiză unele performanțe deosebit de dificile, cum a fost urcatul scărilor... Doar o grimasă de ușurare apărea pe chipul femeii, la gândul că nu era total neajutorat. Văduvul îl lua uneori pe genunchi, îi spunea povești sau îi răspundea la întrebări, dar nu părea să-l pasioneze prea mult această îndeletnicire. Se scuza spunând că era prea bătrîn ca să se mai ocupe de copii, ai lui fiind de-acum la vîrsta căsătoriei. Uneori însă era mai onest, mărturisind că micuțul îl impresiona. Ochii... poate că ochii erau pricina: ochii aceia inteligenți pe un chip de idiot. Mai erau și frazele acelea de adult emise de vocea bîlbîită de copil...

Cînd era în toane bune, Sarah Howson își lua fiul la cumpărături, acceptînd cu un aer sfidător murmurele de falsă milă care răsunau inevitabil în jurul ei. În acea parte a orașului, nu se știa că fusese



amanta lui Gerald Pond. Dar, cum fiecare plimbare presupunea coborîrea fotoliului pe roțile pe scările înguste ale imobilului, Sarah nu se înhăma prea des la o asemenea corvoadă. Înainte de a se mărita, fiica văduvului îl dusesse de cîteva ori pe copil la parcul de distracții, dîndu-l în leagăne și arătîndu-i animalele... un cal, veverițele, maimuțele și cerbii. Dar, ultima dată, micul Gerald rămăsese tăcut, privind zbenguiala maimuțelor, iar obrații îi erau scăldați de lacrimi.

În apartament exista un televizor, și copilul învățase imediat cum să-l deschidă și să schimbe canalele. Își petrecea multă vreme în fața micului ecran, fără să înțeleagă mare lucru din ceea ce vedea... sau poate că înțelegea. În plus, făcu dovada altui talent surprinzător: încă înainte de a fi în stare să scrie și să citească, putea răspunde la telefon, fiind capabil să comunice un mesaj fără cea mai mică eroare, chiar dacă era vorba de un număr de telefon interurban cu un prefix complicat.

Gerald văzuse puține cărți înainte de a se duce la școală. Nici mama lui, nici văduvul nu se omorau cu lectura, deși din casă nu lipseau ziarele. Fiul văduvului cumpăra reviste pentru bărbați, fiind interesat de articole picante și de nuduri, în vreme ce fata lua și ea din cînd în cînd reviste de modă, precum și romane dulcele și benzi desenate.

Copilul se apropie de literatură prin intermediul televizorului, lămurindu-se de unul singur în privința



raportului dintre sunet și simbolul lui, iar școala îl ajută doar să-și completeze inevitabilele lacune... Cadrul general fusese deja trasat. În scurt timp, făcuse progrese considerabile, astfel încât, după șase săptămâni de școală, învățătorul lui, un tânăr idealist, dar totodată conștient de toanele contemporanilor săi, încercă să o convingă pe Sarah Howson că, întrucât fiul ei era mult prea talentat, nu era recomandabil să fie supus bătaiei de joc și cruzimii celorlalți colegi, într-o școală normală. De curînd, guvernul înființase cîteva școli speciale, una dintre ele aflîndu-se chiar la periferia orașului, pentru copiii care aveau nevoie de un tratament deosebit. Ca atare, el îi sugera să-l transfere acolo pe Gerald.

Pentru o clipă, lui Sarah Howson îi surîse ideea tînărului pedagog, dar imediat îi veniră în minte documentele, cererile, scrisorile pe care ar fi trebuit să le scrie, ca și interminabilele discuții cu autoritățile, care pur și simplu o terorizau. Se interesă totuși dacă n-ar fi fost posibil ca băiatul să fie primit intern la școala specială.

După ce consultă regulamentele, învățătorul găsi răspunsul: nu, dacă locuința se afla la o distanță ce putea fi parcursă în decurs de o oră cu un mijloc de transport în comun. (Excepție făceau numai cazurile prevăzute în articolul **X**, aliniatul **Y**, paragraful **Z**... și așa mai departe.)

Sarah Howson reflectă îndelung și, în cele din urmă, clătină din cap.



– Ascultă, dumneata ești încă un copil, în vreme ce eu nu mai sînt tînăra! Oricînd s-ar pûtea să mi se întîmple ceva. Soțul meu n-ar dori să se lege la cap cu Jerry, înțelegi? Nu-i copilul lui! Jerry trebuie să-și poarte singur de grijă. E greu să trăiești în lumea asta! Dacă este inteligent, cum zici dumneata, o să se descurce. După părerea mea, trebuie să reușească, mai devreme sau mai tîrziu!

După discuția cu învățătorul, un timp, Sarah păru să se intereseze ceva mai mult de copil, făcîndu-și visuri vagi despre un viitor în care Jerry i-ar fi devenit un sprijin la bătrînețe, ajungînd funcționar într-un post liniștit, cu un salariu bunișor... Dar ideile acestea nu-i erau prea familiare și, treptat, interesul pentru el dispăru din nou.

Uneori, Gerald avea necazuri din pricina celorlalți colegi, care făceau glume pline de cruzime la adresa lui. Odată, se văzu nevoit să se suie într-un copac, ca să scape de o șleahtă de ștengari; o creangă cedă și el se alese cu o bușitură zdravănă, de pe urma căreia pătimi trei săptămîni. Văzîndu-i vînația, Sarah își aminti brusc de cuvintele evreice, alungîndu-le apoi cu furie din memorie.

În cele din urmă, perioada torturilor și a umilirilor se încheie. Mentalitatea oamenilor începea să se schimbe – trauma „crizei” se estompase, veseliea nu mai părea un lucru suspect, iar extravaganta și divertismentul reveniseră treptat la modă. Renunțînd la isterie, indivizii deveniră mai



toleranți. Când avea vreo 13 ani, Gerald reuși să-și facă primii prieteni și cam tot în aceeași perioadă negustorii și gospodinele din cartier descoperiră că puteau apela la el pentru felurite servicii: pentru comisioane, să dea de mâncare pisicii, când lipsea familia din oraș, să facă temele chiulangiilor, care uitau de lecții și se duceau în grup la cinematograf.

Când văduvul muri, Gerald începu să se gîndească serios la viitorul lui, încercînd să descopere ce munci anume se potriveau cu diformitatea sa. Oricum, împlinise vîrsta legală ce-i permitea să părăsească școala.

Și cum o nenorocire nu vine niciodată singură, fu rîndul lui Sarah să se îmbolnăvească. După cîteva luni de investigații, doctorii confirmară bănuielile lui Gerald: mama lui suferea de cancer. Pînă ce boala se agravă, necesitînd spitalizarea nefericitei femei, adolescentul se văzu nevoit să muncească din greu pentru a cîștiga banii necesari traiului zilnic: ținea contabilitatea unor negustori, spăla vase într-un bar-restaurant... Pentru el, speranțele reprezentau un vis mult prea îndepărtat. În cele din urmă, Sarah Howson muri în chinuri îngrozitoare, lăsîndu-l singur pe lume, la 17 ani. Singur, diform, neîndemînatic, inutil...

Se mută într-o cameră, la cîteva blocuri distanță (fostul apartament fusese rechiziționat de autoritatea municipală pentru o familie cu mulți copii), și continuă să ducă același trai cenușiu, lipsit de orice



orizont: muncea ocazional, ca să poată supraviețui, în rest își umplea timpul citind cărți și reviste. Când reușea să intre, sub un pretext oarecare, în casa cuiva, urmărea pasionat programele de la televizor, iar uneori se ducea la film, dacă reușea să strângă banii necesari pentru o asemenea evadare din realitate.

Ajuns la vârsta de douăzeci de ani, Gerald Howson nutrea convingerea că indiferența semenilor săi față de el rămăsese aceeași de când venise pe lume și nu întrevedea șanse ca situația să se amelioreze. De aceea, prefera să-și petreacă mare parte din timp izolat, făurindu-și un univers aparte, în care nimeni nu-l privea cruciș, nimeni nu-l muștra pentru stângăcia lui și nimeni nu se simțea ofensat de faptul că se născuse diform.



## Capitolul IV

Casiera de la cinematograful din cartier îl cunoștea din vedere pe Gerald. Când tânărul se așeza la rînd, șchiopătînd, ea îi remarca prezența și-i întindea biletul înainte de a apuca să deschidă gura. Firește, cel mai ieftin bilet. El aprecia această atenție și-i mulțumea cu timiditate, rușinîndu-se de vocea lui subțire și plîngăreață;

Deși încetase să mai crească de la doisprezece ani, Howson încerca să-și mascheze unele defecte. Cu un an în urmă, o bătrînă doamnă se îndurase de el și, cum pe vremuri fusese o croitoreasă bună, îi refăcuse o haină nouă, adăugîndu-i vată la umăr, dîndu-i o croială specială, astfel încît, la o examinare sumară, Gerald putea trece drept un om normal pînă la brîu. De asemenea, pantoful din piciorul mai scurt avea tocul foarte înalt. Desigur că acest artificiu nu-l ajuta să nu mai șchiopăteze, dar mersul nu mai reprezenta o intolerabilă suferință pentru mușchii spinării. Îmbrăcase haina zi de zi și, de aceea, acum era uzată. Din păcate, bătrîna murise, așa că nu mai existau șanse să-și înnoiască garderoba.

Gerald traversă holul cinematografului, uitîndu-se



împrejur, aruncînd o privire fugară la afișe. Săptămîna următoare avea să ruleze același film, întrucît era foarte solicitat de public. Apoi, intrînd în sală, trecu prin fața ecranului, iar spectatorii îl priviră cu o anumită curiozitate, ca și cum ar fi făcut parte din reprezentație, în vreme ce mestecau insolenți floricele de porumb și caramelle. Era o senzație stînjenitoare, de vietate țintuită în insectar, pe care cu greu putea s-o ignore.

Fotoliile centrale erau ocupate de o ceată de puștani. Cîteva locuri laterale erau goale, așa că se duse într-acolo. Sigur, vizibilitatea era mai proastă ca de obicei, dar prefera acest dezavantaj, decît să deranjeze alte persoane de pe rînd, șchiopătînd obositor și împiedicîndu-se de picioarele lor. Se așeză și privi spre ecranul gol; ca întotdeauna, mintea i se umplu cu crîmpeie de vis. Simplul fapt de a se afla în acel local îl făcea să evadeze, chiar înainte de începerea filmului. Simțea cum îl invadează fragmente de conversații, imagini de caleidoscop, bucurii și melancolii fără număr, contopindu-se unele cu altele, provocînd înlăuntrul lui un soi de excitație reconfortantă. O parte din cele văzute cu ochii minții păreau rupte de orice suport real, dar el era încredințat că își aveau izvorul în amintirile ce-i populau subconștientul. Doar văzuse sute de filme în acel cinematograf.

Și totuși... această explicație nu i se părea întru totul satisfăcătoare.



Un bărbat în costum cenușiu străbătu culoarul central al sălii de proiecție, se apropie de Howson și se așează pe rîndul din fața lui, punîndu-și impermeabilul pe locul de alături. Străinul își consultă îngrijorat ceasul de mîină, după care, cu un aer mulțumit, se rezemă de speteaza scaunului, îndreptîndu-și atenția spre ecran.

Acest amănunt, sau faptul că, după cum arăta, bărbatul respectiv ar fi trebuit să ocupe unul dintre cele mai scumpe locuri, sau, pur și simplu, un imbold venit din subconștient îl făcu pe Gerald Howson să devină atent. Fără a-și explica fenomenul, el era sigur că omul nu-și cercetase ceasul numai ca să știe cîte minute rămăseseră pînă la începerea filmului. Deși nu era nervos, individul părea totuși încordat, dintr-un motiv ce nu avea nici o legătură cu vizionarea unei pelicule bune.

Frământările lui Howson luară sfîrșit o dată cu stingerea luminilor: totul dispăru, în afară de enormele imagini colorate ce se perindau pe ecran. Zi și noapte, visele tînărului erau populate cu imagini desprinse din filme, de la televiziune și din reviste. Deși vecinii lui se arătau amabili și îl invitau deseori să urmărească programele TV, el prefera, în pofida sacrificiilor pe care trebuia să le facă, să se ducă la cinematograful, unde era ferit întrucîtva de priviri suspicioase și iscoditoare. În plus, aici avea ocazia să simtă emoțiile celor de alături, ceea ce-i amplifica propriile trăiri.



La început, rula un documentar, „**Cele mai fascinante locuri de distracții**“. Ecranul fu invadat de marea zgomotoasă a Atlanticului, de huruitul puternicelor mașini ce traversau Autostrada Saharei, de fulgerarea albă a schiorilor din Alpi, de clocotul motoscafelor în apa azurie a Pacificului. În mod deliberat, Howson făcea abstracție de prezentarea pompoasă, construindu-și în minte propriul comentariu, încercând parcă să-și schimbe personalitatea, văzându-se proiectat în mijlocul imaginilor: admira cu vădită plăcere fetele aproape goale de pe plajele Atlanticului, i se strîngea inima de teamă în fața salturilor schiorilor, re trăind durerea resimțită odinioară, când o cracă se rupsese sub el și se prăvălise la pământ. Dar automobilele îi stîrneau cea mai puternică senzație. Se afla pe Autostrada Saharei, care se întindea în fața lui pe două mii de mile, dreaptă ca lama unui cuțit. Geamul capotei se opacizase automat, pentru a proteja vehiculul de căldura soarelui; contorul turbinei rămăsese fixat la două sute de mii de turații pe minut. Oameni cu pielea întunecată lucrau de zor, în echipe compacte, dispuse din zece în zece mile, folosind niște mașini speciale; prin fața ochilor i se perindau imagini rapide cu oaze artificiale înconjurate de nisip, unde cu ajutorul apei, a ierbii robuste și a unor mutanți din familia coniferelor se fertilizau noi și noi teritorii. Era un vis minunat.

Spoturi publicitare, secvențe din viitoarele



premiere... Pentru o clipă, Gerald îl zări din nou pe bărbatul în costum cenușiu, care se uitase iarăși la ceas, scrutînd apoi împrejurimile, ca și cum ar fi așteptat pe cineva. O prietenă? Instinctiv, își dădu seama că nu era vorba de asta. Renunță însă la speculații cînd pe ecran apăru genericul filmului, cu litere roșii pe fond negru.

\*

Gerald Howson cunoștea puține lucruri despre tatăl său. Experiențele din școală îl învățaseră să aprecieze discreția, așa încît evitase să-i pună mamei sale întrebări directe pe această temă, preferînd să surprindă din cînd în cînd fragmente de adevăr, aluzii și referiri fugare. Cît despre criza politică ce zguduise societatea în perioada premergătoare nașterii sale și ale cărei efecte reale se terminaseră înainte de a le conștientiza, informațiile lui erau și mai sumare. Totuși, cînd avea ocazia să urmărească un film a cărui acțiune se petrecea în epoca respectivă, încerca o senzație deosebită. Nu reușea să analizeze cauza reacției publicului, dar îi plăcea: toți spectatorii păreau cuprinși de o spaimă prudentă, ca și cum ar fi vrut să încerce rezistența unui picior abia scos din ghips, fiind tentați să se asigure, în absența durerii, că piciorul poate suporta greutatea trupului lor.

Într-un fel, comparația era exactă. Trauma



„crizei“ trecuse; venise vremea cînd acele evenimente dureroase puteau fi incluse în cursul de istorie din învățămîntul școlar. Experiența le demonstrase tuturor că temuta „criză“ nu reprezentase sfîrșitul universului: viața continua sub ochii lor, țara era prosperă, copiii creșteau fericiți, iar îngrijorarea se dovedise a fi fost nefondată.

Acum, cinematografele gemeau de oameni cînd rula cîte un film pe această temă... Howson văzuse o sumedenie de asemenea producții, absurde, spectaculoase, violente, melodramatice, ocupîndu-se veșnic de terorism sau de prevenirea războiului în diverse colțuri ale Pămîntului, bogate în culoare locală, avînd drept eroi agenți misterioși ai Națiunilor Unite capabili să citească gîndurile... spioni onorabili, telepați.

În acest film, subiectul era de-a dreptul romantic. Un agent înalt, suplu, dezinvolt și telepat întîlnea o fată blondă, înaltă, frumoasă, melancolică, telepată și ea, ținută sub hipnoză de o bandă de fanatici internaționali ce intenționau să arunce în aer o centrală nucleară, pentru a-și satisface setea de putere. Cei mai vîrstnici dintre spectatori recunoscuseră numeroase imagini familiare: autodube kaki ce treceau huruind pe o stradă scaldată în razele lunii, soldați care ocupau în grabă punctele vitale ale unui mare oraș, un copil părăsit vagabondînd pe ulițe pustii.

Pe alocuri, puteau fi sesizate încercări de transpunere fidelă a realității. Una dintre eroine, de

pildă, era o evreică telepată, cu aspect matern, care în intenția regizorului trebuia să semene cu legendara Ilse Kronstadt. Reacțiile celor din sală erau împărțite. În primele rînduri, adolescentele îi lăsau pe băieți să le mîngîie cu insistență sîinii, chicotind excitate, fremătînd de oroare și de plăcere la ideea că propriile lor mame le-ar putea citi gîndurile. Și băieții visau să fie telepați, ca să știe cu siguranță dacă fetele le acceptau îndrăzneala, și pînă în ce punct... și mai visau la putere și la bani.

\*

Howson căzuse pe gînduri. Ideea de a ști dacă asemenea lucruri se petrecuseră întocmai nu îl atrăgea în mod deosebit; pentru el, acele povestiri romanțate se înrudeau cu trucajele cinematografice: trebuiau acceptate între anumite limite și urmînd o logică anume. Realitatea pe care o trăia și fantezia făceau parte din planuri mult prea diferite ca să le poată confunda.

Totodată, handicapul său îl scutise de orice formă de obsesie sexuală, și pentru asta îi era recunoscător naturii; ar fi fost groaznic să fi căzut pradă diverselor pofte erotice, imposibil de satisfăcut din motive lesne de înțeles. În același timp însă dorea cu disperare să fie acceptat de societate, și *orice fărîmă de considerație pe care i-o acorda* cineva reprezenta în ochii lui o comoară neprețuită.



Tocmai de aceea, avea o concepție proprie în privința telepaților, considerându-i niște persoane deosebite față de restul lumii, datorită unei anomalii mentale. Era nemulțumit totuși să constate că admirația față de telepați, stîrnită de acel film și de altele asemănătoare, precum și de articolele agențiilor oficiale de informații părea artificială. Telepații erau ființe cu totul speciale, oarecum stranii, singuraticе, magnifice, aidoma zăpezii de pe culmile masivilor muntoși. Ideea de a putea scotoci în mintea altora îi impresiona pe spectatori (dialogul și acțiunea evitaseră cu grijă să dezvăluie situația exactă), dar cînd consecințele deveneau evidente – posibilitatea descifrării **propriilor** gînduri – lua naștere un val de violentă repulsie. De aici, apărea și dihotomia: în mod conștient, se accepta evidența că telepații salvau ne-numărate vieți, îndepărtînd țările de dezastrul războiului, și cu toate acestea, independent de rațiune, se declanșa alarma instinctivă.

Publicul afla despre existența telepaților grație unei meticuloase campanii de mediatizare. Zvonurile, lăsate să circule intenționat, de la aluziile fine pînă la știrile de-a dreptul incredibile, erau dezmințite ulterior prin anunțuri oficiale degajînd siguranță, plauzibile doar prin contrast. Buletinele de știri prezentau o sumedenie de ceremonii pașnice, fără a intra în amănunte: telepatului **X**, care lucra pentru Națiunile Unite, i se decernase cea mai înaltă distincție de către țara pe care o salvase de curînd de la un război

civil. Trebuia să cauți la infinit identitatea reală a persoanelor ce se ascundeau în spatele imaginii oficiale, ca să obții numai cîteva nume, fotografii și informații de mîna a doua.

Howson era sigur că toate aceste filme, melodramatice și ireale, reprezentau o simplă fațadă, camuflînd o politică concepută și urmărită cu deosebită grijă. Și, din acest motiv, simțea o mare invidie. Știa, fără posibilitate de tăgadă, că oamenii normali, puși față în față cu performanțele telepaților, fără a fi preveniți, fără să fi fost sensibilizați prin intermediul ecranului, ar fi reacționat cu dispreț și cu furie, recurgînd chiar și la masacre. Dar cum telepații fuseseră prezentați ca fiind importanți pentru soarta omenirii, repulsia își pierduse din intensitate: forțele întregii lumi se reuneau pentru a le veni în ajutor.

Pe cînd mintea îi rătăcea într-alte sfere, visînd la un destin mai mărinimos, atenția îi fu atrasă de necunoscutul în costum cenușiu, care nu mai era singur. Fața acestuia era întoarsă spre un alt bărbat, care se așezase alături, fără ca Howson să bage de seamă. Cercetîndu-și mintea, Gerald își dădu seama că, în ultimele minute, văzuse deschizîndu-se de două ori ușa de la toaleta pentru bărbați.

Din pură curiozitate, ciuli urechile, și deodată îl trecură nădușelile. Prinsese din zbor cuvintele murmurate și, punîndu-le laolaltă, intuise restul discuției.

„Nava... la ora două dimineața la Black Wharf... Cudgels este interesat personal de



încărcătură... valorează o jumătate de milion, să zicem... o mică diversiune pentru Șarpe: o să-ți țină oamenii ocupați în cealaltă parte a orașului... nici o problemă cu polițiștii, l-am cumpărat pe sergent...”

Cei doi tăcură și își zîmbiră complice. Ultimul sosit se ridică și se îndreptă din nou spre toaletă, iar după cîteva minute bărbatul în costum cenușiu își luă impermeabilul pe braț și porni către ieșire. Howson rămase nemișcat, înțelegînd că destinul îi oferea ocazia de a deveni „important” chiar în momentul cînd și-o dorea.

Cudgels... Șarpele... Da, era clar, el nu avea legături cu lumea interlopă, dar era imposibil să trăiești în acel cartier nenorocit și să nu auzi pomenindu-se acele nume: pînă și copiii știau că era vorba de două căpetenii care conduceau două bande rivale. Un club fusese devastat de vandali necunoscuți, vitrina unui mare magazin fusese spartă, un „dur” din rîndurile poliției fusese dus la spital, după ce fusese găsit plin de sînge pe o uliță întunecată. Atunci se vorbise despre Cudgels Lister și despre Horace Hampton, zis „Șarpele”. Și cel puțin unul dintre tinerii pe care-i cunoștea îi arătase un automobil, zicînd:

— Iată drumul pe care au apucat-o pungașii, ca să ajungă sus! Într-o zi sau alta, îi voi urma și eu!

În vreme ce simțea cum respirația i se îngreuiază din ce în ce mai mult, Gerald Howson se sili să ia marea hotărîre.

# CAPITOLUL V

În pofida trecerii anilor, strada pe care pășea Gerald Howson își păstrase același nume, Grand Avenue. În perioada „crizei“, fusese unul din punctele fierbinți ale orașului. Mai târziu, oamenii începuseră s-o evite, preferînd alte rute, și treptat întreaga zonă intrase într-un bizar declin, căpătînd o faimă sinistră. Cu toate acestea, strada era bine iluminată, iar magazinele aveau vitrine ce-ți luau ochii. În împrejurări normale, Howson ar fi ocolit-o cu grijă, refugiindu-se în ungherele cele mai întunecate.

Dar acum, tînărul sfida lumina, deși simțea cum inima i se zbătea cu sălbăticie în piept. Peste drum, zări localul pe care-l căuta: un club particular cu un bar, ce-i servea Șarpelui drept paravan. Încercă să adopte o expresie gravă, dar surprinzîndu-și imaginea reflectată într-o vitrină își dădu seama că strădania lui era inutilă. La dracu', importante erau știrile pe care le aducea, iar nu aspectul lui de maimuțoi! Și totuși, stomacul i se făcuse ghem de emoție, gura i se uscaseră și, colac peste pupăză, îl cuprinsese un soi de amețeală, astfel încît se trezi că se îndepărtase prea mult de țintă. Se opri brusc și se chinui să-și



potolească respirația gîfîitoare, apoi se întoarse, traversă strada și se decise să-și încerce norocul.

Barul strălucea, plin de oglinzi și de becuri orbitoare. Difuzoarele din tavan lăsau să se reverse o ploaie de sunete asurzitoare. La mese erau așezați obișnuiții casei. Un barman plictisit îl privi chiorîș pe necunoscutul care se apropiase de tejghea schiopătînd.

– Ce bei?

Howson nu fusese tentat niciodată de băuturile alcoolice. Deseori văzuse bețivi care se clătinau și mergeau pe două cărări și se întrebaseră cum de era posibil ca oamenii sănătoși și normali să renunțe de bunăvoie la controlul propriului lor trup. Gîndul de a deveni și mai dizgrațios îl umplea de dezgust. Oricum, nu avea bani de risipit, așa încît găsi de cuviință să treacă la atac.

– Domnul Hampton... hm... e cumva aici?

Barmanul îl măsură din priviri și rînji:

– Ce ai tu de-a face cu el, piticule? Crezi că dumnealui stă la dispoziția oricui?

– Am să-i spun ceva care-l interesează în mod deosebit, insistă Howson, blestemîndu-și în sinea lui vocea pițigăiată.

– El știe tot! răspunse sec barmanul. Pe acolo-i ușa! Valea!

Apoi individul apucă o cîrpă udă și începu să frece tejgheaua, îndepărtînd urmele lăsate de halbele de bere.

Howson privi în jur strângînd din buze. Clienții încetaseră să se mai holbeze la el, reluîndu-și ocupația de căpătîi. Făcîndu-și curaj, se adresă din nou barmanului.

– E vorba de o afacere a lui Cudgels, murmură el, constatînd totodată că dacă tonul era coborît, vocea îi părea aproape normală.

– De cînd ești confidentul lui Cudgels în materie de afaceri? îl întrebă barmanul încruntat.

Dar, după cîteva clipe de gîndire, ridică din umeri și, făcînd doi pași, întinse o mînă sub tejghea, căutînd pesemne un buton. Nu dură mult și în spatele tejghelei se deschise o ușa, în cadrul căreia apăru un ins cu părul pomădat.

– Piticul de colea, spuse barmanul, vrea să-i vîndă domnului Hampton un pont despre Cudgels.

Nou-venitul se uită neîncrezător la Howson, apoi ridică și el din umeri și-l pofti să-l urmeze.

Parcurseră un coridor slab luminat și în cele din urmă intrară într-o încăpere mobilată cu patru fotolii imense, îmbrăcate în catifea roșie, și avînd pe pereți o sumedenie de tablouri abstracte.

Bărbatul îl invită pe Howson să ia loc și să aștepte puțin, după care dispăru din nou.

Howson se așeză pe un fotoliu, cu toți mușchii încordați, încercînd să ghicească ce se petrecea de cealaltă parte a zidului. I se părea că distinge un zgomot specific, apoi un altul, amintindu-i de o secvență dintr-un film preferat. Ruleta. În aer se



simțea neliniștea și încordarea, ceea ce-i întărea presupunerile.

Bărbatul cu părul pomădat se întoarse curînd și-l pofti pe Howson într-o încăpere alăturată, în care un individ slab, cu mâini palide, uscățive, stătea pe scaun în spatele unui birou încărcat cu telefoane, în vreme ce doi tineri vegheau în picioare, lîngă el. Văzîndu-l pe intrus, paznicii cei fioroși rămaseră cu gura căscată, stăpînindu-se cu greu să nu izbucnească în rîs.

Uitîndu-se la bărbatul așezat la birou, Howson înțelese motivul pentru care era supranumit Șarpele: chipul său era amăgitor, iar ochii întunecați îi scînteiau de viclenie.

Temuta căpetenie îl studie cîteva clipe, apoi ridică dintr-o sprînceană, adresînd o întrebare mută însoțitorului său.

– Piticul nostru vrea să vîndă niște informații despre Cudgels. E tot ceea ce știu.

– Aha... – Șarpele își trecu o mînă peste bărbie.  
– Deci a venit fără să se anunțe. Interesant. Cine ești, piticule?

Adresarea nu părea insolentă, cum ar fi putut suna pe buzele altcuiva, ci aducea mai mult a constatare. Poate un om care purta porecla de „Șarpe” nu acorda prea mare atenție lucrurilor de acest gen. Howson își drese glasul.

– Mă cheamă Jerry Howson, începu el. Acum o oră, pe cînd mă aflam la cinematograf, doi tipi s-au

așezat în fața mea, ferindu-se parcă de restul lumii. Au vorbit în șoaptă, iar eu le-am surprins discuția.

– Vai-vai! comentă Șarpele, auzind această explicație nu tocmai elegantă. Și?

– Să discutăm prețul, sugeră bărbatul cu părul pomădat.

– Taci, Collar! porunci Șarpele, continuând să-l fixeze pe Howson.

– La ora două dimineața, o ambarcațiune va urca pe râu, în direcția Black Wharf. Nu sînt sigur dacă este vorba de noaptea aceasta, dar presupun că da. La bordul vasului se află o încărcătură ce valorează o jumătate de milion.

Howson își încheie relatarea, gîndindu-se cu întîrziere dacă n-ar fi trebuit să ceară de la început un preț bun, cum sugerase Collar, sau măcar să fi dat știrea cu țîrîita. Apoi se liniști. Nu, procedase bine! În încăpere se lăsase o tăcere deplină.

– Deci, **asta** era metoda! exclamă în cele din urmă Șarpele. Ai auzit, Collar? Și, dacă ai auzit, ce faci ca să-i oprești?

Collar înghiți în sec și se repezi la unul din telefoanele de pe birou. Urmă o nouă pauză, timp în care cei doi paznici îl studiară cu interes pe Howson.

– Gizmo? întrebă Collar cu voce scăzută în receptor. Sînt eu, Collar. Poți vorbi?... Mobilizare generală! Avem o treabă la noapte... Da, de acord. Nu mai mult de două ore. Clar?

Collar puse receptorul în furcă. Șarpele se ridică



în picioare, lăsînd să se înțeleagă că întrevederea se sfîrșise. Howson se simți cuprins de panică, văzînd rapiditatea cu care se succedaseră evenimentele.

– În fine, cred că valorează ceva, nu? întrebă el șovăitor.

– S-ar putea, zîmbi Șarpele cu viclenie. Vom afla imediat. Deocamdată, prețul ar fi... să zicem, cîteva pahare, o masă bună, care cred că nu ți-ar displăcea, și puțină companie. Ai auzit, Lots?

Unul dintre paznici dădu din cap și făcu un pas înainte.

– Supraveghează-l! Ar putea fi important: Dingo!

Înaintă și celălalt paznic.

– A spus că-l cheamă Jerry Howson. Du-te și vezi unde locuiește, iscodește-i pe vecini. Dacă găsești cel mai mic indiciu că ne trage în piept... dacă afli chiar că a fost văzut în același autobuz cu vreunul dintre băieții lui Cudgels... lași totul baltă și vii să-mi spui. În drum, telefonează la poliție și vezi dacă găsești pe careva dintre oamenii noștri. Te-ai întors?

Abia stăpînindu-și frica, Howson interveni cu glas răgușit:

– Bărbatul în costum cenușiu... a zis că l-a cumpărat pe sergent, dar nu știu pe care.

– Tot ce se poate. Nu-i cunoști pe oamenii ăia, nu-i așa? se interesă Șarpele, căruia-i dădea ocol o idee.

- Eu... știți... nu i-am mai văzut pînă acum...
- Bine, bine! Lots, du-l în Sala Albastră și rămîi cu el pînă se întoarce Dingo!

\*

Lots nu îl privea cu ostilitate, fapt remarcat imediat de Howson. În cursul discuției, tînărul infirm deduse, din amănuntele pe care le scăpase însoțitorul său, că dacă știrea adusă de el era adevărată, l-ar fi ajutat pe Șarpe să-și extindă monopolul asupra unor produse ilegale... Howson nu întrebese despre ce produse era vorba, dar își închipuia că la mijloc era traficul de droguri. Aversiunea sa pentru alcoolism se extindea și asupra drogurilor, așa că prefera să nu-și bată capul în privința dedesubturilor întregii afaceri. Ceea ce-l interesa în acele momente era să reușească să devină important.

– Ce-ai pățit, piticule? se interesă Lots într-un târziu. Vreun accident?

– M-am născut așa, răspunse Howson. Apoi îi trecu prin minte că, poate, Lots încerca să fie amabil, și adăugă, pe un ton de scuză: Nu sînt prea vorbăreț de felul meu.

– Aha! căscă Lots și se întinse de-i pîrîră oasele. Bei ceva? Sau preferi ospățul pe care ți l-a făgăduit Șarpele.

– Nu beau, se bîlbîi Howson. Și din nou simți ciudata dorință de a da o explicație: chiar și fără



băutură, abia mă mișc, nu știu dacă înțelegi ce vreau să zic...

Lots se uită lung la el, cu gura căscată. După o clipă de tăcere, rîse zgomotos.

– Nu cred că, dacă aș avea problemele tale, aș fi în stare de un asemenea sacrificiu. Bine, ia o Coca Cola sau ce-ți face plăcere. Eu voi cere, totuși, niște gin.

\*

Timpul se tîra cu viteză de melc. După ce isprăviră de mîncat, discuția lîncezea. Lots îi propuse să joace **ramino**, oferindu-se să-l învețe regulile jocului, dar renunță la idee cînd constată că degetele lui Howson erau lipsite de agilitate în manevrarea cărților. Stînjedit, Gerald sugeră o partidă de șah sau de dame, dar Lots nu se arătă prea încîntat.

În cele din urmă, ușa se deschise și apăru Dingo.

– Mișcă-te, Lots! Din cîte am putut afla, amicul nostru este curat. Mergem cu toții la rîu.

Instinctiv, Howson dădu să se ridice și el, dar Dingo îl opri cu un gest scurt.

– Tu mai așteaptă, piticule! porunci el. Nu-i ușor să-l mulțumești pe domnul Hampton! Mai ai puținică răbdare!

Howson rămase singur, măcinat de neliniști copleșitoare. În cele din urmă, puțin după miezul

noptii, adormi în fotoliu. Când se trezi brusc, la auzul uşii care se deschidea, pierduse total noţiunea timpului. Cu ochii cîrpiţi de somn, îl zări pe Şarpe, însoţit de Lots, Dingo şi Collar, şi înţelese pe loc că expediţia fusese încununată de succes.

– Ți-ai câştigat banii, piticule! zise cu căldură Şarpele. Aşa-i sigur. Rămîne o singură problemă.

Howson încercă să-şi pună ordine în gînduri. Să fi fost oare vorba de suma pe care o pretindea? Ba nu, era altceva. Şarpele continuă:

– Vreau să ştiu, eşti un jucător cinstit?

Din gîtlejul lui nu ieşiră decît nişte sunete confuze: iar i se uscaseră gura de emoţie. Şarpele îl studie cîteva secunde cu atenţie, apoi luă o hotărîre.

– Să-i dăm cinci sute! i se adresă el lui Collar. Şi... Ține minte, piticule, că jumătate din ăştia reprezintă un aconto pentru data viitoare, dacă va fi cazul. Lots, ia o maşină şi condu-l acasă.

Şocul provocat de faptul că primise mai mulţi bani decît văzuse în toată viaţa lui spulberă bariera care despărţea fantezia de realitate. Ca atare, în următoarea jumătate de oră, mintea tînărului se limită doar să înregistreze impresiile... maşina, drumul pînă la blocul unde locuia... din cauza avalanşei de vise ce-l năpădiseră. Nu va exista o singură dată viitoare, ci şi o alta, şi o alta. Va culege de pretutindeni voci şi fragmente de discuţii, alcătuiind informaţii, ca să fie plătit, dar, mai presus de orice, ca să fie lăudat şi, în fine, considerat un om important. Era ceea



ce-și dorea cel mai mult pe lume. În plus, mai realizase un lucru îndelung râvnit: făcuse ceva pentru cineva, din proprie inițiativă, o treabă originală, care avea valoare pentru alții, depășindu-și astfel condiția mizeră. Pentru amintirile sale, acest eveniment avea să reprezinte o piatră de hotar, pentru că era ceva pe care-l considerase imposibil, ca și cum ar fi mers fără să șchiopăteze.

Vreme de câteva zile, delirul și speranțele sale fură alimentate cu fragmente de știri și flecăreli: își spunea că începuse un soi de bătălie, și că poliția găsisese o pistă necunoscută marelui public. I se părea că-și trage încrederea în sine și energia din oceanul de tensiune și zvonuri; mergea pe Grand Avenue, în plină lumină, pe mijlocul trotuarului, iar nu strecurându-se pe lângă ziduri, și reușea să ignore obișnuitele priviri încărcate de milă, întrucât dobândise conștiința propriei sale valori. Dăduse dovadă de multă viclenie, credea el, schimbând, în celălalt capăt al orașului, hîrtia de cinci sute în bancnote de valoare mai mică, ce atrăgeau mai puțin atenția și nu stîrneau comentarii. Apoi își ascunsese comoara în loc sigur, oprindu-și doar suma necesară pentru a-și comanda o pereche de pantofi cu tocuri inegale și o haină nouă, cu umeri vătuiți.

Cu toate acestea, sîmbătă seara, minunata sa lume nouă se făcu țandări.

# CAPITOLUL VI

Spre seară, scosese din tainiță cinci bancnote. Pînă atunci, nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea cheltui atîta bănet într-o singură zi. La scurt timp după ce plătise chiria camerei, nu-i mai rămăsese decît suma necesară pentru o săptămînă. Curînd, avea să fie nevoit să-și reia vechea ocupație: spălatul tacîmurilor, într-un local din apropiere, în schimbul resturilor pe care nu le mai mîncea nimeni. Tacîmurile nu se spărgeau cînd le scăpa din mîinile lui anchilozate, spre deosebire de farfurii și pahare; de aceea patronul nu-l lăsa să se atingă de ele. În plus, faptul că munca respectivă îi era oferită ca o favoare îl făcea să sufere mult.

În seara aceea, totuși, dorea să se răsfețe: să meargă la un film, să bea Coca Cola, să se îndoape cu dulciuri și înghețată, să-și satisfacă plăcerile infantile. De obicei, se rușina de aceste metehne, dar în clipele acelea se hotărîse să sfideze lumea. Puțin îi păsa ce credeau ceilalți despre un băiat de douăzeci de ani care adora acadelele și înghețata!

I-ar fi plăcut să încalțe pantofii noi și să îmbrace haina cea nouă, dar meșterii îi spusese că nu vor fi gata decît peste zece zile. Prin urmare, se



mulțumi să-și lustruiască vechea pereche de pantofi și încercă să curețe petele de pe haina uzată, apoi porni la drum, nădăjduind să petreacă o seară veselă, să aibă parte de ceva care să-l facă să se simtă aproape normal.

Pe strada întunecoasă unde locuia vecinii îl priveau firesc, fără să se mai mire, adresându-i chiar și cîte un salut. Numai că în seara aceea, spre surprinderea lui, nimeni nu-l băgă în seamă. În minte i se perindau tot felul de fantezii, și nu vroia să se întrebe ce anume determinase comportarea lor. Avea senzația stranie că și ceilalți se gîndeau la el, dar asta ar fi fost de-a dreptul absurd...

Și totuși, respectiva impresie nu-l părăsi. Chiar și cînd se avîntă sub strălucirea neoanelor de pe Grand Avenue, amestecîndu-se printre străini, mintea lui continua să-l prezinte în centrul atenției, ca pe un jucător de pocher ambițios să-și demonstreze abilitatea de a servi o formație completă de „culoare“ de mai multe ori la rînd.

La început, era amuzant, dar după cîtva timp fenomenul începu să-l irite. Se hotărî să nu se mai ducă la filmul pe care-l alesese, un film ce rula la alt cinematograf decît cel frecventat de obicei, la care se ajungea cu un autobuz. Luase autobuzul și, spre marea lui uimire, călătorii se arătasera deosebit de săritori; cineva îl ajutase să se suie, un altul se ridicase pentru a-i ceda locul. Dar toate astea nu-i risipiseră neliniștea. Mai mult chiar, senzația că

oamenii aceia se gîndeau la el îi accentua în mod supărător starea provocată de handicapul său fizic.

În cele din urmă, după ce hoinărise pe străzi o oră și jumătate, se decise să renunțe la proiectele pe care și le făcuse și se îndreptă spre casă, furios pe sine la gîndul că ratase distracția mult-dorită din lipsă de curaj și încercînd să se convingă de faptul că impresiile lui nu erau decît rodul unei fantasmagorii obsesive.

Apropiindu-se de strada pe care se afla blocul lui, senzația deveni și mai puternică. I se părea că este supravegheat. O dată se opri și se întoarse brusc, avînd certitudinea că-l urmărea cineva. Dar în direcția spre care privise instinctiv nu era decît o ușă închisă. În timp ce stătea acolo, ușa se deschise și ieși o fată, ce-i mai adresă cîteva cuvinte unei persoane nevăzute.

Din acel moment, neliniștea spori înlăuntrul lui. Cu cugetul tulburat, Gerald continuă să meargă, căutînd să scape de ideea ce i se cuibărise într-un colț întunecat al creierului. Dar toate strădaniile sale fură zadarnice. Ideea prinse formă, materializîndu-se în cuvinte.

**O să înnebunesc. Probabil că am înnebunit.**

Dădu colțul și se rezemă de zidul unei clădiri, încercînd să-și revină în fire. Și atunci pricepu.

Chiar în fața lui, oprită în dreptul blocului în care locuia, se afla o mașină mare albă, prevăzută cu un girofar, avînd pe radiator inscripția: **POLIȚIE.**



Șoferul stătea tolănit pe scaunul de la volan; doi agenți în uniformă discutau:

**Ne-ar putea auzi.**

Între Howson și oamenii legii era o distanță de aproximativ cincizeci de metri. Propriu-zis, replicile agenților se transformau într-un murmur continuu, dar el auzea toate cuvintele pronunțate.

**„Acum este plecat... De obicei, se duce la cinematograful... Poate a făcut ceva pentru Șarpe... Greu de crezut: este nou pe lista lui de plăți. Pesemne că s-a dus el la Șarpe; în principiu, Șarpele nu apelează la cei din jur...”**

Pe Howson îl năpădi o spaimă cumplită. Văzu apropiindu-se o altă mașină. Înainte de a fi reperat, se retrase șontîcîind, în vreme ce vocile se țineau după el ca niște fantome.

**„Ce-ai zice să aruncăm o privire în cinematograful de alături?... Nu, nu merită osteneala. Dacă nu l-a anunțat careva, se întoarce el acasă, mai devreme sau mai târziu. Îl așteptăm în camera lui, sau venim să-l luăm după cîteva ore...”**

Erau porniți împotriva lui... împotriva nevolnicului Gerald Howson, așa cum, în ziua în care se născuse, împotriva acestui oraș se concentraseră toate forțele lumii.

Dar această constatare reprezenta numai jumătate din motivul spaimii sale. Cealaltă jumătate era și mai teribilă: devenise conștient de ceea ce se întîmplase. Fiind atît de departe, nu avea cum să

audă ceea ce discutau polițiștii. Și totuși, cuvintele ajunseseră la el, dar nu pe cale normală, ci într-un mod ciudat, insolit: pe calea **gîndului**. Unul dintre gîndurile surprinse era neplăcut: aparținea unui om brutal, căruia îi plăcea să-și exercite puterea conferită de uniformă. Intenționa să-l bată. Zicea că era un schilod, dar puțin îi păsa. Era responsabil de un omucid, de o confruntare între bande rivale, de un delict. Singura modalitate de a-l face să vorbească era bătaia.

Howson nu putea înfrunta șocul respectiv spunîndu-și simplu: **Sînt un telepat**, ci-l interpreta în termenii cu care se obișnuise asistînd la filmele despre telepați: Nu-mi ajungea că sînt schilod, mai trebuia să fiu și anormal mintal.

Oare atunci, la cinematograful, auzise cu adevărat ceea ce-i spusese bărbatul în costum cenușiu celui de alături, sau îi interceptase gîndurile?

Trebuia să se piardă în anonimatul mulțimii, să se îndepărteze cît mai mult de locul în care era vînat. Spaima pusese stăpînire pe el, picioarele îl dureau, plămînii îi ardeau și nu se simțea în stare să formuleze nici un plan concret. Singurul lucru la care se gîndea în acele momente era să nu se oprească din mers.

Încotro se îndrepta, ce viitor îl aștepta? Avea senzația că toate clădirile se ridicau amenințătoare deasupra capului său, străzile cunoscute transformîndu-se în prăpăstii de netrecut; toate mașinile



păreau să-și deschidă fălcile ca să-l devoreze, aidoma unor dulăi ce se năpustesc asupra vînatului; toate răsîntiile păreau a fi ultima cotitură înaintea sfîrșitului. Totuși, încercă o enormă ușurare cînd văzu că în jurul cartierului nu fuseseră instalate baraje de poliție. Urechile îi țiuiau, mușchii îl dureau, dar el continua să meargă înainte, cu disperare.

Nu avea nici o țintă. Se străduia, în măsura posibilităților, să pună o distanță cît mai mare între propria-i persoană și nesigura lui locuință. Străbătu mai multe străzi rezidențiale întunecate, apoi trecu printr-o zonă împînzită cu șiruri de magazine și mici întreprinderi: după firme, deduse că acolo se fabricau saci de hîrtie, îmbrăcăminte și mobilă din plastic. Ultimele autobuze se retrăgeau din cursă; era conștient de faptul că șoferii îl vedeau, dar nu avea ce face.

Decorul se schimbase din nou; acum în jurul lui apăruseră magazine luxoase, baruri, și de pretutîndeni se auzea muzică. Din vitrine, ecranele televizoarelor îi momeau pe eventualii trecători cu diverse reclame. Dar el mergea mai departe.

Apoi, dintr-o dată, se pomeni în fața unor ziduri goale, înalte de patru metri, din ciment cenușiu și cărămidă roșie sfărîmicioasă. Se opri tulburat, bîntuit de gîndul că nimerise într-o închisoare și, instinctiv, coti la dreapta. După cîtva timp, se dumiri că ajunsese lîngă marele rîu, în locul unde Cudgels încercase să-și treacă încărcătura în valoare de o

jumătate de milion... Afișele îl avertizau că acela era DOCUL DE RĂSĂRIT, ZONA DE INTRARE A MĂRFURILOR SUPUSE IMPOZITULUI DE CONSUM, fiind INTERZIS ACCESUL STRĂINILOR FĂRĂ AUTORIZAȚIE DIN PARTEA INSPECTORULUI-ȘEF AL VĂMII.

Ideea de „autorizație“ se amesteca în capul lui cu confuza imagine a forțelor de poliție ce-l urmăreau. Cu o ultimă sfortare, Gerald schimbă direcția, îndepărtându-se de sinistrele ziduri. În întreaga lui existență nu mai făcuse un asemenea efort fizic. Picioarele îl dureau înfiorător. Și se lăsase o tăcere înspăimântătoare, ce se reflecta direct în gânduri: se afla într-un loc rupt de lume, în care nu exista nici tipenie de om. Această izolare era de neconceput pentru el, care se născuse și trăise la oraș, obișnuit să-și știe pe ceilalți semeni în preajmă.

Deodată, străduța se îngustă și mai mult. Zidul din stînga se termină, lăsînd să apară un teren viran împrejmuit cu sîrmă ghimpată fixată pe pari de lemn. Își îngustă ochii, pentru a distinge mai bine amănuntele, în marea de întuneric ce-l înconjura. Poate că găsise un refugiu: respectivul teren aparținea unui magazin în curs de demolare. De sîrma ghimpată era agățat un afiș murdar și zdrențuit: DE VÎNZARE – DEMOLAREA RAMÎNE ÎN SARCINA ACHIZITORULUI.

Se tîrî de-a lungul împrejmuirii, în căutarea unui loc pe unde să se poată strecura, aidoma unui animal



hăituit ajuns la capătul puterilor. În cele din urmă, descoperi un spațiu liber; probabil, copiii smulseseră de acolo propteaua. Fără să-i pese de noroi, Howson se aplecă și trecu pe sub sîrma ghimpată, îndreptîndu-se spre clădirea dezafectată.

Ghemuindu-se la adăpostul unui zid pe jumătate prăbușit, oboseala și teroarea se contopiră în mintea lui, făcînd loc apoi unui vâl de obscuritate ce-i aduse alinarea.

\*

Cînd se deșteptă, îi era frică. Pentru prima dată în viață i se întîmpla ca, la trezire, să vadă fără să deschidă ochii.

Circuitul conștiinței se închise și începu să recepționeze imagini nebuloase, contrastînd cu mărturiile simțurilor, ce-i erau mai familiare. Înțepenise de frig. Zăcea întins pe o grămadă de saci vechi, murdari, cu capul rezemat de un obiect dur. Totodată, observă o lumină cenușie și o formă asimetrică, ce aducea cu o păpușă dezarticulată, avînd o expresie tembelă... Era chiar el, privit din exterior. Și, în plus, încerca senzații fizice nefirești: umeri egali, cum nu avusese niciodată, și ceva greu, pe piept, trăgîndu-l în jos... o altă diformitate?

Apoi înțelese, și dădu un strigăt, deschizînd ochii. Groaza îl făcu să se retragă din fața unui contact mental nedorit. Se mișcă și, întinzînd mîna,

întîlni la o distanță de cîțiva centimetri o claie de pîrslinos.

Un vaiet înfundat însoți încercarea lui de a înțelege ce anume avea alături. Fără îndoială, cineva îl tîrîse pînă acolo, așezîndu-l pe acel pat improvizat. Și persoana în cauză era mai mult ca sigur una și aceeași cu fata ingenuncheată lîngă el, cu față mare și posomorîtă, cu brațe puternice și ochi speriați.

**Se temea de el! Era prima dată cînd cineva se temea de el!**

Deși ar fi dorit să se bucure de această nouă senzație, nu reuși. Frica persista ca un miros neplăcut în nările sale. Împinse cît colo meșa de pîrpe care o apucase, și gestul acesta diminuea senzația de teamă. Se ridică în capul oaselor și se uită cu atenție la fată.

Părea de șaisprezece sau șaptesprezece ani, chiar dacă nu era fardată, așa cum procedau îndeobște adolescentele. Avea o constituție robustă și era îmbrăcată sărăcăcios, cu un pardesiu cenușiu pus peste o rochiță de bumbac subțire. Hainele erau curate, dar, în schimb, mîinile ei erau mînjite de noroi.

– Cine ești? întrebă răgușit Howson. Ce vrei?

Fata nu răspunse. Se întoarse într-o parte, luă o pungă de hîrtie și o desfăcu cu grijă; înăuntru îngrămădise coji de pîine, o bucată de brînză, două mere stricate. Perplex, Howson privea cînd la alimente, cînd la ea, întrebîndu-se pentru ce se folosea de semne: își mișca buzele, de parcă ar fi



vrut să mănînce, fără să scoată o vorbă.

Și, ca și cum ar fi atins culmea disperării, fata emise un zgomot gîlgîit, și atunci el înțelese.

**Vai, Doamne, ești surdo-mută!**

Speriată, fata scăpă punga cu mîncare din mîini și se ridică în picioare, cu mintea răvășită. Îi percepea gîndul, proiectat de timida sa „voce” telepatică, și noutatea absolută a senzației îi zdruncină din nou echilibrul fragil. Mirosul greșos al fricii îl invadă iarăși pe Howson, numai că acum știa ce se întîmpla. Valul de infinită milă ce puse stăpînire pe el, în fața unui tovarăș de suferință, a unei ființe handicapate, rătăcită într-o lume neîndurătoare, ajunse imediat la destinatar.

Ea se aruncă din nou în genunchi, de data aceasta lăsîndu-și capul în jos, și începu să plîngă în hohote. Șovăielnic, el dădu să o mîngîie. Ea îi strînse mîna cu putere și o lacrimă caldă îi picură pe degete.

În acea clipă, mintea lui Gerald înregistra o nouă „premieră”. Încordîndu-se, el formulă un mesaj, pe care-l lăsă să treacă prin canalul misterios ce se deschisese înlăuntrul lui.

**„Nu te teme! Mulțumesc că m-ai ajutat!”** Și apoi adăugă: **„O să te obișnuiești să mă auzi vorbind așa.”**

## CAPITOLUL VII

Mai târziu, Howson înțelese că acea primă încercare de a comunica îi hotărîse viitorul.

Reacția lui instinctivă luase naștere din unica și dezastruoasă tentativă de a deveni o persoană importantă; fusese subjugat de extraordinara posibilitate de a-i transmite Șarpelui știrea, fără să se gîndească la consecințe, mai rău decît un flămînd care dă peste un codru de pîine mucegăită. Descoperind însă că era un telepat, devenise conștient de faptul că era un criminal, complice la un delict, ceea ce îl aruncase într-o totală degringoladă. În clipa aceea, nu vroia decît să fugă, să se întoarcă în întuneric, fiind terorizat de ideea că nu era normal nici în plan mental. În timpul fugii disperate pe străzile orașului, ar fi fost în stare să jure că niciodată în viața lui nu se va folosi de acea capacitate.

Ca și cum și-ar fi declarat intenția de a rămîne surd pentru tot restul zilelor!

Oricum, însă, ceea ce i se dezvăluia acum, pe cînd își sonda propria minte, nu era nici vîz, nici auz, nici pipăit; era ceva incomparabil, nesupus legilor obișnuite ale firii.

La început, senzația îl năuci. Dezgropa amintiri



uitate, fraze în care-și căuta mîngîierea: astfel, știa că demult, la școală, auzise un soi de definiție – „oamenii sînt copaci care merg” – o imagine ce căpăta acum valențe ciudate. Apoi problema deveni mai complexă datorită șocului simțit prin intermediul fetei. În comparație cu nefericirea acestei creaturi, propria sa existență i se părea mai puțin mizerabilă. În general, restul lumii putea accepta că, în pofida formelor sale dizgrațioase, Howson era o ființă umană. Dar surdo-muta, incapabilă să se exprime prin viu grai, trecea drept un animal în ochii celorlalți.

Totuși, creierul fetei nu fusese afectat de handicap. În mod normal, ea ar fi putut fi ajutată, întrucît existau o seamă de metode speciale de reeducare, despre care vorbeau atît ziarele, cît și televiziunea. Howson se trudea să descopere de ce această faptură rămăsese într-un stadiu de semisălbăticie. Încercarea nu era lipsită de dificultate: în gîndurile ei, fata nu folosea cuvinte, ci doar concepte vizuale și senzomotorii reunite în calupuri neomogene, aidoma unei budinci împănate cu cocoloașe mari. Dezlegarea veni atunci cînd încercă să interpreteze din nou ceea ce-i „spusese”. Transmițîndu-i: **Nu te teme**, ea își formulase conceptul respectiv parte din amintiri, parte din senzații fizice, de căldură și satisfacție, care datau din timpul alăptării. Cu încăpățînare, Howson începu să descifreze imaginile din mintea fetei, pentru a-i înțelege trecutul.

În amintirile pe care tînărul le exploră exista o stranie dedublare. Bună parte din ele păstrau întipărit portretul real al tatălui, un hamal din port, veşnic îngălat, beat în permanenţă şi cu o gură căscată înfricoşător, spre a azvîrli un potop de cuvinte a căror grozăvie o bănuia. Dar, deşi îşi văzuse părintele în adevărata lui lumină, în acelaşi timp îşi făurise o imagine idealizată, desprinsă din rarele ocazii cînd se îmbrăcase şi el bine, pentru sărbători, şi cînd se purtase cu afecţiune faţă de ea, încetînd, pentru cîteva clipe, s-o mai considere drept o povară inutilă. Această imagine era colorată de o adîncă visare în care Howson reuşi să pătrundă cu uşurinţă, retrăgîndu-se însă imediat: în străfundurile sufletului, fata se credea o prinţesă ce-şi aştepta adevăraţii părinţi.

De mama ei abia îşi mai amintea. O pierduse din fragedă pruncie, fiind înlocuită cu o puzderie de femei de toate vîrstele ce se perindaseră prin casa tatălui ei, fără a lăsa nimic în urmă. Şi totuşi, promiscuitatea, frustrarea şi lipsa de afecţiune treziseră în ea o ciudată nevoie de a se apropia de ceilalţi oameni, pe care Howson o înţelese imediat, pentru că era asemănătoare dorinţei lui de a fi important. Fata năzuia să dobîndească cheia misterului cuvintelor, spre a deschide poarta de cristal care o izola de toţi. Într-o frenetică încercare de a înlocui în vreun fel această incapacitate de comunicare, îşi petrecuse timpul ajutînd familiile din vecini. Un



zîmbet de mulțumire pentru că avusese grijă de un copil sau o mică recompensă pentru o treabă simplă era unicul reazem, unicul fior emoțional al existenței sale.

În ultima vreme, avusese nevoie mai mult decît oricînd de o asemenea încurajare: din cauza alcoolismului, tatăl ei fusese concediat și nu existau șanse să-și găsească altă slujbă, pentru că nu prezenta suficiente garanții că s-ar putea debarasa de obiceiurile lui... cel puțin așa interpretă Howson amănuntele confuze pe care le găsise în mintea fetei. De aceea, individul devenise mai violent și mai certăreț, iar fata era nevoită să rătăcească toată ziua pe drumuri, întorcîndu-se acasă numai după ce adormea el. Cînd intrase în magazia părăsită ca să se apere de vînt, îl găsise pe Gerald pe jumătate leșinat și-l trăsese pe grămada de saci, pentru a-i permite să se odihnească în voie, apoi se dusesse să caute de mîncare, în speranța că el o va învrednici cu o laudă.

Brusc, Howson fu cuprins de o puternică durere de cap. Exercițierea noului său „talent“ nu era grea în sine, totuși impunea o atenție sporită: semăna cu prima încercare de a viziona un film, cînd trebuie să înveți regulile de bază, pentru a ajunge să înțelegi întregul mecanism al imaginilor proiectate pe ecran. Pe de altă parte, concentrarea îndelungată se dovedea a fi obositoare. De aceea, contactul începuse să se întrerupă.

Intuindu-i intențiile, fata îl apucă de o mână și-i strînse încheietura, ațintindu-l cu ochi rugători, iar în mintea ei, abstract, dar imposibil de a fi confundat, apăru un apel disperat.

Amintirea terorii ce-l stăpînise în urmă cu numai cîteva ore era prea proaspătă pentru a-i permite tînărului handicapat să se gîndească la alte ambiții. Pe moment, nu știa ce să facă: folosirea straniei sale capacități îi provoca un soi de excitare amestecată cu frică, asemănătoare senzației pe care o ai cînd te așezi prima oară la volanul unei mașini de curse. Instinctul îi șoptea că ar fi fost cazul să se țină în umbră, pentru a se feri de neprevăzut. Totuși, se ivise ocazia mult dorită de a fi o persoană importantă în ochii cuiva. Desigur, nu era vorba de o ființă deosebită, ci doar de o fată nefericită, o infirmă, aidoma lui.

Era prea devreme ca să-și dea seama care dintre cele două impulsuri putea să fie mai avantajos pentru el. Deocamdată, simțea că s-ar fi convenit să satisfacă rugămintea mută a fetei: **Rămîi cu mine!**

Ea rîse cu un gîjiit inuman și apucă din nou punga cu resturi puțin ispititoare, forțîndu-l pe Howson să mănînce.

\*

Timpul se scurgea, fără ca Howson să-și mai dea osteneala de a-l măsura sau de a se împotrivi



inertiei. Treptat, se obișnuie cu existența de fugar: noaptea, pe furiș, pornea în expediție, în căutare de hrană, darul telepatiei ajutându-l să descopere dacă se apropia cineva. Ziua, în schimb, existau o mulțime de lucruri de făcut, la care nu se gândise niciodată pînă acum.

În spatele unui perete al vechiului magazin, începuse să prindă contur un fel de colibă. Fata, credincioasă ca un cîine, căra de pretutindeni scînduri și cuie ruginite, precum și pietre pe care le folosea pe post de ciocan. Fără îndoială, îl depășea din punct de vedere al forței fizice, fiind capabilă să muncească mai multe ore în șir. Tatăl ei devenise o imagine nebuloasă, în comparație cu prezența vie a lui Howson. Ideea de a se despărți de el, fie și numai pentru cîteva minute, o teroriza, pentru că aceasta ar fi însemnat o întoarcere definitivă la vechea singurătate.

De la o vreme, Howson cădea deseori pe gânduri, amintindu-și cu tristețe de toți acei bani ascunși în camera sa, de care nu se mai putea bucura, de haina și de pantofii cei noi, pe care nu avea curajul să se ducă să-i ia. Cînd oare urma să scape de acel coșmar și să iasă din nou pe străzi? În cîteva rînduri, captase gândurile unor polițiști ce-și făceau rondul, descoperind că fusese dat în urmărire în întregul oraș.

Acea mizeră existență vegetativă, singura pe care și-o putea permite - deocamdată, deveni

apăsătoare și, cum nu îndrăznea să încerce o evadare reală, preferă să lase drum liber imaginației. Ca odinioară, visa cu ochii deschiși, dar căuta să includă în vechile himere prezența fetei ce-i stătea în preajmă.

Pentru început, socoti că filmul despre telepați îi oferea o schemă optimă. Era curios să afle dacă pe surdo-mută ar fi amuzat-o spectacolele cinematografice sau de televiziune și descoperi, așa cum își închipuise, că, pentru ea, intriga conta prea puțin, întrucât nu putea înțelege dialogul, în schimb acțiunea și culorile o fascinau.

Prin urmare, Howson se apucă să sondeze straniile ei fantasmagorii, în care se considera o prințesă nefericită, pentru a-i oferi ceea ce-și dorea, grație straniului său talent. Când se înghesuiau unul într-altul, încercând să alunge umezeala nopții, mintea lui plăsmuia povești colosale, în care el era înalt, frumos și musculos, iar ea era grațioasă, frumoasă și luxos îmbrăcată.

Lumea adevărată, rece și crudă, părea din ce în ce mai îndepărtată, mai lipsită de importanță. Ceea ce mai percepea el din realitate era insuportabil de trist, așa încât nu l-ar fi deranjat să rupă orice legătură cu exteriorul. Dar, din când în când, își amintea că telepații erau bine tratați de societate, ba chiar erau lăudați, bucurându-se de mare considerație. Nu știa însă dacă autoritățile l-ar fi primit și pe el cu brațele deschise. La un moment dat, se hotărî să se predea și să spună: „Sînt un telepat“, apoi se



răzgîndi și amîină totul pe mai tîrziu. În continuare, însă, trăia în universul lui fantastic, din ce în ce mai acaparator și, pe zi ce trecea, visele deveneau tot mai strălucitoare.

\*

Cel însărcinat cu comunicarea își legă casca de inelul din jurul gîtului, detașîndu-se de restul lumii cu toate canalele lui senzoriale normale. Orb, surd, fără greutate, se lăsă închis în compartimentul izolat al satelitului, în timp ce acesta depășea curbura Pămîntului și intra în zona de contact cu bula de gînduri care avansa, în cădere liberă, către lumina roșie a lui Marte. Pentru a se relaxa, se folosea de tehnicile yoga, eliberîndu-și mintea, pregătind-o să recepționeze mesajul care traversase cincizeci de milioane de kilometri.

? (O întrebare silențioasă, care însemna gata pentru recepție.)

! (Un fel de excitare constantă, ce indica faptul că nava funcționa perfect, că misiunea avea speranțe de succes.)

Și, deodată:

... bărbatul cel rău tremură în fața telepatului omniprezent și atotcunoscător, cînd îl eliberă din înșelătoarea condiționare hipnotică, iar mintea...

„CINE É? Pămîntule, ce naiba, te-ai apucat să transmiți o dramoletă de doi bani?”

... Sărmana fată era închisă în fortăreața întunecată, unde era condamnată să-și petreacă întreaga viață, fără să mai poată vorbi cu cineva...

„Ce forță, Doamne! CINE EȘTI?”

... plîngînd acum de bucurie că tatăl ei cel rău era doar un părinte adoptiv, în vreme ce salvatorul ei...

„CĂTRE ASTRONAVA MARȚIANĂ: ÎNTRERUPERE, ÎNTRERUPERE, ÎNTRERUPERE... vorbim mai tîrziu... acesta este un vis de evaziune ce pare a proveni de la un grup catapatic care trebuie să fie identificat, și...”

... ca s-o scoată din închisoare, ducînd-o într-o lume plină de soare, lipsită de nefericire...

„... nu ne putem permite să pierdem o asemenea minte! Pentru Dumnezeu, nu auziți ce forță are? E incredibil!”

Din nava marțiană recepționează un mesaj cît de cît înțelegător: „Unde se află? Pe Pămînt? Unde (orașul), unde (strada)?”

„Într-un punct al emisferei vizibile, îmi închipui! Trebuie să-l găsim înainte ca...”

Și cel ce avusese sarcina de a asigura comunicarea începu să izbească furibund cu pumnii în pereții cabinei, urlînd:

– Scoateți-mă de aici! Repede!



## CAPITOLUL VIII

Afară, în lumea reală, se întâmpla ceva. La început, orașul fusese împânzit de zumzetul avioanelor care, fără încetare, descriau pe cer mari cercuri; acum, elicopterele zbîrnîiau pe deasupra plafonului cenușiu de nori. Peste decorul dezolant se cernea o ploaie rece, iar apa, amestecîndu-se cu noroiul, forma numeroase băltoace, din care se desprindeau rîulețe roșii, saturate de pulbere de cărămidă. Dar lui Howson puțin îi păsa de tot ce se petrecea afară, cel puțin așa pretindea el. În plus, era o zi infectă, numai bună să stai la adăpost și să te lași purtat de vise.

Spre surprinderea lui, simțea că, pentru prima dată, fantezia îi juca feste. Idei neașteptate, nedorite, i se tîrau prin minte, distrăgîndu-i atenția. Supărat la culme, înregistra senzații primare: foame, frig, diverse imagini lipsite de importanță, al căror emițător, fără îndoială, era fata. Numai că în timpul nopții mîncaseră bine, iar focul ce pîlpîia în mica sobă improvizată împrăstia o căldură plăcută. Surdo-muta devenise o tovarășă incredibil de pasivă, fericită să-și anuleze total personalitatea, pentru a se bucura pe deplin de minunatele vise pe care le crea Howson.

Cu toate acestea, gîndurile străine continuau să-l perturbe, la limita percepției, fiind totuși extrem de

slabe și de instabile. Cîteva clipe, avu senzația că gîndește: **Asta este infantil. De ce nu reușesc să-mi folosesc puterile cum s-ar cuveni?** Apoi, în timp ce încerca să alunge aberanta idee, se pomeni asaltat de o alta: **În felul ăsta, pericolul mă pîndește în fiecare clipă. Aș putea să uit de trupul meu și să mor de foame în timpul somnului.** Reacția furioasă (Ei și?) provocă, la rîndul ei, o altă reacție: **Să mori, fără să cunoști adevărata prietenie generată de raportul telepatic?**

Howson simți că se sufocă și deschise ochii, sărind ca un resort. Mișcarea fu urmată de un junghi dureros, o reacție firească a mușchilor lui întepenii. De alături, fata lansă un apel disperat, temîndu-se să nu piardă contactul mental. El însă nu-i acordă nici o atenție și, bălăbănindu-se pe picioarele lui fragile, ieși în pragul refugiului.

Perdeaua de ploaie, amestecată cu fum și praf, nu era într-atît de compactă încît să-l izoleze de restul lumii, și totuși îl împiedica să privească în sus. Iar ceea ce căuta el era ascuns de stratul des de nori.

Dar el, **el** cum s-ar fi putut ascunde?

Această ultimă idee, care-l împinsese să sară în picioare, nu se născuse nici în mintea lui, nici în a fetei. În spatele cuvintelor banale se ghiceau nenumărate sedimentări de experiență, aparținînd unui telepatic teribil de înzestrat și deosebit de abil. Nu era greu să ajungă la o asemenea concluzie: mesajul vorbea de la sine. Oricum, veniseră pentru el, iar el nu putea să fugă și nu învățase încă să se refugieze în spatele unui ecran mental.



Zumzetul elicopterelor devenise obsesiv. Fără să mai stea prea mult pe gânduri, Howson se năpusti afară, afundându-și picioarele în masa mocirloasă. Se împiedică și căzu ca un sac, apoi, fără să-i pese de noroiul și de apa care șiroiau pe hainele lui, se ridică din nou, auzind din spate țipetele animalice ale surdo-mutei. Înțelese, fără nici un dubiu, că urmăritorii îl descoperiseră și aștepta, dintr-o clipă în alta, ca elicopterele să se năpustească asupra lui, aidoma vulturilor care, după ce și-au ochit prada, se reped s-o sfîșie.

Dintre nori se desprinsese o libelulă uriașă. Howson scrîșni din dinți și continuă să înainteze, clătinându-se. Zumzetul ajunsese chiar deasupra capului său. **Rămîi!**, percepse gândul fetei.

**De ce te temi, telepatule?**

Vocea străină pătrunse în mintea sa ca un vînt rece, izolîndu-i conștiința în ochiul taifunului de zgomot și frică. Era o voce persuasivă, ce dorea să-i insufle curaj și să-l facă să-și accepte soarta. Pentru o clipă, tînărul fu prea năucit ca să mai opună rezistență, dîndu-și seama că se confrunta cu un adversar mult mai puternic și mai experimentat. Apoi, din nori se ivi al doilea elicopter, iar Howson își reveni în fire, sub biciul necruțător al spaimii.

**NU, NU, NU! LĂSAȚI-MĂ ÎN PACE!**

Gîndul țîșni cu o violență incredibilă, lovind orbește, și elicopterul de deasupra lui se zgudui ca și cum ar fi fost atins de un proiectil, se răsuci nebunește de cîteva ori în aer, apoi se prăbuși peste clădirea în curs de demolare, stîrnind o avalanșă de praf și de resturi contondente.

Uluit, Howson privea dezastrul, incapabil să-și imagineze că el îl provocase. Și totuși, știa că nu se înșela: sesizase zguduitura din mintea pilotului, după care contactul dintre ei se întrerupsese, făcând loc unei senzații neplăcute, de disconfort.

În aceeași clipă, sesiză că pierduse legătura cu surdo-muta; întorcându-se spre ea, o văzu zăcând în noroi, fără cunoștință.

Pe moment, se entuziasmă. Dacă reușise o asemenea performanță, nimic nu-i mai putea sta în cale! Îi respinsese pe intruși cu o serie de lovituri mentale, obligându-i să se oprească, să nu-l mai hărțuiască.

Apoi simți durerea.

Din carcasa elicopterului se răspîndeau vibrații înfundate, imposibil de controlat, îndreptându-se spre Howson. Pesemne că cel aflat în suferință știa că el era autorul accidentului. Încercînd să se miște, își dăduse seama că avea picioarele rupte, vertebrele dislocate și capul spart. În mintea tulburată a sărmanului infirm se auzi din nou vocea telepatului:

– **Tu ai făcut asta.**

**LASĂ-MĂ ÎN PACE!**

De data aceasta, celălalt elicopter rămase pe loc, iar contactul telepatic vibra, fără a se întrerupe însă deoarece furia lui Howson își pierduse din tărie în urma recepționării cumplitei dureri. Tînărul handicapat se urni iarăși din loc, șontîc-șontîc, cu gîndul de a se ascunde printre ruine, încercînd totodată să-i răspundă telepatului:



**Lasă-mă în pace! Nu vreau să fiu o persoană importantă! Ori de cîte ori am vreo legătură cu lumea înconjurătoare, se întîmplă lucruri groaznice** (aceste cuvinte erau însoțite de imagini confuze: poliția care îl aștepta în fața casei, pilotul elicopterului care se zvîrcolea în fața comenzilor).

Howson reuși să se cațere pe o grămadă de moloz și se ghemui lîngă un zid, sub o fereastră. Unda telepatului îl ajunse din nou.

**Îți riști talentul pe fantasmagorii. Nu știi cum să-l folosești. Țsta-i motivul nenorocirilor tale... E ca și cum te-ai așeza la volanul unui automobil de curse fără să știi să conduci!**

Pe jumătate năucit de durere, dar stăpînit totodată de spaima că, în pofida minții sale neexersate, i se oferise cu nepăsare o discuție extrem de valoroasă, Howson se tîrî pînă în vîrfurile grămezii de moloz, ajungînd la nivelul ferestrei. În fața lui se căsca o groapă adîncă de patru metri. Acolo fusese pe vremuri o pivniță. Terrorizat, tînărul se gîndi că ar fi fost mai nimerit să sară înăuntru.

**Eu te pot apăra de frică și de durere. Lasă-mă să o fac!**

**NU, NU, NU! LASĂ-MĂ ÎN PACE!**

Contacul vibră; părea că însuși telepatul își aduna forțele. Apoi îi transmise: **Bine, o meriți, pentru că ești un prost. Rămîi nemișcat!**

O strînsoare de oțel blocă centrul motorilor ai creierului lui Howson. Mîinile lui rămaseră încleștate de cerceveaua vechii ferestre, picioarele îi înțepeniră în

grămada de moloz. Folosindu-se de o putere necunoscută, telepatul îl imobilizase. Nu reuși nici măcar să țipe.

Apoi începu să vadă diverse imagini.

O ușa dînd într-o ulicioară. Ușa se crapă scîrțîind. Înăuntru se zărește un bărbat slab, cu ochii injectați, cu obrajii scofîlciți, care își tîrăște picioarele numai prin forța voinței. Ajuns în prag, se prăbușește la pămînt.

După un timp, un copil care alergase după o minge pînă la capătul străzii îl găsește și fuge strigînd după ajutor. Vine un polițist care îl acoperă pe muribund cu propria-i haină, încercînd să-i dea primul ajutor. Sosește și ambulanța, cu un medic și cîțiva infirmieri.

Pe urmă, văzu o sală cu geamuri murdare... o cameră mizeră, în care se aflau patru persoane cu aspect scheletic, o femeie și trei bărbați. Respectivii indivizi erau întinși pe niște lăzi de lemn, deasupra unor saci rupți, și păreau incapabili să gîndească sau să se miște. Pe fețele lor și pe mîini...

Howson se revoltă, simțindu-se năpădit de un violent val de greață, dar menghina mentală nu-l slăbea din strînsoare.

Pe fețele lor, pe pleoape și pe încrețiturile frunții, ca și în spatele urechilor, peste tot, erau acoperiți cu praf, așternut inexorabil deasupra lor, fără ca nimeni să-i fi oprit invazia.

Primul bărbat era un telepat, spunea mesajul. Se numea Vargas. Și lui îi plăcea să se piardă în vise, în compania unor oameni care-l admirau. Și a murit, cu publicul lui cu tot.



Howson scoase un strigăt de triumf. Se eliberă din încleștarea mentală, se clătină și înțelese, într-o clipă de maximă teroare, că-și pierdea echilibrul și că va cădea. Ultimul lucru de care-și mai aminti fu o creangă ce se rupea și o rană ce-l sîcîise săptămîni în șir, fără să se vindece.

\*

– Totul merge bine.

Cuvintele fuseseră pronunțate cu glas tare, fiind însoțite, în plan mental, de o senzație de încredere în viitor. Howson deschise ochii și văzu deasupra lui o figură binevoitoare, zîmbitoare. Încercă să răspundă, dar gîndul străinului îi ieși din nou în întîmpinare.

– Nu te forța să vorbești! Eu sînt telepat... mă numesc Danny Waldemar.

Howson deveni conștient de existența unor bandaje în jurul capului și pe brațe. În mintea lui pîlpîi o întrebare confuză.

– Stai liniștit! Ți-am administrat un coagulant, protrombină, văzînd că pierzi prea mult sînge. Rănile se vor cicatriza. – Și brusc, Waldemar reveni la dialogul telepatic: **Reprezinți un miracol, îți dai seama? Ai riscat să mori de sute de ori!**

Întrucît nu murise, problema părea lipsită de importanță. În consecință, Howson se opri asupra unui amănunt ce-i stîrnea fiori.

**Ce o să se întîmple cu mine?**

În întrebarea lui bîntuiau spaima și vagi imagini de vivisecție umană.

– Nu te teme! spuse Waldemar cu glas tare, pe un ton plin de emfază. Nu ți se va face nimic care să scape înțelegerii tale. Nimic! De acum înainte, vei avea posibilitatea să știi și ce fac alții, și vei înțelege și de ce!

**Da... bineînțeles.**

Howson își simți buzele destinzându-se într-un zîmbet timid. Mulțumit că reușise să-i înlăture suspiciunile, Waldemar rîse încetîșor și se ridică în picioare.

**Acum te vom duce la bordul elicopterului și-ți vom îngriji rănila cum se cuvine.**

**Așteaptă...**

Waldemar îl privi întrebător.

**E vorba despre fată. E surdo-mută. Nu mă avea decît pe mine... Dacă mă duci de aici... trebuie să o iei și pe ea. Altfel, n-ar fi cîstit.**

Surprins, Waldemar strînse din buze. O clipă, lăsă impresia că stă cu urechile ciulite, ca și cum ar fi așteptat indicațiile cuiva, apoi dădu din cap binevoitor.

– Da, de ce nu? Este absurd să mai existe asemenea persoane neajutorate în zilele noastre. Creierul ei funcționează bine, ceea ce înseamnă că am putea să-i creăm o voce artificială, auz artificial... Fără discuție, o luăm cu noi.

Howson închise ochii. Nu se îndoia că Waldemar îi sugerase mental să facă asta, dar nu-i păsa. Important era că, în sfîrșit, soarta se îndurase de el și că viitorul nu-l mai îngrozea.

Înainte de a adormi, apucă să mai simtă zîmbetul încurajator al lui Waldemar.



**CARTEA A DOUA:  
METAMORFOZA**





## CAPITOLUL IX

Howson stătea tolănit în fotoliu și privea Ulan Batorul, gândindu-se la aparenta similitudine dintre propria-i condiție și ceea ce vedea. Simțea atmosfera colectivă; tot restul vieții lui urma să suporte acest gen de „climat” emotiv, compus din suma minților individuale care-l înconjurau.

Orașul era neobișnuit de mic și avea aspect provincial, deși era capitala țării. Transformările civilizatoare – transport, comerț, comunicații – îl proiectaseră brusc în epoca modernă; acum, pretutindeni vedeai turnuri albe și străzi largi, pe care se preumblau călători din toate țările. În tumultul acestor preschimbări, cei bătrâni căutau să se dumirească în privința rostului noii lumi, depănând amintiri și plângând fără tragere de inimă după trecutul lipsit de complicații.

Și el, Gerald Howson, era copleșit de schimbarea nedorită, și știa că o acceptase numai primind asigurarea că vor ține cont de condițiile pe care le puneau.

N-ar fi putut spune că se arătasera nepoliticoși față de el. Dincolo de investigațiile medicale complexe la care fusese supus (spitalul din Ulan Bator

era cel mai important centru terapeutic al Organizației Mondiale a Sănătății din întreaga Asie, cu un personal competent), beneficia de unele mici înlesniri, cum era fotoliul pe care ședea acum, ce fusese comandat special pentru el: era mai mic decât unul obișnuit și avea tapițeria adaptată la diformitatea lui. Și patul avea o construcție specială, aidoma întregului mobilier din încăpere și din baia alăturată.

Dar el nu dorea asta. Era ca și cum cineva l-ar fi ajutat să se urce într-un autobuz supraaglomerat, reamintindu-i cu încăpăținare handicapul său.

Cineva bătu la ușă. Automat, își îndreptă atenția către vizitator... ba nu, erau mai mulți. N-apucase încă să urmeze nici un curs de inițiere telepatică, dar printre medicii spitalului se aflau telepați destoinici, grație cărora reușise să-și îmbogățească cunoștințele, perceptivitatea și controlul telepatic. Nu putea decât să-i admire (și cine nu i-ar fi admirat?). Totuși, până atunci, nu descoperise nimic în privința lor care să-l recompenseze pentru faptul că el era doar o pocitanie.

Rosti în gând, dar și cu glas tare, pe un ton în care se ghicea oboseala:

— Intrați!

Pandit Singh pătrunse primul în încăpere. Era un bărbat bondoc, cu tendințe de îngrășare, având o barbă îngrijită și ochi inteligenți și pătrunzători. Singh conducea Secția Întâi de Terapeutică; altfel spus, răspundea de toate tratamentele neurologice și



psihologice efectuate în spital. Toată lumea îl aprecia, inclusiv Howson.

Împreună cu el veniseră Danny Waldemar și o femeie din grupul neurologilor, Christine Bakwa, pe care Howson o cunoscuse în timpul numeroaselor testări. Femeia nu se prea pricepea să-și disciplineze gândurile verbalizate, cele mai accesibile la prima „vedere” telepatică, și drept urmare, încă înainte ca grupul să intre în cameră, Howson interceptase aproape tot ce urma să afle.

Totuși, se arată plin de amabilitate, poftindu-i să ia loc, și-și răsuci comodul fotoliu astfel încât să stea față în față cu Singh.

– Salut, Jerry, spuse Singh cu un aer preocupat. Am auzit că prietena ta a fost adusă aici. Ce mai face?

– Bine, răspunse Howson.

Era adevărat: fata se obișnuise cu impulsurile emise de timpanele artificiale și cu coardele vocale din material plastic. Făcea progrese rapide și, cu siguranță, după ce avea să termine instruirea, urma să se bucure de o voce foarte muzicală, deși puțin cam ezitantă. Howson se strădui să-și înăbușe ușoara invidie stîrnită de fericirea copilărească a surdo-mutei și se hotărî să atace întrebarea al cărei răspuns îl anticipa:

– Și în privința mea ce-ai mai aflat?

Singh îl scrută cu un aer dojenitor.

– Știi doar că am vești proaste! Nu pot să ți le ascund.

– Dă-i drumul! îl invită Howson, cu încăpăținare.

– Bine, suspină Singh. – Medicul schiță un gest, și Christine Bakwa îi întinse un dosar cu mai multe file, scos dintr-o mapă voluminoasă. Singh luă prima foaie și continuă: – Jerry, pentru început să ne oprim la bunicul tău... bunicul tău din partea mamei.

– A murit cu mulți ani înainte de a mă naște eu, murmură Howson.

– Exact. Știi cumva cauza morții sale?

Tînărul clătină din cap.

– Am avut întotdeauna impresia că mamei mele nu-i făcea plăcere să vorbească despre asta.

– Mă rog, presupun că știa. Era ceea ce se numește un hemofil... un individ predispus hemoragiei, cu alte cuvinte avea o insuficiență trombocitară. El n-ar fi trebuit să aibă copii. Dar a avut și, ca atare, ți-a transmis ție această sinistră moștenire.

– Te-am avertizat! interveni Danny Waldemar. Când te-am adus la bordul elicopterului – îți amintești? Ți-am spus că ți-am dat protrombină, care este un coagulant artificial. Rănile și vînătăile tale au întotdeauna nevoie de mult timp ca să se vindece, nu-i așa? O hemoragie puternică... dacă ți-ar fi curs sînge din nas, să zicem... te-ar fi ținut în spital o lună întreagă sau, foarte probabil, te-ar fi ucis. Ești norocos că te mai afli în viață!



**Noroc să fie ăsta?** Howson se abținu să facă vreun comentariu, dar Waldemar, receptîndu-i gîndurile amare, se cutremură vizibil.

– Și acum? întrebă cu glas tare după o clipă. Fără îndoială, protrombina își face efectul și rănilile se vindecă repede, după formarea crustei...

Cei trei oaspeți schimbă între ei priviri semnificative. Înainte de a începe să vorbească din nou, Howson înțelese ce era în mintea medicului indian.

– Nu? murmură el.

– Nu. Îmi pare rău, Jerry! Timpul de vindecare e aproape dublu față de cel normal. Și mai sînt probleme grave... de pildă, o coastă ruptă... cine știe dacă sînt șanse să se refacă vreodată... Totuși, paradoxal, tocmai asta face din tine cel mai promițător telepat pe care l-am întîlnit de la Ilse Kronstadt încoace. Să-ți explic.

Singh apucă o foaie din dosar și o ținu în așa fel încît Jerry să o poată vedea. Era schema unui creier omenesc. La baza scoarței se zărea o săgeată roșie.

– Probabil că ai „citit” aproape tot ceea ce vreau să-ți spun, continuă indianul. După cum a afirmat Danny, de acum înainte vei avea capacitatea de a înțelege ceea ce ți se întîmplă, precum și respectiva motivație. Te rog, însă, nu renunța la vorbire, pentru că eu nu sînt telepat și mă fac mai lesne înțeles verbal.

Howson dădu din cap, privind schema cu un aer nefericit.

– Informațiile sînt înmagazinate în creier destul de dezordonat, îl lămuri doctorul. După cum vezi, există mult spațiu liber. Totodată însă există anumite porțiuni în care sînt concentrate date deosebite. Ceea ce numim „imaginea corporală” (un fel de descriere, sau reprezentare standard, care servește drept etalon pentru starea corpului) își are centrul în punctul indicat de săgeată. Bineînțeles, cea mai mare parte a datelor necesare vindecării rănilor se găsește la nivel celular, dar în cazul tău mecanismul este defectuos... dovadă, hemofilia ta. Dacă am putea depăși acest obstacol, aplicînd stimuli artificiali asupra nucleului imaginii tale corporale, n-ar mai exista paradoxul de care-ți vorbeam.

Singh luă un al doilea desen, care reprezenta creierul văzut de jos, decorat și acesta cu o săgeată roșie.

– Aici ai un creier normal, tipic, ca al meu sau al Christinei. Săgeata roșie indică un grup de celule ce poartă numele de organul lui Funk. Organul lui Funk e atît de mic încît existența sa a fost ignorată, pînă la descoperirea primului telepat. În creierul meu, de exemplu, el este compus din circa o sută de celule, nu prea deosebite de cele din vecinătatea lor.

Extrase o nouă filă din dosar. Era de fapt o radiografie, pe care se distingea, în lumină, profilul unui craniu.



– Îți amintești că ți-am făcut radiografia capului, Jerry, după ce ți s-a administrat o substanță de contrast, opacă la razele **X**, care... „înnegrește“ în mod selectiv celulele organului lui Funk. Privește ce a ieșit.

Howson îi urmă sfatul, fără a pricepe însă mare lucru.

– Masa asta cenușie de la baza creierului, continuă Singh, e organul lui Funk. E cel mai mare pe care l-am văzut vreodată. În mod potențial, tu ai cea mai mare capacitate telepatică din lume, fiind capabil să recepționezi o cantitate înspăimântătoare de date.

– Și asta m-a făcut să fiu infirm? bombăni Howson.

– Întocmai, Jerry, încuviință Singh, punînd radiografia înapoi în plic. Acest organ a ocupat spațiul destinat în mod normal centrului imaginii corporale și, în consecință, noi nu sîntem capabili să-ți remodelăm trupul. O asemenea operație te-ar putea ucide, înainte de a te ajuta cu adevărat.

\*

– Ce părere ai, Danny? îl întrebă Singh pe Waldemar, după ce se întoarseră în biroul său.

Telepatul, a cărui specialitate era descoperirea și instruirea noilor „ucenici“, dădu din cap.

– Nu are nici un motiv să colaboreze, spuse el.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ai putea să-l condamni? Gîndește-te la situația lui! Ce recompensă poate fi aceea ca, după douăzeci de ani de trai mizer, umilitor, să devii telepat? Am citit asta în mintea lui... – Se întrerupse o clipă, înghițind în sec, apoi continuă: – Amintește-ți, a fost depistat pentru prima oară de pe orbită, de un practicant al comunicărilor spațiale, deci, în mod potențial, „vocea” lui este cea mai puternică din istoria omenirii. Totuși, vocea lui reală nu este cea a unui adult, ci mai păstrează timbrul acut al unei voci de femeie! Nici măcar nu și-a schimbat dinții de lapte, iar părul îi crește extraordinar de încet. Despre barbă, n-are sens să discutăm, întrucît nu e cazul. În privința sexualității, n-am remarcat decît un soi de atașament superficial. În mod cert, n-a încercat încă emoțiile autentice. Pentru prima dată, sîntem nevoiți să ne ocupăm de un pacient cu o serioasă problemă sexuală... Dumnezeu știe ce-o ieși de aici!

– Am putea întreprinde ceva în direcția asta? se interesă Singh.

– În nici un caz! protestă Waldemar. Ar fi inuman să-i dorești o asemenea schimbare. Dacă i-ai reda capacitatea sexuală, prin simpla folosire a hormonilor, n-ai reuși decît să-i amplifici chinul. De altfel, nici nu sînt sigur că ar fi posibil: creierul lui este atît de deosebit, încît nu-mi dau seama dacă ar reacționa sau nu la hormoni.

– Eu cred că..., interveni Christine Bakwa, dar



apoi se opri. Waldemar o privi zîmbind.

– Te întrebi dacă n-aş putea să-i „desfac” mintea în părțile componente și să i-o asamblez la loc, ca să elimin acea teribilă gelozie pe care o încearcă față de prietena lui, nu-i așa?

– Da! – Femeia schiță un gest vag. – Înțeleg de ce este deosebit de susceptibil: în cazul fetei, dobîndirea vorbirii și a auzului s-a petrecut cu atîta ușurință, încît subconștientul lui refuză să creadă că pentru el nu există o soluție. Simplul fapt că a pus condiția să o luăm cu noi ne demonstrează, fără urmă de îndoială, că dispune de o mare empatie.

– Bineînțeles, admise Waldemar. Numai că... e foarte puternic în plan mental.

– Bănuiesc că, la început, reușiseși să-l domini.

– Pentru scurt timp, și numai fiindcă suferea îngrozitor știind că el era vinovat de prăbușirea elicopterului. Dar, în cele din urmă, a reușit să se elibereze de sub controlul meu. Stăpînindu-și emoțiile, ar putea rezista oricărei tentative de abordare în plan mental, și n-aș garanta că telepatul care s-ar încumeta s-o facă și-ar păstra rațiunea.

În încăpere se așternu o tăcere adîncă. După cîteva minute, însă, soneria telefonului îi readuse la realitate. Singh se ridică greoi din fotoliu și se apropie de birou.

– Da?

– Domnule doctor, a sosit domnul Hemmikaini, se auzi o voce.

– Foarte bine! Adu-l aici. – Singh își privi colegii. – Este unul din asistenții speciali ai Secretarului General al Națiunilor Unite. Cred că va trebui să-mi pierd timpul cu el, în loc să mă ocup de Howson. Dar, cu puterile latente ale acestui om...

Waldemar termină fraza, ridicându-se în picioare:

– S-ar putea întâmpla ca, într-o bună zi, să vrea ca tot restul lumii să dispară, numai și numai ca să-și depășească el nefericirea! Cineva va trebui să răspundă, mai devreme sau mai târziu, la întrebarea: oare noi, telepații, n-am provocat mai mult rău prin ceea ce am reușit să modificăm?



# CAPITOLUL X

Hemmikaini era un bărbat gras, cu fața rotundă, cu păr blond și scurt și pielea alb-trandafirie, ilustrând perfect prototipul funcționarului scrupulos, a cărei carieră reprezenta o succesiune de reușite. Doar natura muncii lui îl diferenția de ceilalți.

După ce-i întinse lui Singh o mână grasuță și după ce își puse servieta neagră pe birou, se așează într-un fotoliu.

— Știți pentru ce mă aflu aici, doctore Singh. Timpul este scurt, așa că nu voi pierde nici un minut cu politețurile obișnuite. Avem o problemă. Conform analizelor efectuate de creierele electronice, ne trebuie o persoană cu capacitățile Ilsei Kronstadt. Totuși, la cererea noastră de a obține serviciile sale, adresată directorului executiv al acestei instituții, am primit un răspuns care sugera să luăm legătura cu ea. Puteți să-mi explicați ce se întâmplă?

Singh își puse coatele pe birou și-și privi unghiile cu atenție, evitând să-și înfrunte direct oaspetele.

— De fapt, dumneavoastră doriți să știți ce anume este în stare să facă Ilse Kronstadt, de poate fi mai importantă decât o intervenție de pace a Națiunilor Unite...

Hemmikaini clipi, ușor buimăcit. După o scurtă pauză, dădu din cap.

– De vreme ce vă exprimați atât de direct, să zicem că așa este.

Singh suspină.

– Presupun că e vorba din nou de Africa de Sud...

– E ușor de bănuir, dacă urmăriți ziarele. Dar e cazul să facem o rectificare. – Hemmikaini se aplecă înainte, adoptînd un aer melodramatic. – Nu este vorba numai „din nou de Africa de Sud“! Din perioada Exodului Negru, cînd jumătate din muncitorii sud-africani au plecat din țară, problema ne-a stat ca un spin în coaste... Am intervenit în nenumărate rînduri, ca să înăbușim orice explozie de terorism și violență, și am crezut că rezolvasem pentru totdeauna problema. Din păcate, însă, ne-am înșelat de fiecare dată. Totuși, acum am vrea să ducem la bun sfîrșit ceea ce ne propusesem cînd am primit pentru prima dată ajutorul telepaților.

– Vreți să opriți criza înainte de a începe, murmură Singh.

– Exact. Acum avem suficiente informații. Makerakera se află acolo de trei luni, cu o trupă specială. Dar se apropie scadența și avem nevoie de Ilse Kronstadt...

Singh se ridică în picioare și se duse în fața ferestrei. Apăsă pe un buton și geamul deveni complet transparent, oferind panorama Ulan Batorului.



– Mă tem că e imposibil! spuse el, privind spre orizont.

– Cum? izbucni Hemmikaini, reușind cu greu să-și stăpânească furia. Țasta-i răspunsul doctoriței Kronstadt?

– Habar n-am. Presupun că nu e la curent cu afacerea asta.

– Atunci ce naiba vreți să insinuați? urlă Hemmikaini, fără să se mai sinchisească de protocol.

– Probabil că v-ați pus întrebarea de ce a părăsit Ilse Kronstadt Centrul de Pacificare al O.N.U., continuă Singh. Și asta chiar când inaugurasă tehnicile nonviolente de control, care apoi au intrat în practicile curente.

– Da, bineînțeles...

– Și?

– Bine... mă rog, îmi imaginez că ea a vrut să plece. Știu că în repetate rînduri a muncit pînă la epuizare.

– Mai mult decît atît, domnule Hemmikaini. – Singh se întoarse spre oaspetele lui, și lumina ce pătrundea pe fereastră dădu strălucire firelor cărunte din barba și pletele lui. – E adevărat, Ilse Kronstadt n-a murit, dar nici mult nu mai avea...

Hemmikaini rămase fără grai.

– În general, continuă neînduplecat Singh, o persoană atît de prețioasă ca Ilse este supravegheată de medici, de psihologi, de o echipă întreagă de experți. Cu cîtiva ani în urmă însă s-au declanșat

mai multe crize... în India, Indonezia, Portugalia, Latvia, Guiana, una după alta... și nimeni n-a mai avut timp de asemenea preocupări. Apoi am descoperit în creierul Ilsei o tumoare malignă. Dacă am fi depistat-o imediat, am fi reușit s-o extirpăm; chiar și după câteva luni am fi putut folosi cu succes ultrasunetele sau razele electronice focalizate. Dar ne-am trezit prea târziu, și acum este imposibil s-o mai scoatem, fără o dificilă operație practică **sub** scoarța cerebrală.

— Vai, Doamne! exclamă năucit Hemmikaini. Vreți să spuneți că singura soluție este să străpungeți organul ei telepatic?

— Inevitabil!

— Și ea știe?

— Ați încercat vreodată să păstrați un secret în fața vreunui telepat? Numai un alt telepat ar fi capabil de o asemenea performanță, iar în cazul Ilsei cred că o tentativă de acest gen ar fi pur și simplu inutilă, ridicolă chiar. După cum bine știți, ea este în stare să controleze în întregime personalitatea unei ființe umane, sau, uneori, și conștiința a douăsprezece persoane simultan.

Singh izbi cu pumnul în aer, ca și cum ar fi vrut să risipească un nor de praf.

— N-aveți nici o șansă, domnule Hemmikaini! Cât timp se află aici, o putem ține în viață și o putem ajuta să-și crute energia... Nu este chiar o invalidă... trăiește o viață asemănătoare tuturor



celorlalți membri ai personalului, dar nu poate presta decît un singur tip de muncă, și nu prea des.

– Din cauza oboselii?

– Bineînțeles.

Hemmikaini strînse din buze.

– Și ce muncă face?

– Știți ce este un grup catapatic? întrebă Singh. Cînd celălalt scutură din cap, îi explică: – Este un cuvînt compus, creat din „catalepsie” și „telepatic”. Din cînd în cînd, se întîmplă ca vreun telepatic să se manifeste ca o personalitate inadaptată, fie din cauză că depune o muncă prea grea pentru el, fie deoarece nu reușește să accepte responsabilitatea ce-i revine, sau, în fine, întrucît socotește că lumea este pur și simplu insuportabilă.

O clipă, Singh se gîndi la Howson, la existența lui anonimă printre oameni obișnuiți, apoi se grăbi să continue:

– Acel telepatic preferă să se retragă în imaginar, făurindu-și un mediu fantastic, mai tolerabil. În fine, așa procedăm cu toții, din cînd în cînd. Dar individul respectiv o face la scară mai mare. Își poate procura și un public... chiar și opt persoane, dacă este puternic... pe care să-l ia cu el. Aceste ființe se numesc personalități „de oglindă”, pentru că oglindesc și alimentează Eul telepaticului. Pe durata „ședințelor”, aceste persoane nu numai că uită de lume, dar și de trupul lor. Nu le mai este nici foame, nici sete, nu mai simt durerea și, e ușor de imaginat, nu mai vor nici să se trezească.

– Și chiar nu se mai trezesc? întrebă Hemmikaini.

– În cele din urmă se trezesc, totuși. Dar, înțelegeți, faptul că nu suferă de foame sau de sete nu este totuna cu a nu exista. După o perioadă cuprinsă între cinci și șapte zile, creierul începe să sufere vătămări ireversibile și, când se trezesc, mai ales că forța telepatică le scade cu timpul, indivizii nu mai pot alimenta contactul care se stabilise între ei. În acel moment, cazul este irecuperabil.

– Și ce amestec are Ilse Kronstadt în afacerea asta?

– Chiar și telepații dizarmonici sînt prețioși! Singura speranță de a salva un grup catapatic este de a-l descoperi la timp. Atunci e nevoie să pătrunzi în lumea lui fantastică și să o faci să devină și mai puțin suportabilă decît realitatea. Ilse este unica persoană capabilă de o asemenea faptă. Așadar, domnule Hemmikaini, – și Singh își îngădui un zîmbet amar – asta poate fi răspunsul la întrebarea dumneavoastră: ce poate fi mai important pentru Ilse decît munca de pacificare din cadrul O.N.U.? Grație acestui dar dumnezeiesc, ea a salvat peste două duzini de telepați, redîndu-i umanității prezente și viitoare. Împreună, ei ar putea repurta mai multe succese decît ar fi obținut ea singură, în stare de perfectă sănătate.

O vreme, Hemmikaini preferă să tacă, rumegîndu-și gîndurile.



– Cît mai are de trăit? întrebă el în cele din urmă.

– Ar fi posibil să moară de epuizare fizică și mentală în prima ședință de terapie, tot așa cum n-ar fi exclus să mai trăiască încă cinci ani. Ne învîrtim pe tărîmul ipotezelor...

Din nou, tăcere. Apoi funcționarul de la Națiunile Unite își recăpătă calmul și se ridică în picioare.

– Mulțumesc pentru explicație, doctore Singh, bombăni el. Cred că va trebui să ne mulțumim cu cel mai bun înlocuitor.

\*

Mai tîrziu, mînat de un impuls la care nu se așteptase, Singh își făcu drum în aripa de vest a spitalului, îndreptîndu-se spre apartamentul ce o adăpostea pe Ilse Kronstadt. Legendara telepată stătea concentrată în fața unei mașini de scris, atingînd iute tastele cu degetele-i subțiri.

– Intră, te rog, intră, Pan! îl invită femeia. Într-o clipă, îți voi sta la dispoziție.

Singh păși peste prag și închise ușa după el. De cîte ori o întâlnea pe Ilse, nu se putea abține să nu i se strîngă inima, constatînd ireversibila schimbare. Părul blond îi albise total, fața puternică îi era brăzdată de cute, iar pielea ei sănătoasă și bronzată devenise cenușie.

– Da, Pan, știu! spuse ea încet. Apoi scoase foaia din mașină și se întoarse către el. – Uneori, mi se face frică... De aceea m-am și hotărât să mă eliberez de trecut.

– Cum adică? întrebă Singh.

– M-am decis să-mi scriu autobiografia, răspunse telepata zîmbind. Fără îndoială, va fi un **best-seller**, după părerea mea... Hai, stai jos, Pan! Nu trebuie să fii protocolar cu mine, nu e nevoie! Mai ales că eu te-am chemat.

Surpriza se stinse chiar în clipa în care se năștea în mintea lui Singh. Doctorul rîse mînzește și se apropie de un fotoliu. Ilse Kronstadt își rezemă un cot de brațul jețului în care ședea și-și lăsă bărbia în palmă.

– Pari preocupat, Pan! porni ea la atac pe neașteptate. De zile în șir, proasta dispoziție se răspîndește în valuri în jurul tău. O adevărată pacoste! Vina aparține aproape în întregime începătorului pe care l-a descoperit Danny... săracul de el!... Azi dimineață, însă, am observat că risc să mă molipsesc și eu, și de aceea am crezut de cuviință să am o discuție cu tine. Sper să apreciezi faptul că am așteptat pînă te-ai eliberat de obligații.

– Și chiar era neapărată nevoie să mă faci să vin aici?

– Da, Pan! – Cuvintele Ilsei aveau duritatea pietrei. – Sănătatea mea lasă din ce în ce mai mult de dorit. Simt nevoia de a-mi tezauriza însușirile



telepatice. Obosesc repede și devin confuză, ceea ce mă face să mă simt foarte bătrână.

Urmă o lungă tăcere. Într-un târziu, fără să-l privească, ea continuă:

– Mai ții minte, ai vrut să te căsătorești cu mine, să avem copii... Cred că ai fi încercat, în pofida tuturor obstacolelor, dacă n-ai fi văzut, din interior, ce înseamnă să fii un copil obișnuit al unui părinte telepat. Ți-o amintești pe Nola Grüning?

– Da, murmură Singh.

Nola Grüning se căsătorise cu un telepat, cum era normal, și avusese un copil care nu moștenise calitățile părinților. În consecință, formase un grup catapatic, împreună cu alți cîțiva puști, înviind lumea fantastică din grădina copilăriei. Ilse fusese nevoită să îndepărteze „personalitățile de oglindă“, una cîte una, fără a reuși însă să o salveze pe Nola de nebunie.

– Bine! continuă Ilse cu o veselie forțată. Prin urmare, m-am apucat să-mi scriu autobiografia. Cel puțin, pot să dau frîu liber vorbelor. Totuși, pînă una-alta, explică-mi de ce mă amesteci și pe mine în preocupările tale.

Singh nu-și dădu osteneala să vorbească, limitîndu-se doar să-și rînduiască faptele în minte. După cîteva momente, ea suspină.

– Ai dreptate, bineînțeles! Nu puteam să fac față unei situații atît de complexe, cel puțin, nu acum. M-ar fi distrus total. E vorba de frustrare.

Ataci problema cea mare, dar mai rămîn altele imposibil de rezolvat, poate mii: probleme mărunte, dar fiecare dintre ele provoacă mult rău... Pe vremuri, eram în stare să le cuprind pe toate. Numai că acum sînt silită să mă retrag.

Ilse își scutură umerii, ca și cum ar fi vrut să alunge un vis urît.

– Oricum, de cînd lumea, au existat oameni care au înnebunit, care au orbit. La urma urmei, eu mi-am păstrat integritatea fizică și mentală, între anumite limite, firește... Dar, revenind de unde am plecat, Danny a ajuns la vreun rezultat cu novicele?

– Nu încă. Cum e și normal, asta mă frămîntă peste măsură, și se simte!

– De-a dreptul rușinos! Uneori, cred că am fost incredibil de norocoasă, în pofida tuturor greutăților. Cel puțin am avut parte de niște părinți inteligenți, de o copilărie fericită, de o educație desăvîrșită... Presupunînd că apariția tardivă a harului – nu înainte de șaptesprezece ani, în majoritatea cazurilor după nouăsprezece ani – ar reprezenta un fel de asigurare naturală împotriva posibilității ca respectiva însușire să distrugă o personalitate imatură, aș putea spune că mi-am ales perfect momentul, pe cît este omenesc posibil. Dar băiatul acela pare un adevărat dezastu, nu-i așa? Orfan, slut, pitic, hemofil...

– N-ai idee cum ar putea fi ajutat Danny?

– Ai venit prea tîrziu, Pan! rîse Ilse cu amărăciune. Danny mi-a cerut ajutorul acum o săptămînă.



– Și nu te tentează?

Ochii telepatei își pierduseră parcă strălucirea.

– Nu îndrăznesc, Pan! răspunse ea, ocolindu-i privirea. I-am sondat mintea, dar m-am retras imediat. Pe vremuri, m-aș fi aventurat... Aș fi încercat să-i eliberez forța naturală pe care o posedă. Aș fi putut să-l liniștesc. Dar acum sînt prea bătrînă pentru o asemenea confruntare... și prea bolnavă.

– Ce-o să se aleagă de el? O să-l pierdem oare? șopti Singh abătut.

– Nu pot să pătrund destul de adînc în personalitatea lui, așa că n-am idee Pan. Evident, dispune de o mare încărcătură de empatie, care nu așteaptă decît să fie activată. Dacă s-ar întîmpla asta, ar avea șanse să devină succesorul meu. În caz contrar, ar putea să ajungă să se urască pe sine însuși, ba chiar să înnebunească. Dar, efectiv, **nu știu** ce ar trebui să facem pentru a obține echilibrul necesar! Ți-am mai spus că nu am curaj să pătrund în mintea lui!

# CAPITOLUL XI

La scurtă vreme, începură să-l lase singur. Howson era destul de lucid să-și dea seama că faptul în sine se preschimba într-o permanentă sursă de ranchiună. Analizându-și sentimentele, descoperea cu uimire că dorința lui de a deveni o persoană importantă nu-l părăsise. Rezistența lui încăpățînată în fața rugăminților lui Singh, dar și a demersurilor telepaticale ale lui Waldemar devenea un soi de satisfacție perversă, o asigurare că interesul acestora în privința sa nu scădea. Cînd, în cele din urmă, acceptase să colaboreze, fusese nevoit să se instruiască aproape singur. Un alt telepat n-ar fi reușit decît să-l împiedice să urmeze căile oarbe. Fiecare era unic și, prin urmare, fiecare trebuia să fie propriul său profesor.

Totuși, stîngăcia și prudența manifestate de Waldemar atunci cînd trebuia să-l contacteze telepatic constituiseră o problemă, pînă ce veniseră la Ulan Bator. Într-o zi, însă, voit sau nu, acesta se dăduse de gol și motivul apăruse evident: Waldemar se temea că Howson ar putea înnebuni, iar apariția unui telepat nebun, de calibrul lui, ar fi reprezentat o perspectivă înspăimîntătoare.



Înainte de incidentul care îl îndepărtă din centrul atenției, Howson consimțise să viziteze spitalul, părăindu-i-se interesantă ideea de a șchiopăta de-a lungul coridoarelor, fără să fie tulburat de personalul care primise ordin să nu se amestece în acțiunile sale. Totuși, instinctiv, se simțea ros de invidie ori de câte ori percepea prezența vreunui pacient pe cale de vindecare; de aceea, cea mai mare parte din timp prefera să rămână în camera lui, lăsându-și mintea să vagabondeze. De când își descoperise calitățile telepatice, îi era imposibil să-și zăvorască mintea așa cum își închidea ochii.

Cînd își deschidea mintea pînă la limitele maxime ale sensibilității, spitalul și orașul se transformau într-un carusel de gânduri haotice. Cu toate acestea, capacitatea lui selectivă se dezvoltase; descoperise că intuiția nu-l înșela: claritatea nu depindea de distanță, ci de antrenare, de alungarea „zgomotelor“ telepatice superflue. Concentrîndu-se, era capabil să izoleze, dintre miile de gânduri, pe acelea ale unei singure ființe, tot așa cum, cu un oarecare efort, în mijlocul unei mulțimi, poate fi distinsă vocea unei persoane anume.

Unele personalități erau ușor de captat, strălucind ca niște globuri de foc pe un cer întunecat. Bineînțeles că telepații din rîndul personalului erau cei mai abordabili, numai că Howson nu agreea în mod deosebit să intre în contact cu ei. Dacă se întîmpla, totuși, să o facă percepea un

sentiment de prietenie, care, însă, era foarte diminuat deoarece lor li se părea normal ca orice telepat să se considere norocos că fusese înzestrat cu un har magnific și nu înțelegeau mîhnirea lui Howson.

Oricum, cu toții erau absorbiți de munca lor, cu o singură excepție. Excepția era reprezentată de posesorul unei minți ce cuprinsese o întreagă aripă a spitalului, avînd o iradiere atît de puternică încît acoperea personalitatea individului. Howson atinsese marginile acelei aure și percepuse prezența unei forțe care inspira încredere și care îl încuraja. Apoi, brusc, înlăuntrul respectivei personalități se frînsese ceva, și strălucirea pălise, aidoma unei stele pe cale de a se stinge. Howson considerase că nu era capabil să-și explice un asemenea fenomen, așa că preferase să-și îndrepte atenția în altă parte.

Cum e și firesc, întrebuse cui aparținea mintea aceea, și răspunsul – că era vorba de legendara Ilse Kronstadt, cea care-l inspirase pe regizorul filmului văzut odinioară, în acea sală unde începuse totul – îl determinase să nu mai încerce să o tulbure.

Mai existau și o serie de indivizi non-telepați care se distanțau de masa celorlalți. Singh era cel mai luminos. Avea o minte limpede ca apa de izvor, în care te puteai scufunda la infinit, fără să atingi limitele incredibilei sale umanități. Oricum, și în acest caz, Howson preferă să nu pătrundă prea adînc în intimitatea lui Singh. În mintea medicului, preocupările referitoare la nefericirea pacientului său



erau prea înrădăcinate.

Howson se hotărîse să sondeze minți mai obișnuite. La început, procedase cu maximă prudență, apoi, pe măsură ce căpătase încredere în harul său, crescuse și siguranța contactelor. Astfel, petrecea ore întregi contemplînd diverse secvențe, ca și cum ar fi asistat la un film sau ar fi urmărit un program de televiziune. Acest nou gen de spectacol era atît de fascinant, încît uitase cu desăvîrșire să mai deschidă televizorul ce-i stătea la dispoziție.

Spitalul adăpostea pacienți și personal de națiuni diferite. Limbajul, obiceiurile, speranțele și îndoielile acestora constituiau un nesecat izvor de uimire pentru el, și numai cînd se reîntorcea în lumea reală, beat de experiențele celorlalți, după o călătorie prin zeci de minți, lua în considerare posibilitatea de a ceda în fața dorinței lui Singh și a lui Waldemar.

Cu toate acestea, ceva îl reținea. Într-o aripă alăturată, se afla un grup de bolnavi a căror minte nu putea scăpa atenției sale. Respectivii bolnavi erau responsabili de coșmarurile ce-l făceau să se trezească în toiul nopții, lac de sudoare și pradă unei terori de nedescris. Erau nebunii, pierduți în universul lor straniu, în care logica era răsturnată și distorsionată, deveniți obiect de studiu pentru medicii-telepați.

O singură dată, Howson „văzuse” un psihiatru telepat care executa o ședință de terapie. Pacientul era un paranoic, suferind de o gelozie obsesivă, de tip sexual, iar specialistul încerca să identifice

experiențele de viață ce stăteau la originea răului. Firește, era o problemă mult prea complicată ca să poată fi rezolvată numai pe calea telepatiei; odată identificate aceste experiențe, venea rîndul hipnozei, al medicamentelor, urmînd probabil un regres în stare de comă, care trebuia să-l facă pe individ să-și accepte propriul trecut. Oricum, pe moment, mintea pacientului era un infern de tulburări iraționale, și telepatul era nevoit să-și croiască drum prin acea junglă aidoma unui explorator temerar ce înfruntă primejdiile unui ținut necunoscut.

Howson nu rămase mult timp în preajma psihiatrului. După această confruntare, însă, se înspăimîntase și mai mult.

\*

Apoi urmasse criza, și Howson trecuse pe planul al doilea, cei din preajma lui făcînd încercări disperate pentru a salva situația.

Multă vreme, tînărul nu înțelesese ce se petrecea. Săptămîni la rînd nu fusese interesat să mai citească ziarele sau să se uite la televizor. Dacă ar fi făcut-o, ar fi aflat imediat că „cel mai bun înlocuitor“ al lui Hemmikaini nu fusese la înălțimea situației și, în consecință, criza din Africa de Sud se transformase într-o afacere murdară, sîngeroasă, fără ieșire.

În timp ce Makerakera, expertul în agresiuni, se



străduia cu disperare să alcătuiască o echipă de urgență din toți cei care răspundeau la apelurile sale (Choong din Hong Kong, Jenny Pender din Indiana, Stanislaus Danquah din Accra și alți câțiva stagiați), micul grec Pericles Phranakis întorsese spatele catastrofei și o luase pe un drum personal, ducând spre un tărâm fantastic ce-l acaparase în întregime.

La Salisbury, Nairobi, Johannesburg aterizau numeroase trupe, iar după ele spitale mobile, transporturi alimentare, juriști și oameni politici. Tulburărilor le luă locul o liniște adâncă, întreruptă doar de plînsetele copiilor.

Între timp, un avion supersonic transportă trupul lui Pericles Phranakis la Ulan Bator. Astfel, pronosticurile computerului se împliniră: numai Ilse Kronstadt ar fi fost în stare să înfrunte criza sud-africană, și dacă nu se dusesse ea la criză, venise criza la ea.

Howson captă imagini din hимера ce popula mintea lui Phranakis și se cutremură. Retrăi cu durere visele lui cu ochii deschiși, acelea care (cel puțin, după părerea lui Danny Waldemar) îl convinseseră să formeze un grup catapatic cu fata surdo-mută. Totodată, își aminti de praful ce-i acoperea pe Vargas și pe tovarășii săi, și se abținu cu greu să nu strige de groază.

Curînd îl cuprinse un sentiment ciudat de izolare, născut din conștientizarea faptului că gîndurile tuturor se concentraseră asupra lui Phranakis.

Înspăimîntat de noua singurătate (de o lună, se obișnuise să stîrnească interesul gazdelor), luă hotărîrea de a cerceta și el problemele ce frămîntau cugetele celor din jur.

Howson nu îndrăzni să pătrundă imediat în intimitatea Ilsei Kronstadt, dar îi simți neliniștea ca pe un miros neplăcut. Înțelese instinctiv că, în ciuda faptului că Phranakis eșuase, el continua să fie considerat drept cel mai demn rival al Ilsei. Revenindu-i sarcina de a-i întrerupe visul, legendara telepata se temea.

Jenat, tînărul își îndreptă atenția în altă parte și descoperi că Phranakis provoca în mintea personalului o obsesie aproape paranoică. Toți alergau s-o ajute pe Ilse Kronstadt, aidoma unui cîrd de ciori năpustindu-se în urma semănătorului, ținînd morțiș să-și aducă aportul la rezolvarea cazului: cînd Phranakis avea cinci ani, făcuse asta și asta; cu prima fată avusese anumite plăceri; în timpul instruirii sale telepatică întîmpinase greutăți în cutare situație.

Ilse Kronstadt selecționa puhoiul de date, alcătuiindu-și o imagine mentală a lui Phranakis, cu măiestria proprie unui sculptor ce adună fragmente metalice inutilizabile, topindu-le și transformîndu-le apoi într-o operă de artă. Howson era atît de absorbit de acest studiu, încît nici nu-și dăduse seama cînd intrase pentru prima dată în mintea ei. Telepata nu observă că o „privea“, sau era prea preocupată ca să-i mai pese de el. Tînărul optă pentru cea de-a



doua ipoteză, și avu remușcări la gândul că nu dorise să-și folosească harul așa cum o făcea Ilse.

Așezat în fotoliul comandat special pentru el, cel mai comod pe care-l văzuse vreodată, absorbi metodele auto-disciplinării, cu ajutorul cărora putea să-și modeleze încrederea în propriile-i forțe. Erau imagini ale succeselor din trecut, operații ce i se păruseră de-a dreptul riscante, dar duse totuși la bun sfârșit; erau idei de grandoare și stimă față de propria-i persoană, amplificate cu artă, pentru a-i întări hotărîrea.

Howson își continuă exercițiul, concentrându-se la maximum. Cu toate acestea, când mintea lui se îndreptă spre Phranakis, simți un șoc. Cum era posibil ca un alt om, fie chiar și marea doctoriță Kronstadt, să reușească să tulbure lumea fantastică ce înconjura ca o platoșă Eul acestui individ?

Și atunci, Gerald Howson uită cu totul de sine, uită că era un infirm, un hemofil, un orfan... Își aminti doar că era telepat și, deci, era capabil să smulgă gândurile din alte minți, cu acordul titularilor... Mînat de o disperată hotărîre, încercă să-și umple lacunele în privința celui care-l adusesese în acel impas.

Phranakis: așa gîndea, înainte de a evada; acesta era chipul pe care și-l privea în fiecare dimineață în oglindă; aceea era mama pe care și-o amintea, acela tatăl, ceilalți frații și surorile, aceasta era străduța în pantă la capătul căreia se afla școala, pe aici plecase

către Atena și către deziluziile adolescenței, și aceasta era camera în care își descoperise, cutremurat, adevărata identitate...

Africa de Sud: iată buboiul care creștea sub aparențele moderne și eficiente; aceasta era ura negrilor față de albi, și aceasta era lăcomia ce dusesese la explozia de violență... Îl văzu pe grasul polinezian Makerakera mergînd pe o stradă pîrjolită de soare și absorbînd ura, ca o placă fotografică; Makerakera era unul dintre puținii telepați receptori lipsiți de „voce” capabilă să „proiecteze”. Se succedau în grabă imaginile unor lungi coridoare, ale unor camere în care se strînseseră bărbați de toate națiile pentru a încerca să pună pe hîrtie vechea banalitate referitoare la momentul potrivit cînd poate fi încheiat un război. Howson încerca senzațiile lui Phranakis, din momentul cînd acesta înțelesese că munca lui eșuase: în viziunea grecului, intervenise **nemesis**, pedeapsa implacabilă a **hybris**-ului, nesfîrșita, nefasta îngîmfare cu care străbunii săi îi ofensaseră pe zei.

Tînărul privi și în mintea și în viața celor pe care Phranakis îi purta cu el. **Îi purta**: aceasta reprezenta unicitatea cazului său, ceea ce o înspăimînta în cel mai înalt grad pe Ilse Kronstadt. Căci puterea lui era atît de mare, încît grecul nu avea nevoie de consimțămîntul personalităților „de oglindă” din grupul catapatic. Îi aducea pur și simplu cu el... Își alesese patru dintre colaboratorii săi non-telepați... și-i închisese în universul lui ireal.



Uluit și fascinat ca o veveriță în fața unui șarpe, Howson păși în minte pe urmele specialiștilor, ale importanților oameni politici, ale rudelor și prietenilor ce-l transportaseră pe Phranakis în camera unde-l aștepta Ilse Kronstadt, pentru a se arunca în bătălia cea mare.

Spitalul dădea impresia că se retrăsese în sine însuși, ținându-și, parcă, respirația.

## CAPITOLUL XII

De-a lungul străzilor din mintea lui Phranakis avansa o procesiune. Tineri și fecioare purtând ghirlande de flori dansau în onoarea lui, în vreme ce bătrâni cu aer solemn se adunau în templul zeiței Pallas Atena, pregătind coroana de lauri ce urma să încingă tîmplele învingătorului. În ciuda tuturor armelor pe care le posedau și a vicleniei lor, barbarii fuseseră zdrobiți. Cetatea era salvată, civilizația și libertatea supraviețuiseră. În depărtări, un tiran proferă blesteme și ordona executatea generalilor săi.

\*

Fără îndoială, era o cetate, și mai erau și bătrînii adunați în fața eroului lor. Dar mințile acestora păreau mai apropiate de Esculap decît de Atena, iar coroana pe care o pregătiseră pentru capul învingătorului era o ușoară structură metalică, conectată la un complicat encefalograf. Nu erau niște tirani, nu se supuneau demonului urii, dar cu siguranță erau barbari, deși se schimbaseră întrucîtva. Ei îl supuseseră pe Pericle Phranakis și continuau să sfideze armatele chemate împotriva lor. El însă refuzase să accepte o



asemenea realitate și o alungase din minte.

Bărbatul stătea întins pe pat, avînd întipărită pe chip o expresie de supremă satisfacție. Pe lîngă instrumentele care îi țineau sub observație fiecare proces fizic – bătăile inimii, respirația, ritmurile cerebrale, tensiunea sangvină și alți zeci de factori – mai era conectat și la un complex sistem de reanimare. În acea clipă era hrănit în mod artificial, în timp ce restul aparatelor erau oprite. Dacă șocul întoarcerii la lumea reală ar fi fost tot atît de violent ca și cel al colapsului, el ar fi putut renunța să mai trăiască. Dar, într-o atare situație, masajul cardiac, oxigenarea și rinichii artificiali ar fi luptat împotriva inhibiției venite de la nervul vag și l-ar fi menținut în viață pînă cînd ar fi fost silit să accepte eșecul tentativei sale de evadare.

Întinsă pe un pat alăturat, Ilse Kronstadt era și ea legată la un aparat similar. Lîngă celebra femeie, pe un scaun, stătea un tînăr palid, vădit neliniștit... un telepat receptor, care terminase de curînd instruirea și fusese însărcinat cu supravegherea terapiei. Odată intrată în lumea glorioasă a lui Phranakis, Ilse n-ar mai fi putut comunica verbal cu cei din încăpere. În schimb, acel tînăr și alți trei asistenți urmau să „asculte” bătălia și să relateze tot ceea ce doctorii doreau să știe.

Unul cîte unul, tehnicienii, specialiștii, telepatul încuviințară din cap în direcția lui Singh, care încremenise în fața patului Ilsei Kronstadt,

rememorînd succesele ei din trecut și încercînd să nu se gîndească prea mult la țesutul canceros ce-i invadase creierul. Întinsă între complicatele mecanisme, telepata părea foarte firavă și bătrîna și, deși n-o mărturisise, doctorul știa că se temea de ceea ce se putea întîmpla.

– Noi sîntem gata, Ilse, spuse el pe un ton ce se dorea plin de încredere.

Femeia răspunse fără să deschidă ochii:

– Și eu. Vă rog, fiți calmi!

Apoi, fără alte comentarii, făcu saltul mental.

Singh fu cuprins de o senzație stranie: cu o clipă în urmă, Ilse mai era conștientă de propria-i ființă, iar acum acel trup devenise dintr-o dată un simplu ambalaj, ea dispărînd într-un univers străin. Apoi doctorul își îndreptă atenția spre receptor și rămase deziluzionat cînd remarcă pe fața acestuia un fior de surpriză.

În același moment, Ilse se mișcă.

– Puternic..., rosti ea, cu o voce venind de departe.

Oamenii din jur simțiră cum panica se materializează, apăsîndu-le umerii.

Ilse își strînse buzele și continuă:

– Am obținut datele visului său. El era un mare erou, apărător al Atenei, preferatul zeilor și idolul poporului... Nu pot intra, Pan! Nu o pot face fără a-mi manifesta prezența. Și, în acest caz, și-ar aduna forțele ca să mă înfrunte.



– Mai așteaptă! o îndemnă Singh cu blîndețe. Nu mă îndoiesc că vei avea posibilitatea să-ți asumi un rol în fantezia lui, în spatele căruia să te ascunzi. Poate că îți va lua ceva timp, dar vei izbuti.

– Știu! – Vocea Ilsei era slabă, aproape spectrală. Singh se întreba a cîta parte din mesaj o auzise cu adevărat. Buzele livide ale femeii se mișcau aproape imperceptibil. – Are un control extraordinar, Pan! Personajele secundare schizoide sînt pline de contraste, fiind creația propriului său psihic, ori au fost desprinse din subconștientul personalităților de oglindă care compun grupul...

Singh fu pe punctul de a-și pierde cumpătul. Din cîte știa, doar o extraordinară capacitate de auto-amăgire putea crea personaje secundare: indivizi ce-și jucau rolul atribuit în drama fantastică, numiți îndeobște schizoizi – de la schizofrenie, dedublarea personalității –, deoarece Eul telepatului le ținea sub observație gîndurile și reacțiile, fără a exercita însă un control adevărat asupra lor. Totuși, doctorul se luptă din răspuțeri să-și păstreze calmul și caută noi cuvinte care să-i insufle curaj Ilsei.

– Sînt sigur că asta te va ajuta să pătrunzi mai ușor! N-ar trebui să surprindă pe nimeni prezența unui intrus!

– N-a lăsat **loc** pentru intruși! – Replica era aproape un strigăt de disperare. – Universul lui fantastic seamănă cu o floare îmbobocită... n-ar trebui decît să se deschidă... și ar fi perfect!

Și Singh își dădu seama că nu mai avea puterea să-i liniștească pe Ilse și pe ceilalți. Nu exista decît o singură explicație: acel vis incredibil de complex dăinuia de ani de zile în mintea lui Phranakis, dezvoltîndu-se în subconștientul lui, unde fusese analizat și perfecționat, pînă ajunsese în stadiul actual. Acum, el îl putea derula aidoma unui film, fără ezitări și dubii care ar fi permis intervenția Ilsei, travestită într-un oarecare personaj imaginar.

— Ai răbdare, Ilse! spuse Singh pe un ton molcom. Cînd situația va fi mai favorabilă, îi vom perturba ritmul gîndurilor și te vom ajuta să intri.

Tăcere. Dar ce motive ar fi avut ca să răspundă? Alți terapeuți mai nepricepuți ar fi recurs la asemenea artificii grosolane: Ilse Kronstadt, însă, renunțase de mult la ele.

Treptat, în cameră se înstăpîni o atmosferă de insatisfacție.

\*

**Alice pătrunzînd în oglindă:** un drum ce se întoarce mereu în punctul de plecare, oricîte eforturi ai face să ajungi la jumătatea lui...

Un concept aparținînd relativității: curbura spațiului...

O imagine dintr-un film științifico-fantastic; o barieră de forță răspîndind scînteii azurii de energie...

Un fragment dintr-o legendă: un zid de foc



magic închizînd tainița în care o fecioară, victimă a unei vrăji, doarme de secole...

Speriat la culme de misterul evenimentelor la care participa, Howson nu se putea împiedica totuși să nu capteze aceste imagini, precum și multe altele ce se derulau rapid în mințile celor care încercau să-l vindece pe Phranakis. Erau etichetări personale, definiții sugestive, asociate fenomenului grupului catapatic, provenind de la indivizi care nu suportau să utilizeze concepte abstracte lipsite de note explicative. În prealabil, acceptase explicațiile lui Waldemar, fără să se gîndească la faptul că realitatea s-ar fi putut dovedi atît de stranie, atît de deosebită în comparație cu imaginile preconceptionale, la fel cum și soarele este diferit față de lună, și continentul față de harta geografică ce-l reprezintă.

Sondase adeseori mintea telepaților normali și găsise reflectată acolo imaginea familiară a universului înconjurător: desfășurarea evenimentelor era guvernată de legi clare, lucrurile solide rămîneau solide, simțurile își susurau informații privitoare la starea corpului. Dar Phranakis blocase toate căile ce duceau spre lumea obișnuită. Deși pe o singură latură mai rămăseseră cîteva „ferestre transparente” care permiteau să privești „înăuntru”, ceea ce se petrecea în spatele lor era curată nebunie.

Cunoscînd fenomenul, Howson spera din toată inima să reziste tentației. În fanteziile lui Phranakis își regăsea himerele de odinioară: conceptul de erou,

organizarea universului înconjurător în conformitate cu dorințele lui, în așa fel încît nimic să nu-l tulbure pe stăpînul atoateștiutor. Dorința de putere, caracteristică tuturor ființelor umane, care la telepații normali era ținută în frîu de frica de a nu produce suferință altora, în cazul lui se manifesta în mod îngrozitor. Impulsurile sado-masochiste, detestate de Phranakis de-a lungul întregii sale vieți, pătrundeau în mod subtil în visele sale, colorîndu-i fantezia. Astfel, o serie de prizonieri erau aruncați de pe Acropole, „ajutîndu-l“, cu vaietele lor, pe salvatorul orașului să-și savureze triumful...

Dintr-o dată, cursul normal al acțiunii se întrerupse, ca și cum s-ăr fi produs un cutremur. Clădirile vibrau, oamenii se clătinau, cerul se întunecase. Apoi tensiunea dispăru, lăsînd în urmă doar amintirea unei izbituri teribile. Howson pierdu contactul, și trecură mai multe secunde pînă ce legătura fu restabilită.

\*

– A intrat! gîfii telepatul receptor, cu trăsăturile descompuse de pe urma efortului de concentrare. A luat locul unei prizoniere condamnate la moarte și va încerca să atragă atenția eroului.

Singh dădu din cap gînditor.

– Este logic. Datele despre preferințele lui sexuale sînt clare. Ai aflat cumva ce intenționează să



facă mai târziu?

– Nu și-a alcătuit decît un plan pe termen scurt. Intenția ei este să-l seducă, în speranța de a-i distra atenția și de a obține supremația. Are în vedere trei variante: doriți să le cunoașteți?

– Dacă, pe moment, nu se întîmplă nimic interesant...

– Nu. – Receptorul făcu o pauză și înghiți în sec. – Prizonierii continuă să fie aruncați de pe stîncă. În fine, sau reușește să materializeze un pumnal... în timpul unui banchet, de exemplu... ca să-l castreze în public; sau încearcă să-l îmbete și apoi dă foc templului (de aceea ar fi vrut să știe cît mai multe amănunte despre distrugerea Partenonului); sau va încerca să izoleze personalitățile de oglindă, provocînd ulterior o revoltă a sclavilor.

Singh închise ochii. După atîția ani de muncă, mai simțea încă greață în fața cruzimii reci a metodelor folosite de el și de colegii săi. Nu știa ce efect ar fi produs în mintea lui Phranakis o eventuală castrare și nici nu îndrăznea să se gîndească... dar era o metodă eficace, singura în stare să-l izgonească din universul său himeric. Toate datele referitoare la viața lui sexuală indicau faptul că grecul simțea în permanență nevoia de a-și demonstra propria virilitate. Niciodată lumea reală nu-l amenințase cu ceva atît de groaznic.

\*

Acum Howson urmărea mai bine evenimentele. Descoperise cauza „cutremurului”: un soi de impuls electric îi atinsese lui Phranakis organul lui Funk, ușurînd pătrunderea Ilsei Kronstadt. Dezgustat și fascinat totodată, înțelese planurile femeii și se văzu nevoit să facă mari eforturi pentru a-și aminti că, dacă Phranakis n-ar fi fost smuls cu forța din lumea viselor, nu numai el ar fi murit, ci și alte patru persoane nevinovate, care-l urmăseră fără voia lor. Într-un fel, Phranakis își merita soarta. Și totuși... era înspăimîntător!

\*

– Este foarte obosită, spuse receptorul încet, ca și cum s-ar fi temut că Ilse l-ar putea auzi. Era absurd: acum nimeni nu mai avea șanse să ajungă pînă la ea, exceptînd forța deplină a altui telepat. Toată energia sa se concentrase în voință, pentru a altera, schimba și corija visele lui Phranakis.

– Se apropie criza? murmură Singh.

– Își adună toate puterile... Caută să-i distragă atenția cu imagini sexuale, în timp ce pregătește cuțitul... Vai, Doamne!

Întreaga asistență, inclusiv Howson, tresări la acea lamentație. Cu trăsăturile schimonosite de groază, ignorînd total ce se petrecea în jur, concentrîndu-se asupra teribilei drame mentale în care erau



implicați Ilse și Phranakis, receptorul respiră cu greutate și începu să povestească:

– Se clatină! Și-a pierdut controlul, iar el și-a materializat alături o gardă... schizoizi... o adevărată armată! S-a transformat în Cadmos: a aruncat pe pământ dinții balaurului și din ei au răsărit soldații!

– Fato, întoarce-te înapoi! strigă Singh, realizând însă imediat ridicolul situației.

– Dacă încerci să o trezești acum, va pierde jumătate din personalitatea ei! îl mustră o voce neidentificată. Știi bine că ar prefera să moară, decât să fie schilodită...

\*

Deci încercarea ei eșuase...

Era foarte obosită, așa încât fu pe punctul de a râsufla ușurată când își simți corpul imaginar înșfăcat de mai multe brațe ce-i curmară zbaterile. De jur-împrejur zări numai soldați, bărbați solizi cu fețe întunecate și bărbi încîlcite, îmbrăcați în armuri de bronz și piele, împînzind marea sală de marmură ca o pădure. Era un banchet cu mii de petrecăreți-marionete, o scenă ce preamărea gloria stăpînului pe care ea dorise să-l doboare.

Dar chiar să fi fost oare un banchet? Ilse nu mai știa pînă unde se întindea iluzia. Apăsarea brutală îi frîngea brațele; era o durere reală, care o împiedica să se concentreze. Universul începuse să

oscileze. Apoi își aminti: era... o prizonieră. Da, era un dușman ce fusese cruțat de milă, dar păcătuisese din nou prin trădare. De data aceasta, condamnarea era definitivă.

**Moarte!** rosti cel a cărui umilire o plănuise.

**Dreptate!** aprobă urletul miilor de voci, reverberînd sub imensele bolți, zgîlțîind coloanele de marmură și făcîndu-i trupul să tremure. **Dreptate!**

Atunci... fie și înfrîngerea! Ciudat, parcă o asemenea soartă n-o speria. De fapt, niciodată nu fusese o biruitoare, deoarece – un val de amintiri o învălui – nu dusesese nici o misiune pînă la capăt...



## CAPITOLUL XIII

Paralizat de oroare, Howson urmărea declinul acelui strălucitor glob de forță ce aparținuse Ilsei Kronstadt. I se părea că asistă la pocnetul ultimelor scînteii dintr-o vatră aproape stinsă, că vede ultimele zvîcniri ale unui foc de tabără, intuind că, într-un târziu, ocrotiți de întuneric, vor apărea și lupii.

Strigă cu ridicola lui voce pițigăiată: NU, NU, NU!, de mai multe ori, în vreme ce lacrimile i se scurgeau pe obraji. Plîngea pentru că mintea Ilsei Kronstadt era nespus de frumoasă, nespus de limpede, răspîndind în jur raze, aidoma imaginii pe care, copil fiind, și-o făcuse despre îngerii. Vandalii spulberau frescele unei biserici, improșcau cu noroi capodoperele picturii, aruncau la gunoi covoarele prețioase. Un nebun smulgea capul unui copil. Timpul își devora fiii, sîngele i se prelingea pe bărbie, rîsete gîlgîitoare și sălbatice batjocoreau speranțele omenirii.

Și deodată, pe negîndite, ca o ultimă răbufnire, flacăra reveni, oferind imaginea unei întregi vieți. Semăna cu o potecă desfășurată de la un capăt la celălalt, cu fiecă pas și fiecă oprire de pe parcurs. Cu suflarea tăiată, Howson privea spectacolul, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Apoi flacăra păli din nou,

răspîndind o senzație de regret infinit... o dulce resemnare. Nori de ceață coborau deasupra potecii, lăsînd să se străvadă numai înfrîngerile, ca niște umbre spectrale. Erau nenumărate, multe, multe înfrîngerii, și toate erau dominate, ca un simbol al destinului, de copilul blestemat pe vecie din cauza nepăsării unui tiran în devenire, dar și a egoismului unei mame inconștiente și a toanelor unei crude eredități.

**Copilul diform pe care nu l-am putut ajuta...**

\*

Era schilod, și totuși se mișca. Alerga, cu picioarele lui scurte, șchiopătînd. Nu știa de unde își trăgea forța necesară pentru a deschide uși și a coborî lungi scări în spirală. Parcurgea nesfîrșite coridoare pe care nu le putea vedea, din cauza lacrimilor ce-i scăldau obrajii, în vreme ce mintea îi vagabonda prin alte părți.

\*

– O, Dumnezeu! șopti receptorul sculîndu-se, ca și cum o imensă mîină l-ar fi smuls de pe scaun.

Singh întinse un braț ca să-l sprijine.

– Ilse a...? murmură el, cu mintea întunecată de disperare.

– De unde vine? Dumnezeu, de unde vine? întrebă tînărul, zbătîndu-se ca un animal încolțit, cu ochii măriți de groază.



– Ce este? strigă Singh. **Ce se întâmplă?**

Tehnicianul care supraveghea acul encefalografului scoase o exclamație înăbușită.

– Doctore Singh, am captat un ritm ciudat! Vibrează pe o fază diferită... și priviți ce **forță** are!

– Inima Ilsei se înviiorează! interveni un alt tehnician, pe un ton în care se ghicea neîncrederea.

Singh simți că și inima lui își accelerase bătăile. Era imposibil să afle amănunte prin intermediul receptorului din cauza stării sale de șoc. Neavînd altă soluție, se duse lîngă encefalograf.

– Uitați-vă! îi arată tehnicianul diagrama. Acum se stabilizează, dar cînd l-am captat prima dată era atît de defazat încît mi-am închipuit că totul se sfîrșise...

– Vrei să spui că Phranakis a pus stăpînire în întregime pe mintea ei?

– În nici un caz! protestă tehnicianul cu un aer neliniștit. Îi cunosc ritmul așa cum... cum îi cunosc scrisul. Țsta nu-i aparține...

Brusc, aerul încremeni și fiecare specialist avu senzația că o gheară nemiloasă îi încleștează inima. Se priveau unii pe alții, incapabili să priceapă fenomenul, căutînd zadarnic vreo explicație logică.

– Nu putem face nimic, spuse în cele din urmă Singh. Singura soluție este să așteptăm.

Ceilalți încuviințară din cap, cu mișcări lente. Și în timp ce se pregăteau să trăiască acele ultime minute cruciale, de pe coridor patrunse un zgomot.

Erau voci furioase, ce încercau să oprească pe

cineva; era tropăit de picioare, atenuat de mochete. În ultima uşă, dintre cele care asigurau izolarea fonică, se auziră bătăi puternice, precum şi un ţipăt îndepărtat, slab, aducînd cu un geamăt.

Receptorul făcu doi paşi spre uşă, clătinîndu-se ca o marionetă mînuită de degete neîndemînatice. Singh se trezi că zîmbeşte, şi cuvintele pe care voia să le pronunţe — despre tăcere şi risc — îi încremeniră pe buze. Acum înţelegea adevărul şi încerca să-şi reamintească gustul speranţei.

Apoi uşile se deschiseră şi uriaşul de un metru cincizeci intra în încăpere plîngînd şi şchiopătînd.

\*

Era copilul, şi dorisem atît de mult să-l ajut, dar am fost nevoită să-i spun acele cuvinte ieftine, ca să limitez... Doctorul zisese: un umăr mai sus decît celălalt, un picior mai scurt... o adevărată porcărie. Apoi am aflat din mintea femeii despre bunicul lui: ea era o inconştientă şi, în ciuda tuturor greutăţilor, păstrase sarcina numai ca să-l şantajeze pe bărbat... Probleme mari! Ce probleme mai mari pot exista? Şi am vrut atît de mult să-l ajut... toată viaţa mea a fost la fel, pentru că sînt atîţia oameni singuri şi trişti pe care i-aş putea ajuta... BLESTEMATĂ FIE UMFLĂTURA ASTA DIN CREIERUL MEU! Nu-i mai mare decît un glonte, şi tot ca un glonte mă va ucide, înainte de a fi pregătită să mor.



\*

N-a fost nevoie de mai mult pentru a-l face pe Howson să uite ceea ce era.

\*

La început, ea nu înțelesese sensul forței ce o înconjurase dintr-o dată. Era ca un torent puternic, adânc, înspăimântător. Era o forță primitivă, pentru că era proaspătă ca un nou-născut, dar **ardea**.

**Forță vitală???** Nu chiar... și totuși: **forță vitală!!!**

**Înfrîntă! ÎNFRÎNTA?**

Nu era loc pentru idei despre moarte și înfrîngere!

Încet, cu calm, așa cum luase în calcul și perspectiva morții, începu să-și recapete stăpînirea de sine și să vină în întîmpinarea faptelor. Nu opuse rezistență și nici nu se întrebă care era sursa acelei forțe: era prea obișnuită să întâlnească persoane străine în propria-i minte pentru a-și consuma energia încercînd să-i descopere identitatea. Imaginile funeste dezlănțuite de Phranakis împotriva ei pâliră, deveniră fantomatice; sesizînd frica greului, se gîndi să o exploateze.

În vreme ce se străduia să-și controleze forțele descoperi un concept cunoscut, atît de strîns legat de ultimele sale reproșuri conștientizate, încît se cutremură.

Mamă-copil: imaginile nașterii, ale alăptării, ajutor, dragoste. Copil-mamă: imagini de orgoliu reflex, speranță, recunoștință, dragoste. Formele erau vagi, ca și cum n-ar fi avut tangență cu viața reală. O slabă nedumerire se contură în mintea ei, dar încercă s-o ocolească. Reuși să-și amplifice obiectivitatea și înțelese că trebuia să se folosească de acea forță pînă mai era în stare să o controleze. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să înlăture ura lui Phranakis.

– Se eliberează! exclamă cineva.

– Am văzut cum îi tremură genele, murmură Singh.

Doctorul simți o inexplicabilă strîngere de inimă. Ochii îl usturau din cauza intensității privirii. Cu toate puterile lui, dorea un singur lucru, ca acea bătrînă, iubită, minunată prietenă să trăiască. Nu-l interesa prin ce mijloc era salvată. Avea să afle mai tîrziu...

– Dar numai s-a eliberat! murmură tehnicianul din fața encefalografului. Nu-l aduce și pe Phranakis cu ea... Ba nu, stați puțin! exclamă el, aplecîndu-se brusc deasupra encefalografului lui Phranakis, ca și cum ar fi încercat să scruteze viitorul prin intermediul banalului aparat. Se întîmplă ceva, dar numai Dumnezeu știe despre ce este vorba!

\*

Spaimă, uimire, îndoială... Eroul simțea cum satisfacția lui se risipea, preschimbată în cenușă. Cu o clipă în urmă, era sigur pe propriile-i forțe și plin



de încredere în steaua lui: tocmai spulberase un atac îndreptat împotriva... împotriva vieții sale. Acea ultimă încercare a barbarilor de a se răzbuna pe el printr-o trădare fusese nesăbuită. Cel mai mare oraș al tuturor timpurilor, Atena, leagănul civilizației, îi aparținea, și cetățenii nu așteptau decât ordinele lui ca să se supună. Întreaga omenire, pînă la sfîrșitul secolelor, avea să-și amintească de el, Pericle cel Mare!

Și totuși, acum era stăpînit de o teroare irațională. Se învîrtea, cu o spadă în mînă, căutîndu-și dușmanii, provocîndu-i cu țipete isterice să se arate, să iasă din umbra coloanelor la loc deschis, sub cerul albastru, și să se înfrunte în luptă dreaptă. I-ar fi sfidat cu strigătul lui chiar și pe zei, dacă ar fi fost nevoie!

Își ridică semeț capul, respiră adînc și vorbele i se opriră pe buze. În fața ochilor lui îngroziți, tăriile cerului se dădură într-o parte, ca o cortină sfîșiată, și zeii se arătară.

Ar fi vrut să se arunce la pămînt, să-și ascundă fața în noroi, negînd totul așa cum negase... Ce anume? Ceva cumplit, dar nu atît de înspăimîntător cum era acest neașteptat incident. Dar o putere misterioasă pusese stăpînire pe el, silindu-l să privească, și i se păru că-l vede pe Atotputernicul Zeus potrivindu-și fulgerul pentru a-l prăvăli asupra muritorului care avusese înfumurarea de a uzurpa drepturile divine.

Pericle cel Mare deveni Pericle Phranakis.

Pericle Phranakis se trezi, urlînd ca un copil din cauza unui coșmar îngrozitor, iar cei adunați în jurul trupului sau se năpustiră asupra instrumentelor, ca să-l împiedice să se întoarcă înapoi, în vreme ce Atotputernicul Zeus, secătuit de întreaga sa energie, se prabuși leșinat pe podea, fără să scoată un geamăt.

\*

– Putem ști cum a făcut-o? întrebă Danny Waldemar, privind uimit și neîncrezător totodată trupul diform, întins pe patul de spital.

– Receptorul era prea șocat și nu a reușit să-l urmărească pas cu pas, răspunse Singh, fără a se clinti de la căpățiul lui Howson. Nu avusese cînd să-i mulțumească pentru faptul că o salvase pe Ilse de la o moarte umilitoare și-i pîndea trezirea pentru a-l asigura de recunoștința lui. – Putem doar să bănuim. În ultimă instanță, presupun că a fost forță pură în acțiune, o forță capabilă să capteze toate himerele lui Phranakis, transformîndu-le apoi într-o imagine ostilă, înfricoșătoare... N-are importanță, oricum vom afla totul curînd.

– Totuși, nu înțeleg ce l-a determinat să intervină, spuse Waldemar. Ar trebui să aflăm și părerea Ilsei, dar ea este încă atît de slăbită...

– În timp ce o scoteam de la reanimare, a reușit să-mi povestească întreaga tărăsenie. – Singh făcu o pauză și-și șterse sudoarea de pe frunte. – Se pare că



Howson este fiul lui Gerald Pond. Numele ăsta îți spune ceva?

– Cum... teroristul? **Chiar el?** Din cîte știu, după acțiunea lui, Ilse, care lucra pe atunci la ONU, s-a dus să pună lucrurile la punct!

– Exact. Și pe cînd își începuse ancheta printre supraviețuitori, ca să strîngă date în legătură cu sabotajul, a cunoscut-o într-un spital local pe mama lui Howson. Băiatul se născuse doar de cîteva ore. Nu fusese un copil dorit. Mama lui intenționase doar să se folosească de el pentru a-l șantaja pe Pond, obligîndu-l s-o ia de nevastă; în rest, puțin îi păsa de micuțul infirm. Nici ceilalți oameni nu-și manifestau entuziasmul, dacă aveau ocazia să vină în contact cu el. Prin urmare, nimeni nu l-a iubit. A existat, totuși, o excepție...

– Ilse?

– Da. La un moment dat, însă, i-a pierdut urma, și de aceea nu l-a recunoscut, după aproape douăzeci de ani. Odinioară îl văzuse prin intermediul minții mamei lui, și de atunci Howson devenise pentru ea un fel de simbol, suma tuturor frustrărilor suferite de pe urma faptului că nu putea să-i ajute pe toți cei pe care-i iubea. Iar atunci cînd a fost încredințată că-și trăiește ultimele clipe de viață, s-a gîndit la Howson.

– Și el a observat! surîse Waldemar. Ca și noi, de altfel. Cînd o asemenea minte telepatică funcționează cu intensitate maximă, este imposibil să o ignori. Dar eu nu am izbutit s-o urmăresc pînă la capăt, în întunericul ce se lăsase, așa că nu am putut

vedea asta. Tristețea mă copleșise și am fost nevoit să mă retrag, de teamă să nu o extenuiez.

— El nu numai că a rămas, dar a și salvat-o.

— Ilse va mai fi în stare să lucreze?

— Nu. Oricum, însă, va mai trăi o vreme — nimeni nu poate spune cât, dar sper să fie de ajuns pentru a-l învăța pe Howson tot ceea ce știe.

— E mai mult decât un fiu, spuse Waldemar. Pentru noi, vreau să zic. — Îl privi lung pe Singh. — Știți că vă invidiez?

— Da, murmură Singh. După cum și eu vă invidiez pe voi, telepații...

— Chiar și pe Howson?

— Nu. Pentru el, lucrurile nu se vor simplifica dintr-o dată. Va avea posibilitatea să-și găsească o compensație în dezvoltarea talentului său, întrucât se pare că a găsit un mod satisfăcător de a-l fructifica. Dar întotdeauna va fi nevoit să-și înăbușe resentimentele față de oamenii care merg pe stradă fără să șchiopăteze și care-i privesc pe alții în ochi fără să se chinuie să-și ridice capul.

Waldemar tresări, uimit, apoi pufni în râs.

— Mi-ați luat vorba din gură! exclamă el. În fine, asta e! Sînt sigur, însă, că avîndu-vă pe dumneavoastră și pe Ilse drept îndrumători, va supraviețui.

— Ar fi prea puțin să ne limităm numai la supraviețuire! mormări Singh.



**CARTEA A TREIA:  
SPIRITUL**





## CAPITOLUL XIV

Datorită poziției pe care o ocupa în societate, solicitase la un moment dat (și obținuse) un avion particular, pentru a călători în anumite părți ale lumii, crezând că poate evita privirile mirate și sușotelile oamenilor normali. Dar, întrucât realitatea nu putea fi modificată, pînă și slaba tresărare a pilotului, cînd dăduse cu ochii de el, îl duruse cumplit. O vreme, se resemnase, apoi își întrerupsese călătoria; renunțînd la avion.

Și tot datorită poziției sale, nu putea să rămînă singur. Se gîndea cu nostalgie la perioada de început, cînd venise în spitalul din Ulan Bator: cei care îl cunoscuseră atunci reușiseră să-și depășească primele reacții instinctive, iar cei care nu știau ce hram poartă puteau crede că era un pacient, ca și ei.

În cei unsprezece ani, se produsese multe schimbări, dar el rămăsese același, chiar dacă acum purta altă etichetă. Neînsemnatul Gerald Howson devenise Psi.D., telepat terapeut de rangul întîi al Organizației Mondiale a Sănătății, una dintre cele o sută de personalități de neînlocuit din lume. Într-un fel, era măgulitor, dar asta nu-l făcea nici mai înalt, nici mai frumos, și nici nu-l ajuta să nu mai schiopăteze.

O vreme, se încăpățînase să spere într-un miracol. Își amintea de fata surdo-mută, care își recăpătase darul auzului și al vorbirii, și de prima lor întîlnire, cînd venise să-i mulțumească... lui, schilodului Gerald Howson... cu lacrimi în ochi. Apoi, treptat, vizitele se răriseră, pînă ce încetaseră brusc, și el aflase că fata se căsătorise cu un bărbat din orașul lor.

În timp ce el rămăsese un infirm dezgustător...

E drept că fuseseră omologate tehnici noi, noi procedee chirurgicale. Într-un rînd, încercase chiar și un transplant, dar, înainte ca țesuturile să se cicatrizeze, înainte ca vasele sangvine să se sudeze, altoiul cangrenase și se desprinsese. În cele din urmă se resemnase. Deși își dorea din tot sufletul, nu putea adăuga nici măcar un milimetru la statura lui. În consecință, se hotărîse că era recomandabil să se ocupe de alte probleme mai importante, în loc să-și plîngă de milă.

Totuși, în timpul somnului, cînd barierele minții cădeau, nu exista nici o șansă să fugă din fața invaziei umbrelor trecutului.

\*

Se trezi brusc dintr-un vis oribil. **Acelea** nu erau imagini din coșmarurile sale obișnuite! Ceea ce văzuse puțin mai înainte nu părea să aibă legătură cu nici o experiență trăită.



Nu deschise ochii. Camera era cufundată în întuneric și, oricum, izvorul semnalelor care îi izbiseră mintea se afla la oarecare distanță, mascat în parte de „zgomotele” altor minți ce visau. Mesajul se ivise pe neașteptate, aidoma unui țipăt izbucnit în mijlocul unei discuții liniștite. Era un strigăt de groază.

Începu să respire egal, străduindu-se să rămână calm, și încercă să identifice acele imagini în marea sonoră ce-i popula mintea. Munți înalți, cu crestele acoperite de zăpadă, caravane înaintînd prin văi nisipoase și cadența unei limbi necunoscute...

**Astea sînt... cred.**

Era fata din Nepal, din Salonul Patru, telepata începătoare pe care o descoperise prea tîrziu, după ce părinții ei, ignoranți și superstițioși, o alungaseră de acasă, considerînd-o posedată de demoni. Probabil că avusese un coșmar.

În acest caz, putea să pună lucrurile la punct fără să se scoale din pat. Era nevoie doar să intre în contact cu ea, pentru a-i îndepărta cu blîndețe, convingător, temerile neclare. Dar, cu o clipă înainte de a-și face simțită prezența, se opri și se încruntă nedumerit.

Acela nu era Nepalul din epoca actuală. Nici o țară, oricît de izolată ar fi fost, n-ar fi avut posibilitatea de a-și păstra în asemenea măsură primitivitatea. Obiceiuri feudale? Magie?

**Magie?**

Instinctiv, se ridică în capul oaselor și apăsă pe butonul interfonului de lângă pat. Așteptînd răspunsul, examinează mai atent extraordinarul mesaj. Totul degaja o senzație de subjugare și de autoritate absolută, un aer de aroganță sfidătoare. **Aceste** imagini nu aveau nici o tangență cu fata. Dar și mai absurdă era senzația de virilitate ce impregna acele gânduri. Ca multe persoane crescute în mediu sătesc, fata avea mintea încărcată cu prejudecăți rigide în privința deosebirilor sexuale, supunîndu-se cu sfîntenie tradițiilor ținutului de obîrșie, pentru a alunga consecințele nefaste ale harului său.

În interfon se auzi o voce obosită:

– Sînt Schacht... medicul de serviciu. Cine vorbește?

– Ludwig, sînt eu, Jerry. Este ceva în neregulă cu pacienta din Nepal, de la Salonul Patru... M-a trezit ceva neplăcut.

Urmă o scurtă pauză, timp în care Schacht aruncă o privire pe tabloul de control al Salonului Patru.

– Nu se vede nimic! mormăi doctorul. Conform datelor, doarme.

– E ceva deosebit, care s-ar putea să nu-i aparțină, spuse Howson.

Simțea cum îl trec apele: dincolo de gândurile captate, pe fundalul mental, distingea o complexitate înspăimîntătoare și un imens abis în care cu cît pătrundea mai adînc, cu atît creșteau îndoielile sale.



– Din cîte ştiu, în spital există cîteva chinezi paranoici, aduşi pentru tratament...

– Întocmai. Unul dintre ei, care a intrat în comă şi în regresiune, se află la distanţă de cîteva saloane de fată. – Schacht ezită. – Ai zis că există posibilitatea ca mesajul să nu-i aparţină: crezi că a cules gîndurile unei minţi bolnave?

– Receptiona gîndurile altcuiva, şi asta a speriat-o îngrozitor. Controlează, te rog, situaţia paranoicului. Poate că el este.

– Nimic de semnalat la secţia de terapie chimică. Presupun însă că, în această fază, Eul chinezului e nedepistabil.

– Poate că s-a întîmplat ceva. Ar fi posibil să i se fi terminat antidepresivele. Controlează şi asta.

Pauză. Howson avu impresia că îl vede pe Schacht ridicînd din umeri.

– Bine, fie! Dar dacă nu este paranoicul chinez, înseamnă că te înşeli...

– Imposibil! oftă Howson. Haide, Ludwig... te rog!

\*

– Individul e totalmente inconştient, Jerry! **Eşti sigur** că nu-i vorba de vreo creaţie a fetei... un schizoid secundar, poate?

Howson se stăpîni cu greu să nu-l repeadă. Nu avea nici o îndoială în această privinţă, dar ştia că

nu dispunea de dovezi clare.

— În regulă, las-o baltă! spuse el resemnat, conștient de faptul că somnul lui se dusesse pe apa sîmbetei.

Apăsă comanda care înălța o parte din resor-turile patului, în căutarea unei poziții cît mai comode, și se rezemă de pernă, scrutînd întunericul din jur.

În primul rînd, trebuia să extragă cît mai multe indicii din haotica succesiune de imagini telepaticе. Virilitate, naționalitate asiatică, gustul puterii nu erau niște caracteristici unice în acea regiune supra-populată a planetei. Încercă să le examineze mai în profunzime. Cel puțin, își spuse el, nu păreau a fi emanația unei minți bolnave, și nu erau nici iraționale, cum se întîmplă în vis cu majoritatea gîndurilor oamenilor normali.

Stop. Aici era o greșeală. Se corectă cu o tresărire. Chiar în timpul primului contact existaseră unele aluzii pe care le definise, în mod automat, drept „magie“...

Din ce în ce mai nedumerit, examină cu atenție sporită acele emanații, dar nu descoperi nimic concret: pesemne că fuseseră deformate total de incapacitatea de înțelegere a fetei. N-avea încotro, trebuia să găsească sursa primară. Într-un fel, considera că această misiune nu era prea grea, întrucît, pentru a intra în conștiința unei începătoare adormite, era nevoie ca semnalul să fie puternic și apropiat. Pe



de altă parte însă, își asuma o responsabilitate imensă. „Apropiat“ putea fi orice punct situat în perimetrul orașului care număra peste un milion de locuitori.

– Jerry, ești pe recepție? întrebă Schacht prin interfon.

– Taci, șopti Howson. E o chestie complicată, Ludwig. Complicată... și deloc curată!

Sesiză neîncrederea celuiilalt, dar nu o luă în seamă. Cel puțin, Schacht încerca să-și ascundă repulsia instinctivă față de telepați, ceea ce nu era cazul cu multe alte persoane.

Howson își lăsă mintea să hoinărească prin orașul cufundat în beznă, în care un milion de creiere plăsmuiau vise ce se tînguiau aidoma vîntului prelins de-a lungul străzilor tăcute, printre înaltele turnuri albe. Era o imensă minte pestriță, cosmopolită, născută cu contribuția tuturor națiunilor adunate pe acele meleaguri. De altfel, tînărul telepat renunțase să mai călătorească. Ce rost avea să se deplaseze, cînd întregul univers venea la el? În mintea unui om descoperea imaginea unui deșert, altul îi oferea amintirea unei jungle sau a cosmosului, plin de stele scînteietoare, ce-i zdrobeau sufletul cu splendoarea lor. Și totuși, simțea că nu alesese cea mai corectă soluție. A trăi prin alții însemna să fii un parazit, iar un simbiont nu putea avea o părerea prea bună despre sine însuși.

Howson își sili gîndurile să reîntre pe fîgașul firesc. Dormise numai o oră, și se simțea foarte

obosit. Cu toate acestea, trebuia să afle ce anume îl tulburase mai devreme, și abia după aceea să-și continue somnul.

Și, pe neașteptate, făcu descoperirea.

– E ceva deosebit? întrebă Schacht, cu nerăbdare crescândă.

Howson îl auzi ca prin vis, fiind prea acaparat de ceea ce vedea pentru a mai fi atent la ce se petrecea în jurul lui.

– Jerry!

– Te... te aud, Ludwig, reuși el să îngaime. Ai face bine să-l suni pe Pan și să-i spui să vină aici. Să vină și Deirdre. Și cheamă o ambulanță și o mașină...

– Ce dracu' ai mai descoperit?

– Se formează un nou grup catapatic, undeva, în oraș. Cred că voi putea să-i dau de urmă...

Imagini de o forță absolută, despre legile naturii și despre mintea oamenilor, îl determinară să-și întrerupă șirul vorbelor.

– A, splendid! pufni cu amarăciune Schacht. Asta chiar că este o noapte de pomină! De când mi-am început garda am avut parte de doi răniți, victime ale unei încăierări, trei incendii, un accident de automobil și două nașteri premature!

Dar Howson nu-l mai asculta: începu să tremure, subjugat de violența evenimentelor care îi bîntuiau creierul. Părea lipsit de orice legătură cu realitatea externă, și totuși era împovărat de puterea



deplină a cunoașterii... Când, prin intermediul fetei din Nepal, percepușe ciudatele viziuni, nu-și dăduse seama imediat ce forță le dăduse naștere. Dar și mai rea era atmosfera aceea de calm perfect...

Concentrându-și întreaga voință, Howson se retrase înlăuntrul său, conștient de faptul că întâlnise lucrul de care se temea cel mai mult pe lume. Apoi i se adresă mental necunoscutului telepatic, punând toată ura și mânia de care era capabil într-un singur concept: **Dracu' să te ia, oricine ai fi!**

Pesemne că, în lumea lui de vise, plasmuită din neștiute motive personale, necunoscutul primise mesajul și izbucnise în râs, invitându-l să-l asedieze, dacă dorea, cu forța minții sale... sau poate că ideea îi aparținea chiar lui. Era prea tulburat ca să descopere adevărata ei sursă.

Scrișnind din dinți, Howson se hotărî să înfrunte inevitabilul viitor. Nici un telepatic capabil să „emită“ nu trebuia abandonat, mai ales că, judecând după acele semnale, individul era o excepție printre excepții. Howson nu știa ce motiv insuportabil îl forțase să renunțe la lumea reală și, oricum, trecutul nu mai conta acum. Ceilalți însă aveau să-și exprime dorința de a-l aduce înapoi și, mai mult ca sigur, urmau să-i solicite ajutorul. Iar el, Howson, cel mai bun dintre cei buni, ar fi fost tentat, s-ar fi temut și poate că, de data asta, ar fi descoperit că...

**Nu!**

Ordinul îl viza pe el, dar fusese lansat sub

forma unui asurzitor strigăt telepatic, astfel încât și ceilalți telepați din spital, inclusiv fata din Nepal, reacționaseră cu o tresărire somnolentă. Pe pipăite, Howson întinse o mână spre măsuta pe care își ținea provizia de medicamente pentru cazurile de urgență, căutând flaconul cu tranchilizante. Înghiți două pilule și rămase imobil, așteptând ca medicamentul să-i înfășoare mintea într-o cămașă de forță.

Respirația îi deveni mai regulată. Tentația de a-și concentra atenția asupra magnificelor fantezii proiectate de necunoscut se risipi încetul cu încetul, urmînd parcă un reflex firesc de apărare în fața durerii. Cînd se încredință că se putea mișca normal, coborî din pat și începu să se îmbrace, decis să pornească în căutarea dușmanului fără nume.



## CAPITOLUL XV

Howson ieși din ascensor și pătrunse, schiopătînd, în holul spitalului, trecînd pe lîngă aparatura de urgență: butelii de oxigen rînduite pe suporturi verticale, proiectînd umbre hidoase, aidoma ferocelor „călugărite“, pe pereții vopsiți în culori spălăcite; tîrgi mobile, cu husa îndoită, de obicei, la un capăt; o mașinarie pe post de inimă, alta ținînd loc de plămîni, o a treia pentru rinichi... Un vrăjitor smintit ar fi fost tentat să creadă că, reunindu-le, poate făuri un om.

**Cu al cui creier? Al meu? Poate că aș prefera asta, în loc să...**

Dar ușa se deschise fîșîind și în prag apăru Pandit Singh somnoros, îmbrăcat la repezeală cu un pulovăr negru tras peste niște pantaloni gri, cu părul sur strălucind ca o aureolă sub lumina neoanelor.

– Jerry! Ce-i cu povestea asta? De unde a mai răsărit un asemenea grup catapatic? Și, la urma urmei, ce faci aici? Nu era de gardă Ludwig Schacht?

Tonul repezit nu constituia un indiciu că era furios, tot așa cum tenta cenușie din sprîncenele lui nu reprezenta un semn de bătrînețe. Doctorul părea să fi dobîndit elixirul tinereții... sufletești, ceea ce conta

mai mult. Promovarea în funcția de director general al spitalului nu-l schimbase. Howson îl simpatizase de la prima lor întâlnire. Acum, după atîția ani de colaborare, simpatia se preschimbase într-un soi de dragoste filială. Mai mult chiar, dacă ar fi avut posibilitatea, l-ar fi înzestrat pe Pandit Singh cu propriu-i har, pentru că indianul era un om demn, ce merita să dețină o forță atît de mare.

– Du-te repede să-i ceri amănunte lui Ludwig, Pan! spuse el cu o voce destul de hotărîtă, dincolo de care răzbătea însă o imensă oboseală. Nu întîmplător a apărut aici grupul catapatic. Fata din Nepal a captat imagini în vreme ce dormea... iar eu m-am trezit din cauza fricii instinctive ce a cuprins-o.

– Înțeleg! – Singh își mîngîie barba. – Atunci îl identifici tu, sau ai nevoie de ajutorul nostru?

– Pot să-i iau urma, confirmă gînditor Howson. De aceea m-am și îmbrăcat.

Singh îl privi lung cîteva clipe, înainte de a îndrăzni să-și risipească îndoielile.

– Jerry, nu o fi oare doar o iluzie născută din veghea ta prelungită? Chiar este vorba de un caz deosebit de grav?

Howson scutură din cap, cu un aer posomorît.

– E o treabă urîtă, Pan. Nu-s simple nuanțe de slăbiciune sau de evaziune. Am o senzație... cum dracu' să-i zic? *Ironică! Dură! Premeditată!*

Reacția mentală a lui Singh fu destul de serioasă, avînd totuși ceva reconfortant în ea. Pusă în



cuvinte, ar fi sunat cam așa: Dacă îl preocupă asta, înseamnă că are motive întemeiate, nu pot să-l contrazic. El este cel mai bun și, prin urmare, știe ce trebuie să facă.

Howson zîmbi. Ușa se deschise din nou și în hol intra Deirdre Van Osterbeck, cea care-i luase locul lui Singh la conducerea Secției Întîi: voluminoasă ca un nor de furtună în larga ei pelerină albastră, cu o față palidă și rotundă ca luna plină. Ludwig Schacht ieși furios de la centrala telefonică, anunțîndu-i că mașina de serviciu și ambulanța urmau să sosească.

– Ce credeți, una singură va fi de ajuns? întrebă el, privindu-l țintă pe Singh.

Directorul spitalului fu pe punctul de a încuviința automat, în virtutea obișnuinței, întrucît știa că grupurile catapatice erau formate din maximum opt persoane, care încăpeau într-o ambulanță mare. Dar Howson îi stopă răspunsul trimițîndu-i un mesaj mental.

– Mai bine să luăm două, Ludwig, spuse tînărul telepat. Mă tem că omul ăsta încalcă toate regulile existente.

Și în sinea lui repetă: **Mă tem...**

\*

În timp ce automobilul străbătea marea autostradă îndreptîndu-se spre centrul orașului, în mintea

lui Howson se perindau imagini fragmentare de o deosebită vigoare, desprinse dintr-o suită de întâmplări imposibile, care... dacă el ar fi acceptat... ar fi putut înlătura pentru totdeauna realitatea. Huruitul vehiculului, fațadele întunecate ale clădirilor, luminile de pe străzi, chiar și cei de alături ar fi dispărut, fără nici o violență. Cine putea fi necunoscutul autor al acelor fantasme? Învăluirea memoriei reale era aproape totală, astfel încât Howson presimțea alarmat ceea ce ar fi trebuit să facă: întâi, să se afunde tot mai adânc în acel abis mental, pentru a găsi vreo urmă ce i-ar fi venit în ajutor...

– Jerry! exclamă Singh.

Howson își recăpătă controlul de sine. Fără voia lui, se lăsase dus de șuvoiul gândurilor.

– Îmi pare rău! șopti el. E atât de puternic... Am încercat să-l localizez, și de fiecare dată când mă concentrez în direcția aceea eu... eu... Spune-i șoferului să cotească la dreapta. În sfârșit, ne-am apropiat.

Mașina coti pe un bulevard larg, flancat de clădiri cu multe etaje, încărcate cu firme roșii, verzi, albastre...

– Crezi că se află într-unul din hotelurile astea? se interesă Singh.

– S-ar putea, murmură Howson, obosit.

– Atunci gândește-te la altceva! îl îndemna doctorul. Avem vreme să le vizităm pe toate și să-i verificăm pe noii sosiți. Cîteva minute întârziere nu



mai contează!

– Pot să-l găsesc! protestă Howson. Numai puțin...

– Ți-am zis să încetezi! Ești mult prea prețios ca să fii folosit drept câine de vânătoare, înțelegi?

În mod deliberat, Singh își imaginează un câine cu botul bălos, adulmecînd o urmă: avea urechile atît de lungi încît marginile lor se tîrau pe pămînt. Fără voia lui, Howson se pomeni zîmbind cînd recepționează imaginea.

**Ai învins.**

Șoferul parcă mașina de serviciu lîngă trotuar. Singh deschise portiera și Howson dădu să-l urmeze.

– Nu-i nevoie să vii și tu!

– Întrucît n-am cu ce mă distra... ei bine... există riscul... hm... să revin la mijloacele de adineauri..., protestă Howson. Vin cu tine!

În următoarea jumătate de oră străbătură trotuarele în lung și în lat, de la un hotel la altul. Pereți de marmură, frize din geme artificiale, piei sintetice aranjate în așa fel încît să formeze un cort mongol, bazine iluminate umplute cu apă verde asistară la derularea unor scene identice: portarii de noapte, buimăciți de somn, uluiți de neașteptata apariție a lui Singh și a lui Howson, refuzau să le arate registrul de oaspeți; apoi, într-un târziu, după ce examinau agale legitimațiile emise de Organizația Mondială a Sănătății, care asigurau libera trecere, se resemnau, dovedindu-se cooperanți.

Intraseră în șase hoteluri, fără a obține nici o informație utilă. După ce clătină din cap în direcția infirmierelor care așteptau lângă mașini, pradă neli-niștii, Singh se întoarse către Howson, aruncându-i o privire complice.

— Și zici că te-ai lăsat de „mijloacele de adineauri“?

— Într-adevăr, mă cunoști bine! răspunse Howson cu un zîmbet pe jumătate vinovat.

— În cazul acesta, să terminăm odată! Dacă omul pe care-l căutăm n-ar fi fost al dracului de aproape, m-ai fi împiedicat să opresc mașina. De altfel, și eu socotesc că nu există alt loc mai potrivit unde s-ar putea ascunde un telepat venit de aiurea. Îl vom găsi, probabil, în următorul hotel...

\*

„Următorul hotel“ al lui Singh era decorat în stil baroc chinez, cu mari coloane de bronz spiralate, avînd pe pereți dragoni imperiali lăcuiți în roșu și negru. De serviciu era o femeie de vîrstă mijlocie, cam corpolentă, care tot timpul cît vorbise cu ei ținuse degetul pe butonul de alarmă. În mintea ei se distingea clar, aidoma unui far de semnalizare, o frică nebună de viol. Aflat la capătul puterilor, Howson nu-și mai putu reprima o strîmbătură de dezgust în fața nestăvilitului masochism camuflat sub acea teroare conștientă.



Singh reuși s-o convingă să-i arate fișele celor cazați acolo și apucă să parcurgă vreo zece dintre ele, înainte de a se opri brusc, scoțind o exclamație înăbușită. Extrase formularul din teanc și i-l arătă lui Howson, fără să spună nici un cuvânt. Numele era scris cu caractere mari: Hugh Choong.

– Dar e..., dădu să vorbească Howson, apoi se abținu, văzînd expresia doctorului, și continuă în gînd: **Dar e o persoană foarte, foarte importantă!**

**Exact.** Experiența acumulată în cei unsprezece ani de colaborare cu Howson îl ajuta pe Singh să-și verbalizeze gîndurile: clar, aproape ca un telepat. **Un arbitru care locuiește la Hong Kong. Conduce manevrele din Pacific, practic, singur. Este și terapeut, fiind folosit ocazional de funcționarii importanți ai Națiunilor Unite. L-ai cunoscut?**

**Nu.**

**Nici eu. Dar o vom face în curînd, nu?**

Howson nu mai era în stare să ducă pînă la capăt un comentariu atît de ironic și de cinic. Era stăpînit doar de o mare deziluzie. Cum era posibil ca un arbitru să-și alcătuiască un grup catapatic? Arbitrii erau aleși dintre telepații cei mai stabili și mai instruiți, aflați mai presus de orice bănuială, deoarece pacea precară a planetei depindea de fragilul lor autocontrol. Dacă un asemenea om prefera să fugă de realitate, cîtă garanție mai prezenta el, schilodul, care nici măcar nu-i putea privi pe ceilalți fără să sufere?

– Care este camera domnului Choong, vă rog? o întrebă Singh pe receptioneră pe un ton dur. Mă văd silit să-l deranjez!

– **Apartamentul** domnului Choong, preciză femeia, corijîndu-l cu satisfacție pe indian. Grupul a venit în primele ore ale serii. Dar nu cred că e permis să...

– Grupul? Cîți sînt? o întrerupse Singh.

– Zece. Totuși, domnule...

– Aveai dreptate să mai ceri o ambulanță, Jerry! mîrîi Singh, apoi se întoarse din nou spre femeie: Nu vă faceți probleme! Trebuie să urcăm... imediat! Este o urgență, ați înțeles?

Howson acceptă să se lase tîrît de cursul evenimentelor, fără să scoată o vorbă. Se îndreptă șchiopătînd către ascensoare, în vreme ce infirmierii se buluceau, cu tărgi cu tot, în liftul de mărfuri. Era de datoria lui Singh să organizeze întreaga operațiune; el era prea ocupat să-și călărească mîrtoaga deșelată a gîndurilor, care amenințau să dispară ori de cîte ori încerca să se apropie de fantasmalele telepatice ale lui Choong.

**Nu cumva să te gîndești la un cal alb...**

Ajunși în fața apartamentului, doctorul dădu să folosească **paspartuul** pe care i-l dăduse portăreasa, dar ușa se deschise singură. Iar dincolo de ușa...

– Îmi amintește..., spuse Singh, cu un calm ireal, îmi amintește de scena din finalul lui **Hamlet**.

Cadavre peste tot. Numai că... de fapt, încă nu



erau morți. Nouă indivizi, extrem de palizi, stăteau înțepeniți pe scaune sau zăceau pe divane în jurul celui de-al zecelea... un bărbat gras, cu trăsături euro-asiatice, îmbrăcat într-un splendid halat de mătase, tolănit într-un fotoliu capitonat. Lângă el, pe o masuță, se zărea o pereche de ochelari vechi. O persoană neavizată ar fi putut crede că acel om, Hugh Choong, își acordase câteva clipe de răgaz după ore întregi de muncă asiduă.

Howson simți că-și pierde cumpătul. Strângînd din pumni, schiopătînd ca o marionetă, dezarticulată, porni spre telepatul adormit, și violența miniei sale făcea să vibreze aerul.

**Blestemat, blestemat, blestemat...**

— Jerry! percepu în minte apelul lui Singh. Nu poți să-l ajungi! Cruță-ți efortul!

Furia devastatoare se topi aidoma unui balon de săpun, lăsînd în loc o senzație de sfîrșeală și de scîrbă profundă. Howson dădu din mîină a lehamite, întorcîndu-se cu spatele la Choong.

— La urma urmei, nu vrea să-l urmeze nimeni!

— Dă-mi voie să mă îndoiesc! îl contrazise Singh. Privește!

Doctorul păși pe covorul moale, apropiindu-se de masuța pe care se afla telefonul.

— Telefonul e prevăzut cu un dispozitiv de atenționare reglat pentru mîine dimineată la ora opt, precum și cu un magnetofon. Cred că ar trebui să ascultăm înregistrarea.

Singh examinează aparatul, pus într-o elegantă cutie lăcuită, și remarcă firul discret atașat la receptor. Desprinse legătura și apăsă clapeta de redare. Imediat, în încăpere răsună o voce puternică.

– „Bună ziua. Numele meu este Hugh Choong. Vă rog să nu vă speriați de acest mesaj înregistrat. A fost prevăzută și o repetare, pentru cazul în care nu va fi reținut de prima dată. Vă rog să luați legătura cu doctorul Pandit Singh. Îi veți dezvălui identitatea mea, invitându-l, pe el sau pe unul din vechii lui asistenți, să vină aici. Ușa este reglată să se deschidă automat, așa că va putea intra fără să se anunțe. Mulțumesc“.

– Oprește-l! spuse Howson furios. Prin urmare, a premeditat totul! Cea mai bună îngrijire, fără nici un motiv întemeiat. Și acum, îmi închipui că...

– Ce anume, Jerry? îl întrebă Singh, intuind nesiguranța tânărului.

– Știi bine ce vreau să spun! strigă Howson. Acum cineva trebuie să-l urmărească, trebuie să-l silească să iasă din lumea viselor, irosindu-se astfel un timp și un efort de care ar fi putut beneficia alte persoane, mai îndreptățite să primească ajutor!

– În ceea ce mă privește, vorbește Singh pe un ton egal, faptul că Hugh Choong se găsește aici, într-o asemenea stare, îmi confirmă ideea că este o persoană care are nevoie de tratament. Nu crezi că am dreptate?

Howson se roși și vru să protesteze, dar, înainte



de a apuca să deschidă gura, în apartament intrară infirmierii cu brancardele și doctorul îi întâmpină cu o ploaie de ordine referitoare la planul de evacuare.

Tînărul infirm se retrase într-un colț, privindu-l pe Choong, al cărui chip reflecta calmul și siguranța de sine, continuîndu-și cu încăpăținare discursul interior.

Dracu' să te ia! Uite de ce lansai semnalul acela mental plin de insolență! Nici prin cap nu-ți trecea să ceri ajutor, pentru că te gîndiseși deja la toate ca să-l obții!

Și l-ai obținut, dracu' să te ia! Mă vor sili să te urmez în țara nimănui, ca să-ți distrug visele, ca să te prigonesc și să te chinui, pentru că nu te-ai întors înapoi. Și eu voi accepta această misiune împutită întrucît n-am de ales: e singurul lucru pe care știu să-l fac, și nimeni din lume nu mă poate egala.

Dar după mine cine va veni, Choong, ca să mă ajute? Cine este cel mai bun dintre noi? Dracu' să te ia!

## CAPITOLUL XVI

Pînă la întrunirea extraordinară, convocată pentru după-amiază, amărăciunea lui se amplificase, accentuată și de veghea prelungită. Pentru un pacient obișnuit, ar fi fost de ajuns o însemnare pe o fișă clinică; pentru agenții Națiunilor Unite, erau suficiente cîteva rapide discuții telefonice; dar pentru soluționarea unui caz delicat, cum era acela al lui Choong, se adunaseră, claie peste grămadă, toți șefii și toți funcționarii superiori.

Așezat în dreapta lui Singh, Howson încerca să-și concentreze atenția asupra unor lucruri mai puțin importante: marele plafon verde, neasemuitele mobile... Degeaba, însă. Recepta cu intensitate privirile curioase, nedisimulate, ale străinilor, care se întrebau în mintea lor: **Ăsta este cel mai mare telepat terapeut din lume? El?** Cu mare greutate, se stăpîni să nu urle la ei:

– Ce dracu' vă așteptați să vedeți? Un Superman? O pereche de coarne?

Din fericire, cei din sală își găsiră rapid o nouă preocupare: începură să studieze rapoartele referitoare la examenele medicale efectuate asupra lui Choong și a tovarășilor săi, pierzîndu-se într-un labirint de amănunte, în speranța de a evita formularea unor



întrebări stupide. Numai Lockspeiser, canadianul solid și chel, cu fața congestionată, își închisese dosarul și-l pusese deoparte, cu un gest discret...

– Scuzați-mi sinceritatea, doctore Singh, spuse el, dar lucrarea asta este pentru medici, numai că eu nu sînt medic! Sînt un om politic normal și lucrez la Comisia de Control pentru Comerț, iar interesul meu pentru cazul de față se limitează la faptul că doctorul Choong dorise să arbitreze criza bilanțurilor și creditelor de care auzise vorbindu-se... acel conflict chino-indonezian. După cum știți, cei implicați sînt groaznic de încăpățînați, astfel încît e o muncă infernală să încerci să-i calmezi, și cu atît mai mult să-i faci să accepte un arbitraj extern. Iar singurul om pe care-l acceptă este doctorul Choong. Doar asta contează pentru mine. Am putea renunța la jargonul tehnic și să ne oprim asupra faptelor?

Prin urmare, individul se eschivase **într-adevăr** de la o acțiune... Spre surprinderea lui, vreme de cîteva secunde, Howson simți o imensă satisfacție.

– Și cîți oameni sînt la curent cu treaba asta? întrebă Singh.

– Nu știu, mîrîi Lockspeiser. Bineînțeles că am informat biroul său din Hong Kong. Parcă de acolo vine, nu?

Și canadianul se uită chiorîș la chinezul din fața lui, domnul Jeremy Ho.

– Da. Adică... mă rog..., se bîlbîi chinezul, cu un aer nefericit. Răspunsul la întrebarea doctorului Singh e negativ. Nu am avut contact cu domnul

Choong de mai bine de o săptămână.

– Și asta nu v-a intrigat? se scandaliză Lockspeiser.

– Aș propune o altă formulare: noi avem grijă ca... hm... să nu-l plictisim pe doctorul Choong. – Tonul lui Ho era ușor dojenitor. – Am crezut că plecase într-una din obișnuitele sale călătorii de documentare. Făcea ocolul lumii, pentru a sonda opinia publică și a culege date pe care le considera utile. Numai el știa ce era mai important în munca lui.

Singh tuși cu subînțeleș, apoi interveni:

– Totuși, nu credeți că o asemenea dispută poate fi amînată? Acum, dificultatea cea mare o reprezintă recuperarea lui Choong. Ar fi bine să ne concentrăm asupra acestei probleme.

– Întocmai! spuse o femeie încă tînără, cu aer autoritar, îmbrăcată în negru și verde, care stătea la mică distanță de Lockspeiser. Howson nu-i cunoștea calificarea, dar manifesta oarecare interes în privința ei. Presupunea că era vorba de o telepata, dar cînd se apropiase de ea mental, conform regulilor, fusese întîmpinat cu echivalentul telepatic al unui refuz, și faptul în sine îl descumpănise.

– Mulțumesc, domnișoară Moreno! spuse Singh, întorcîndu-se spre femeie. După cîte am înțeles, nu se știe nimic important despre tovarășii doctorului Choong.

Domnișoara Moreno încuviință cu o mișcare a capului.

– Nici unul dintre ei nu a fost în atenția noastră în trecut...



– În atenția noastră?! întrebă Howson.

Privirile celor din jur se fixară cîteva clipe asupra lui, după care se plecară, oarecum scandalizate de această ignoranță. Numai femeia brunetă păru să nu se sinchisească, iar riposta sa fu promptă și dezinvoltă.

– A Poliției Mondiale, domnule Howson.

**Normal.** Cînd un om de care depinde pacea unei șesimi de planetă este în pericol, pare logic să-i vii în ajutor.

Jenat de lipsa lui de perspicacitate, dar și mai nedumerit din cauza lipsei de receptivitate telepatică a femeii, Howson murmură o frază ininteligibilă.

– Știți cu toții ce i s-a întîmplat lui Choong, continuă Singh. Ceea ce nu reușim să înțelegem este din ce cauză a făcut-o. Am procedat la analiza rapoartelor psihomedicale confidențiale pe care le-a adus domnul Ho la Hong Kong, dar, întrucît examinarea nu s-a terminat încă, nu putem lansa decît ipoteze. Mai devreme, am afirmat că motivul care-l determină pe un telepat să formeze un grup catapatic este același cu cel care-l împinge la evaziune pe un non-telepat: fuga de o criză căreia nu-i poate face față în viața reală. Toate datele noastre însă ne conduc la concluzia că Choong era perfect integrat, că viața lui particulară, munca, puterile lui erau pe deplin satisfăcătoare. Am dreptate, domnișoară Moreno?

– Chiar e necesar să lungim reuniunea asta? întrebă femeia pe un ton plictisit. – Howson tresări:

dincolo de ecranul ce-i oprea gândurile, percepu o undă de inconfundabilă alarmă. – Nu dispunem decît de o singură posibilitate de acţiune şi cu cît o vom pune în practică mai repede, cu atît va fi mai bine.

Lockspeiser bătu cu pumnul în masă.

– Admirabil! Poate să-mi spună cineva şi mie despre ce este vorba? Pînă acum, puţin ne-a păsat de chestiile astea... catapatice. Înţeleg doar că a tăiat toate căile de acces spre el, nu-i aşa?

– Nu ne rămîne decît un singur lucru de făcut, interveni Howson. Cineva trebuie să-l urmeze în lumea fanteziei sale, riscîndu-şi propria raţiune, ca să identifice legile care operează în acel univers, să descopere, înlăuntrul celor zece personalităţi reale, dar şi al puzderiei de personaje secundare, Eul telepatului, şi apoi să-i facă visul atît de insuportabil încît să-l constrîngă să rupă contactul cu ceilalţi şi să se întoarcă la percepţiile senzoriale normale. – Tî-nărul infirm o privi fix pe domnişoara Moreno, înfruntînd-o. – Nu-i chiar un fleac!

– Nici prin cap nu mi-a trecut să..., protestă femeia, fîstîcîndu-se.

– Aţi spus că ar trebui să ne grăbim să-l silim pe Choong să se întoarcă. – Howson înclină capul, zîmbind ironic. – Mai întîi, ar fi necesar să cunoaştem la perfecţiune personalitatea pacientului. În caz contrar, el s-ar putea ascunde în spatele multor măşti... – Înghiţi în sec şi-şi strînse buzele, continuînd s-o privească pe domnişoara Moreno, fără a o mai vedea însă: gândurile lui erau departe. – În



plus, un intrus care ar dori să pătrundă în fantezia telepatului ar trebui să acționeze pe furiș. Dacă ar intra pe față, la voia întâmplării, s-ar izbi frontal de forța tuturor membrilor grupului, ceea ce ar duce la negarea propriei existențe. De această dată, grupul este compus din zece persoane, și puteți fi siguri că Choong nu-și împarte visul cu niște diletanți... Și, în fine...

Howson făcu o pauză, vrînd parcă să sporească tensiunea, s-o ajute să se materializeze. Toți îi așteptau cuvintele cu răsufierea tăiată.

– Și, în fine, repetă el încet, Choong nu este nicidecum o persoană total neadaptată...

**Și atunci, pentru ce? Pentru ce? PENTRU CE?**

\*

Apoi urmară întrebările. Întrebări abstracte, neesențiale, previzibile...

– Nu poate fi diminuată rezistența... măcar cu niște droguri?

– În nici un caz. Uneori, un electroșoc asupra organului lui Funk se dovedește util. Numai că apărarea creierului nu poate fi diminuată fără a afecta și alte funcții... respirația, circulația. Nu dispunem de metode **atît** de selective încît să fim capabili să acționăm **numai** asupra sistemului nervos.

– Pai, cu inimă artificială, plămîn artificial...

– E inutil, dacă, mai întîi, nu întrerupem legătura

telepatică. Dacă le-am folosi înainte de vreme, ar însemna să le facem pacienților o favoare, înlăturându-se o parte din necesitățile fiziologice: funcțiile naturale ar putea înceta, fără să vatăme legătura mentală!

– Dacă ar fi îndepărtate corpurile unele de altele, s-ar simți vreo diferență?

– Vă reamintesc că telepații sînt folosiți și pentru comunicarea cu Marte. Sper că acesta este un răspuns exhaustiv la întrebarea dumneavoastră!

Singh începuse să se enerveze. Răspundea la întrebări în mod automat, dar avea atenția concentrată asupra lui Howson, care părea să ignoreze complet discuțiile. Doctorul se întreba dacă nu cumva tînărul telepat „spiona“ alte aripi ale clădirii.

Percepînd nerăbdarea crescîndă a directorului spitalului, ceilalți își schimbăra intențiile, renunțînd să mai pună alte întrebări și înlesnind astfel intervenția lui Lockspeiser.

– Foarte bine, doctore Singh! Atunci rămîne de stabilit un singur lucru: va accepta doctorul Howson această sarcină? Și care sînt șansele lui de succes, într-un timp destul de scurt?

**Vrei să știi...** Singh reuși să-și mascheze cu abilitate gîndul, dar domnișoara Moreno îl captă, totuși. După o clipă, se hotărî să vorbească:

– În privința acceptării cazului... sînt sigur că o va face. Cît despre reușită, într-o perioadă destul de limitată... doctorul Howson are la activul său o serie întregă de succese. În cea mai mare parte,



tratamentele lui reușesc, în decurs de 48 de ore. După cum știți, e necesar să absoarbă în întregime personalitatea pacientului, înainte de a intra în visul lui.

– Foarte bine, mîri Lockspeiser, ridicîndu-se în picioare.

Domnișoara Moreno așteaptă pînă ce ieșiră toți din sală, apoi se întoarse către doctorul Singh.

– Doresc să reformulez întrebarea, doctore Singh, dacă nu vă deranjează. În acest caz, nu ne putem permite să avem dubii. Sînteți **sigur** că Howson va reuși să-l aducă înapoi pe Choong?

Singh simți că i se urcă sîngele la cap.

– E inadmisibil să spuneti sau să gînditi așa ceva! izbucni el. Fir-ar să fie, lucrez de unsprezece ani cu Jerry. S-a maturizat sub ochii mei. Dacă la început era un adolescent speriat, timid, întîrziat, cu timpul a devenit... ei drace, un medic strălucit! Minte lui este tăioasă ca un bisturiu. **Eu știu asta**, și mă miră că tocmai dumneavoastră nu vă dați seama de adevăr. Parcă sînteți telepata, nu?

Urmă un moment de încordare. Cu ochii închiși, Howson aștepta să audă riposta. Nu avea chef să sondeze mintea domnișoarei Moreno, întrucît nu dădea dovadă de receptivitate.

– De unde ați aflat? Biroul meu primise ordin să nu dezvăluie acest fapt, și cred că i-am indicat clar lui Howson că nu vreau...

– Nu era nevoie să-mi spuna cineva! o întrerupse Singh nervos. Am cunoscut peste două

sute de telepăți, sănătoși și bolnavi, instruiți și începători. Vreau doar să-mi spuneți cum de e posibil să nu știți că Jerry este unicul om din lume capabil să-l facă pe Choong să se întoarcă?

– Pentru că... – Femeia făcu o pauză, vrînd parcă să-și aleagă cuvintele. – Pentru că mă sperie Choong, ca să fiu sinceră! De cînd Vargas a descoperit conexiunea catapatică, din cauza... frustrării, a neadaptării... în fine, acum nu mai are importanță... de atunci, cu toții am fost în permanență supuși tentației. Dacă ați lucrat cu atîția telepăți, probabil că dumneavoastră sînteți o excepție, dar aproape toți ceilalți indivizi normali consideră că această calitate înnăscută **ar fi total** satisfăcătoare, constituind o recompensă. Cu toată munca de lămurire ce vrea să demonstreze contrariul, oamenii ne invidiază. Și totuși, un telepat poate fi frustrat, deprimat, își poate pierde curajul. Fiecare dintre noi ar putea zice, la un moment dat: „Să piară lumea! Eu pot făuri una mai bună decît asta!“. Numai că, în majoritatea cazurilor, ne reține ceva. De aceea, obișnuim să spunem: „Doar cei slabi și neadaptați evadează!“

Dar acum a făcut-o Choong. Să fi fost și el un neajutorat? Cîtuși de puțin! După cîte se pare, el a fugit cu bună-știință din realitate, fiind în deplinătatea tuturor facultăților sale mentale. Și atunci, ce să fac eu? Sau Howson? Sau toți ceilalți? Am respins contactul cu Jerry Howson, doctore, și, fără îndoială, asta l-a tulburat. Dar vezi... mă tem



că... dacă descopăr că și lui îi dă tîrcoale aceeași tentație, și dacă și el își dă seama că nici mie nu-mi displace ideea în sine, îl vom pierde nu numai pe Choong, dar se va alege praful și de noi, pe vecie!

În loc de răspuns, Singh se mulțumi doar să încline capul.

\*

Iată, dar, teama, în toată splendoarea ei. Brusc, Howson n-o mai consideră antipatică pe domnișoara Moreno. Intențiile ei erau bune. Atîta doar, că nu înțelesese un amănunt important: pentru el, era preferabil să participe la spaimile celorlalți, decît să-și închipuie că numai diformitatea sa îi îngrozea.

Cum zisese Marlowe, prin intermediul lui Mefistofeles? Ce plăcut este să ai tovarăși în nenorocire... Nu reușea să-și amintească exact, dar, oricum, nu mai conta. Ideea de bază era valabilă și pentru el, ceea ce-l ajuta să prindă curaj.

Apăsă pe butonul interfonului. O pauză, apoi se auzi vocea Deirdrei Van Osterbeck.

— Da?

— Deirdre, sînt eu, Jerry! Te rog, trimite-mi toate datele cazului Choong. Trebuie să mă apuc imediat de treabă.

## CAPITOLUL XVII

De obicei, în acțiunile sale, Howson se baza pe inspirație. În nenumărate rînduri, distrusese visele catapatice folosindu-se de o slăbiciune pe care o descoperea brusc, după ce intra în himera respectivă. O slăbiciune pe care telepatul nu o mărturisise nici psihiatrului, nici soției... dacă era căsătorit (puțini telepați se căsătoreau, din cauza redusei posibilități de a avea copii care să le moștenească talentul). De data aceasta, însă, era conștient de faptul că improvizația nu i-ar mai fi fost de nici un folos. Ca atare, parcursese toate etapele meseriei, fără să lase nimic la voia întâmplării.

Mai întîi, petrecuse ore nesfîrșite, extenuante, la cască — aparat ce includea un proiector de microfilme, un microfon și un comentariu sonor —, utilizînd un stimulent slab, pentru a reuși să-și imprime cît mai multe date în minte. Apoi se dedicase investigațiilor directe, discutînd cu toți aceia care-l cunoscuseră pe Choong: rude, foști colegi de școală, foste prietene, colegii de muncă... în total, peste două sute de minți, pe care fusese nevoit să le sondeze, în căutarea unor date, a unor indicii capabile să-l ajute.



În cele din urmă, venise rîndul soției lui Choong.

El nu dorise s-o abordeze, încercînd să se convingă pe sine însuși, dar și pe femeie și pe Singh că o asemenea întrevedere nu era necesară, că materialul cules era satisfăcător. Totuși, nu avusese încotro și acceptase și această corvoadă, la insistențele doamnei Choong: aceasta voia cu disperare ca soțul ei să se reîntoarcă, și dacă exista ceva util în propriile-i amintiri considera că Howson era îndreptățit să-l cunoască.

Doamna Choong era o femeie scundă, grasuță, nu prea atrăgătoare, o telepata receptoare cu o capacitate destul de slabă. Străbunii ei fuseseră polinezieni, munca ei actuală fiind legată mai ales de adaptarea culturală a Noii Guinee, vizînd reducerea șocului produs de tehnologia modernă asupra unor oameni ai căror bunici se născuseră în epoca de piatră. Practic, din această cauză, lipsise mai bine de trei luni de acasă și nici nu se aștepta să-și revadă soțul prea curînd.

Cînd Howson intrase în contact cu mintea ei, era ferm convins că acolo avea să descopere motivele fugii lui Choong. Căutase indicii ale unor probleme sexuale, matrimoniale, ale unor tensiuni... și rămăsese naucit: nici una din presupunerile sale nu se confirma! Găsise doar o dublă încărcătură de durere, însoțită de o întrebare mută: **De ce a plecat fără mine?**

Numai că femeia nu cunoștea răspunsul și nu știa nici când intrase el în labirintul subconștientului. După toate aparențele, Choong era telepatul cel mai bine adaptat pe care-l cunoscuse vreodată. Integrarea sa nu ridica nici o problemă, era perfectă, atît în plan casnic, cît și în cel social și public.

Tulburat la culme, Howson rezistă impulsului de a-și întrerupe brusc pregătirile. Știa că Ho și Lockspeiser ar fi devenit și mai îngrijorați și că însuși Singh, a cărui încredere în el era de nezdruncinat, s-ar fi întrebat dacă toate aceste precauțiuni erau într-adevăr necesare, sau dacă nu reprezentau, de fapt, o încercare de a amîna inevitabilul moment al terapiei. Un lucru, însă, era clar: nici dacă criza chino-indoneziană s-ar fi declanșat cu toată violența, Howson n-ar fi avut curajul să-l înfrunte pe Choong fără să-i cunoască punctele slabe.

Și, cum Choong nu avea hibe, cel puțin nu din cele importante, nu-i mai rămînea decît să apeleze la însoțitorii lui.

În acest caz, sarcina era mult mai ușoară. Deși nici una din cele nouă persoane ce alcătuiseră grupul catapatic nu dorise, în mod deliberat, să se lase pradă fanteziei, Choong nu depusese prea mari eforturi ca să le convingă. În consecință, găsi numeroase date promițătoare în fișele lor clinice.

Un bărbat: mania puterii reprimată, vise de tipul: „rege al unui popor de sclavi“ revelate în



cursul analizelor, cu cîțiva ani mai înainte.

Un altul: o adolescență bazată pe minciuni, punctată cu mici tentative de furt și neglijabile acte de vandalism.

O femeie: tentativă de sinucidere, după o aventură amoroasă nefericită.

\*

Sînt un șacal, se muștra Howson, pentru a nu știu cîta oară. Acești oameni au făcut din evaziune un ultim refugiu în fața unei existențe nefericite, iar eu cotrobăi cu nesimțire înlăuntrul lor... Și pentru ce, mă rog? Ca să abat împotriva-le murdăriile lor personale, ca să le fac fuga imposibilă!

\*

– Pregătește totul, Deirdre! Cobor.

– În regulă! Cînd vei veni, totul va fi gata. Personalul te așteaptă de multe ore.

Howson întrerupse comunicarea, se ridică de pe scaun și se întinse alene, vrînd parcă să-și pună în mișcare toți mușchii atrofiați ai spinării, apoi porni schiopătînd către sala în care se afla pacientul. Îl încerca vaga senzație că era urmărit de un batalion de fantome. Poate că fusese o greșeală să rămînă în vechea lui cameră de spital, poate că ar fi trebuit să

se ducă să locuiască în oraș, și atunci n-ar mai fi fost nevoit să refacă drumul de odinioară, când, orbit de lacrimi, se repezise în ajutorul Ilsei Kronstadt.

Să fi fost acesta momentul crizei? Chiar și Ilse avusese pe vremuri o carieră plină de succese, pînă cînd (după cum spusese ea!) tumoarea o secătuisese de puteri. Forța lui fizică nu era în scădere, dar controlul său mental risca oricînd să sufere o năruire launtrică. Însăimîntat de moarte, Howson știa că se angajează într-o acțiune în care numai cea mai sublimă încredere în sine însuși l-ar fi putut ajuta. Și nu exista nici un începător tînăr și încăpățînat în stare să vină să-l salveze, ca o Furie, într-al doisprezecelea ceas...

În cele din urmă, vom recurge la o muncă de grup: ar trebui să adunăm laolaltă trei sau patru telepați activi, cu forțe minore și, diminuîndu-le Eul prin procedee hipnotice, să punem în fruntea echipei un telepat terapeut, iar după... Dar acesta ar deveni, practic, un alt grup catapatic.

Nu, deocamdată nu putea fi vorba de o asemenea soluție. Nu înainte ca telepații să fie asimilați de o lume condusă de non-telepați... Abia atunci aveau să dispară presiunile exercitate asupra lor și, implicit, motivele care-i împingeau să se refugieze în lumea viselor...

Intră în sala de terapie intensivă și, privind în jur, avu surpriza să o zărească, printre cadrele medicale, și pe domnișoara Moreno. Îl căută din ochi pe Singh, adresîndu-i o întrebare mută.



**Vreau să te văd la lucru, doctore Howson!** recepționă, surprins, răspunsul femeii. **Am rămas impresionată de relatările doctorului Singh.**

– Bine, bine! răspunse mecanic Howson, cu glas tare. Ce schimbare!

O privi, avînd întipărită pe chip o expresie hotărîită, și o văzu tremurînd. Totuși, domnișoara Moreno continua să-și țină mintea deschisă, și el îi admiră undele cerebrale ce degajau stabilitate și o forță apropiată ca intensitate de cea a lui Choong, dar cu o viguroasă notă de feminitate.

– Înțeleg, spuse el în cele din urmă. Vrei să-mi întărești convingerea că nu toți telepații urmează calea lui Choong. Deci, ne aflăm aici cu toții, în aceeași barcă... Totuși, te previn să fii atentă. Orice mi s-ar întîmpla, să nu încerci să-mi dai o mîna de ajutor.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, Howson se apropie de pat. Un infirmier zelos încercă că-l ajute. Nu era necesar; probabil că era a treizecea oară cînd făcea același lucru, în același scop. În timp ce i se legau de corp diferitele aparate, mai aruncă o ultimă privire de jur-împrejur.

Nu se schimbaseră prea multe de cînd pășise acolo prima dată. E drept, de-a lungul anilor știința medicală evoluase, iar utilajele erau mai funcționale decît pe vremea Ilsei Kronstadt. Dar, în rest, încăperea arăta tot așa cum o văzuse la începutul carierei sale.

Singh îi zîmbi. În schimb, Deirdre Van Osterbeck era prea ocupată cu controlarea encefalografelor ca să-i acorde atenție. În ambele minți desluși o luptă acerbă între anxietate și speranță.

Receptorul (un tînăr slab, pe nume Pak Chang Mee, cu un zîmbet permanent în colțul buzelor) se așază pe scaunul de lîngă pat. Pînă atunci, mîi colaboraseră în două rînduri și un rapid sondaj mental scoase la iveală că tînărul era foarte sigur de succes.

Și mai era Choong.

– Gata! spuse Deirdre, pe un ton sec, consultîndu-se cu tehnicienii, care dădură aprobativ din cap în direcția-lui Singh.

– Gata! confirmă Howson. Înregistrare. – Imaginile prinseră să se formeze în clipa cînd se relaxă, pregătindu-se de contact. – Văd schema principală... orașul, munții... La început, era iarnă. Acum, vremea se schimbă. Scena e pregătită pentru un mare eveniment. Încerc să pătrund de-a lungul canalului secundar K, strada comerțului și a comunicațiilor. De oraș se apropie o caravană. Am identificat cel puțin o personalitate schizoidă secundară, de mare forță...

În perioada documentării, sondase cu grijă, în repetate rînduri, mintea lui Choong. Acum lumea lui imaginară i se părea familiară: aproape avea senzația că e întîmpinat cu brațele deschise... Realitatea spitalului pîli și, deodată...



## CAPITOLUL XVIII

... Ruliu, ca al unei şalupe plutind pe o mare ușor agitată, însoțit de un miros deosebit, cum nu mai întâlnise pînă acum.

Cămile.

Howson deschise ochii. Iluzia era completă, dar faptul în sine nu-l mira. La urma urmei, avea de-a face cu un adversar strălucit.

Încetul cu încetul, amănuntele începură să se contureze. El era... Hao Sen mercenarul, păzitorul caravanei, și călărea dezinvolt pe magnifica sa cămilă, Stella, în capul șirului dezordonat de negustori și călători care intrau pe poarta Cetății Tigrului. Aerul proaspăt, dătător de noi puteri, biciuia plămîinii. Iarna era pe sfîrșite, și aceea era prima caravană ce se încumetase să înfrunte primăvara și tîlharii, traversînd munții, prin nord.

Bandiți... Conceptul conținea o notă de oboseală, dar și de satisfacție, și el își reaminti: se dăduseră cîteva lupte... bandiții pregătiseră o ambuscadă. Urmele erau încă proaspete: un om șchio-păta, un altul purta o eșarfă însîngerată în jurul capului. Chiar și el – își întinse mușchii puternici ai trupului său de atlet – avea cîteva contuzii, în locurile unde armura și benzile de piele opriseră

loviturile de spadă. Dar reușiseră să învingă, scăpând din încleștare fără prea multe pierderi. Circula zvonul că, la vară, Împăratul avea să-și trimită armata pentru a-i scoate definitiv pe tâlhari din vizuinele lor. Căscă zgomotos și își scărpină barba neagră. Apoi, pipăind garda mării sale spade, dădu pinteni cămilei, îndreptându-se către poarta cetății.

Zidurile erau enorme, fără moarte, parcă. Ici-colo se zăreau formele negre ale soldaților dispuși în poziții strategice. Deasupra porții veghea impunătoarea emblema a cetății – un uriaș cap de tigru. Era o protecție magică, aleasă cu înțelepciune: cetatea era imensă și merita să poarte numele puternicului animal, considerat al doilea ca forță dintre toate viețuitoarele. (De unde aflase asta? Cine îi spusese că tigru se bucura de o asemenea considerație la vechii chinezi? O clipă, se încruntă bănuitor, apoi renunță să dezlege pe moment misterul, amânând întrebările pe altă dată.)

Oamenii ieșiseră pe străzi, venind în întâmpinarea lor cu fețele luminate, rîzînd și chiuind, și unii membri ai caravanei ridicau lancea în semn de salut. Hao Sen rîse cavernos, întorcînd capul după fetele cu pielea catifelată, ca orice soldat care a stat vreme îndelungată departe de femei.

Echipele din garda cetății dirijau caravana și-i înlesneau înaintarea; negustorii cu nas ascuțit își închideau prăvăliile, coborînd cu toții în piață, pentru a începe tratativele. Hangiii se buluceau și ei prin preajmă, în căutare de clienți. Era de-a dreptul



incredibil cîte persoane se îngrămădeau de-a lungul străzii, și încă mai veneau...

În marele țarc din mijlocul pieții au fost întîmpinați cu alte strigăte de voie-bună. Hao Sen continua să se legene calm pe spinarea cămilei, culegînd toate informațiile posibile despre universul înconjurător, impresionat la culme de bogăția localnicilor. Era... fantastic!

— Ei, tu de colo! răcni un glas, întrerupîndu-i meditațiile: un ofițer din garda cetății, îmbrăcat într-o splendidă armură împodobită cu culorile magice, negru și galben, se apropiase de el. Descalecă imediat! Este interzis să mergi călare prin piață!

Hao Sen mîrîi, dar se supuse. Nu îndrăznea să obiecteze: era prea devreme ca să atragă atenția asupra lui. Stella își exprimă propria opinie printr-o strîmbătură disprețuitoare, ca și cum ar fi vrut să comenteze obiceiurile locului, și el nu reuși să-și reprime un zîmbet.

— Și ce să fac cu cămila mea?

Ofițerul îi indică un punct din apropiere, în susul străzii pe care veniseră.

— Acolo sînt cîteva hanuri, cu grajduri potrivite pentru animalele obosite. În locul tău, m-aș grăbi, ca să nu risc să rămîn pe dinafară.

\*

Puțin mai tîrziu, Hao Sen se întorcea din nou în piață, mergînd la pas, cu spada atîrnată la brîu.

Acum scena era dominată de cea mai frenetică forfotă: mărfurile fuseseră descărcate și puse pe jos, în așteptarea eventualilor cumpărători. În jur se strînseseră toți meseriașii din cetate și începuseră să se târguiască vociferînd; frizerii îi sîcîiau pe călători insistînd să le aranjeze părul sau să-i bărbierească; saltimbancii, scamatorii și muzicienii își ofereau serviciile tuturor celor dispuși să-și cheltuie timpul și banii. Numai Hao Sen vagabonda fără țintă prin mulțime.

Cea de-a patra latură a pieței, unde negustorii nu aveau acces, se afla în fața unei clădiri mari, cu o scară impozantă numărînd aproximativ o sută de trepte și cu un acoperiș imens format din douăzeci de pagode. Pe fațadă era fixată o inscripție compusă din ideograme roșii și aurii, semnificînd **TEMPLUL BUNĂVOINȚEI CEREȘTI**.

Pe trepte, cîțiva muncitori isprăviseră construirea unei platforme care susținea un tron. În vreme ce admira baldachinele aurite și lucrătura aleasă a tronului și a platformei, Hao Sen se gîndi că era martorul pregătirilor prilejuite de o vizită a Împăratului. Apoi, privind în jur, zări un om vînjos, însoțit de o escortă înarmată, ce dădea ocol pieței, alegînd mai multe mărfuri de o valoare deosebită, care erau adunate de o echipă de tineri voinici și apoi erau puse la picioarele scării ducînd spre ușa templului.

Împăratul. Hao Sen cumpăni posibilitatea de a se afla în fața adevăratului stăpîn al acelei lumi.



Șansele ca un asemenea eveniment să se petreacă erau infime; cel puțin una din personalitățile de oglindă care făuriseră acea superbă cetate imaginară trăise din iluzii sclavagiste, Împăratul, probabil, fiind nu personalitatea dominantă, ci una secundară.

Pe de altă parte, însă...

În vreme ce se îndeletnicea cu asemenea meditații, Hao Sen tresări brusc zărind în celălalt colț al pieței un dresor de dragoni. Fără multe menajamente, își croi drum prin mulțime, ignorînd protestele precupeților, și se opri în mijlocul cercului de spectatori ce se țineau la o bună distanță de îmblînzitor și de animalul său.

Dragonul părea pe jumătate mort de foame și era mult mai mic decît un specimen obișnuit; în plus, solzii îi erau atacați de o boală frecventă la animalele din familia lui, un fel de ciupercă-parazit. Colții lui, încă tineri, lungi de vreo zece centimetri, erau albi și ascuțiți, și dragonul și-i descoperea, suierînd furios. Dresorul, un bărbat gras, cu pielea întunecată, probabil un nomad din sud, îl silea să execute un soi de dans, împungîndu-l cu un **ankh** înroșit în foc.

Pe cînd Hao Sen privea scîrbit acest spectacol jalnic, auzi în spatele lui un sunet prelung de trompetă și întoarse capul. O procesiune de soldați, îmbrăcați în uniforme extravagante, intra în piață, urmată de cîțiva sclavi ce purtau o lectică făurită din lemn rar și împodobită cu mătase scumpă. Oficialitățile răcniră cîteva ordine și toată suflarea

adunată în acel perimetru se prosternă în fața cortegiului imperial.

Cînd, într-un tîrziu, li se permise să-și înalțe fețele din pulbere, Împăratul era așezat pe tronul său, înconjurat de suită: mandarini împodobiți cu pene de păun, slujitori ce duceau evantaiele de ceremonie, precum și înalți ofițeri. Hao Sen îi privi pe toți cu mare interes. Curînd atenția îi fu atrasă de un bărbat înalt, cu un aer onest, îmbrăcat într-o splendidă haină de mătase, care stătea în picioare, la dreapta Împăratului. Din acel moment, încetă să se mai preocupe de ceremonia în curs de desfășurare – închinarea căpeteniei caravanei și prezentarea darurilor – și începu să-l studieze cu atenție pe acest nou personaj. E drept, nu exista nici cea mai mică asemănare cu ființa reală, dar asta nu constituia un indiciu; cîtă vreme fiecare se metamorfoza în planul imaginarii.

Hao Sen îndepărtă acest gînd și se întrebă din nou dacă, totuși, nu era prea devreme pentru a atrage atenția asupra sa. Pe de o parte, bogăția și suspiciunile localnicilor îl îndemneau la prudență; pe de altă parte, era cert că personalitățile secundare se dezvoltaseră peste măsură. El se infiltrasă în acest univers sub haina de împrumut pe care și-o alesese singur și nimeni pînă acum nu-i remarcase prezența, cel puțin în aparență.

În cele din urmă, își luă inima în dinți și înaintă prin mulțime, pînă în primul rînd, alăturîndu-se celor care renunțaseră să mai caște gura la giumbușlucurile



saltimbancilor și la minunile magicianului, pentru a se bucura de privilegiul de a admira fastul Curții Imperiale. Acum, Împăratul isprăvise examinarea darurilor și privea distrat în jur, rezemat comod de spătarul tronului. După cîteva clipe, remarcă prezența lui Hao Sen și-i adresează o întrebare căpeteniei caravanei.

– Îi sîntem foarte îndatorați! exclamă încercatul bărbat. El a condus escorta noastră în lupta împotriva bandiților, aducîndu-ne victoria.

– Să se apropie! spuse Împăratul cu un aer de sublimă detașare.

O persoană oficială îi făcu semn lui Hao Sen și acesta, cu supușenie, înaintă pînă la picioarele scării și îngenunche în fața Împăratului. După îndeplinirea întregului ceremonial, se ridică din nou în picioare și rămase nemișcat, drept ca lumînarea, cu mîna încleștată pe mînerul spadei.

Împăratul îl examinează cu atenție.

– Pare un luptător excelent! spuse el într-un tîrziu, mîngîindu-și barba. Întrebați-l dacă nu are intenția să intre în armata mea.

– Ceresc Stăpîn, umilul tău servitor știe că, pe timpul verii, armata va scoate bandiții din cuibul lor. Dacă i se oferă privilegiul de a participa la acțiune, el te va sluji din toată inima.

– Bine! acceptă sec Împăratul, privind încă o dată impresionanții mușchi ai luptătorului. Să-i noteze cineva numele. Vom hotărî mai tîrziu.

În mod mecanic, Hao Sen îi comunică unui

oficial numele său, precum și acțiunile la care participase. Aceasta era o precauție firească: dacă ar fi fost silit să desprindă din grupul catapatic, una câte una, personalitățile de oglindă, ar fi putut transforma visul „rege al unui popor de sclavi” în ceva destul de puțin plăcut pentru cel care-l inițiasse. Totuși, acum avea certitudinea că Împăratul era doar o personalitate secundară.

Atunci adevăratul stăpîn al plăsmuirilor era omul înalt, care stătea retras? Sau era vorba despre altcineva, absent din respectiva secvență?

Din nou, decise că încă nu venise vremea să treacă la fapte.

\*

Procesiunea imperială abia părăsise piața, cînd, dintr-o dată, izbucni strigătul: „Dragonul! Dragonul!”.

Hao Sen întoarse capul și văzu mulțimea tălăzuită de o panică de nestăpînit. Toți fugeau-care încotro, răsturnînd corturile, împrăștiind mărfurile și doborînd în goana lor nebună bătrîni și copii. Numai el rămase pe loc, încercînd să înțeleagă ce se petrecea.

Și în scurt timp văzu. Dragonul cel apatic se preschimbase într-o fiară ucigașă: își țintuise stăpînul la pămînt și-i scrijelea fața cu ghearele, răspîndind în jur o ploaie de sînge. Apoi, după o vreme, plictisindu-se pesemne de macabrul joc, monstrul se opri



și începu să cerceteze marea piață, cu ochii lui galbeni. Hao Sen se gândi că avea să asiste la ultima reprezentatie a bătrînului dresor, în care acesta urma să interpreteze rolul celui jertfit. Totuși, bestia părea că nu intenționează să devoreze cadavrul. Inima eroului prinse să bată mai puternic atunci cînd își dădu seama că nici un obstacol nu-l mai despărțea de fiara sîngeroasă.

Întîrziase prea mult în acel loc. Cea mai mică mișcare ar fi atras atenția dragonului, și ceva îi spunea că fiara ar fi reușit să-l prindă, chiar dacă ar fi avut aripi la picioare. Dintr-o străfulgerare, înțelese motivul pentru care fusese constrîns să intre în piață fără cămilă. De multe ori, aceasta fusese manevra lui preferată, și iată că acum întîlnise un adversar care-o folosea și el cu măiestrie, învingîndu-l cu propriile-i șiretlicuri.

Dragonul începuse să se tîrască încet spre el, fixîndu-l cu ochi ce aruncau scînteii, aîdoma jăratecului risipit din vasele răsturnate. Disperat, Hao Sen privi în jurul lui în căutarea unei arme: văzu un par rupt ce mai devreme sprijinise un cort și se îndreptă într-acolo. În clipita aceea, dragonul atacă.

Hao Sen azvîrli parul ca pe o suliță și în același moment se aruncă la pămînt, într-o parte. Mai mult mînat de noroc decît de precizia țintirii, vîrful ascuțit lovi o formațiune de solzi mîncăți de ciupercă, făcîndu-l pe dragon să urle de durere. Dar bărbatul abia apucă să-și tragă suflarea că fiara se răsuci și-l atacă din nou cu furie.

Prima dată, Hao Sen se rostogoli în lături, scoțind spada. A doua oară, nu mai reuși să se ferească la timp; bestia își îndoi cu abilitate coada în aer, lovindu-l pe la spate, și durerea îi tăie răsufierea. Coada era dură ca un baston, și dragonul cîntărea pe puțin cît un om.

În furia atacului său, dragonul dădu peste cortul unui vînzător de frînghii, și funiile îi stingheriră mișcările, permițîndu-i lui Hao Sen să-și pregătească apărarea. De data aceasta, în loc să se deplaseze lateral, cum făcuse la început, se lăsă să cadă pe spate, ținînd în același timp spada întinsă înaintea, doar-doar o străpunge pîntecele dragonului.

Lovitura fu atît de puternică, încît mînerul spadei îi scăpă din mînă. Pentru o vreme, pulsul păru să i se oprească, iar capul lui, izbindu-se de pavajul pieței, răsună ca un gong. Urlînd de durere, dragonul îl zgîrie cu labele posterioare și Hao Sen simți cum ghearele încovoiate îi sfîșie cizmele.

Ridicînd un picior, bărbatul lovi cu violență dragonul la baza cozii, distrăgîndu-i pentru o clipă atenția. Simultan, se rostogoli mai departe, ieșind din raza de acțiune a fiarei turbate. Ar fi vrut să-i scoată ochii, dar aceștia erau bine protejați de crestele orbitale osoase; în plus, exista riscul de a-și pierde vreun deget. Privea în jur cu disperare, căutînd o armă care să înlocuiască spada pierdută. Între timp, renunțînd la inutilele tentative de a-și smulge lama înfiptă în pîntec, dragonul urlă și se aruncă din nou asupra lui.



De data aceasta, însă, atacul își pierduse din eficiență, venind dintr-o parte, deoarece una din labele posterioare îi fusese afectată. Totuși, coada grea se îndrepta în direcția capului lui Hao Sen, amenințând cu o lovitură teribilă. Gîfîind, eroul o prinse cu amîndouă mîinile și zvîrcolirea dragonului îl făcu-să se răsucească pe călcîie.

De-a lungul unui moment de groază, trăi cu impresia că animalul încerca să se cațere pe propria-i coadă, pentru a-l nimici. Apoi, pornind să se rotească în sens contrar, simți în brațe o zguduitură puternică: dragonul se lăsase în voia lui. De patru, de cinci ori, piața se învîrți prin fața ochilor lui Hao Sen, în vreme ce sîngele fiarei păta pămîntul în cercuri tot mai mari. Bărbatul se mai roti o dată, săltînd corpul dragonului, apoi îi dădu drumul.

Hoitul trecu prin cortul vînzătorului de funii, zbură peste mesele zarafilor, împrăștiind monede în toate părțile, și se opri în cele din urmă, cu o bufnitură surdă, la poalele scării ce urca spre templu.

Oftînd cu năduf, Hao Sen își lăsă brațele în jos și mai scrută o dată animalul neînsuflețit, apoi își mută privirea în susul scării, pînă cînd întîlni ochii bărbatului înalt, care rămăsese pe loc, rezemat într-un toiag lung, și urmărise întreaga înfruntare.

Și în clipa aceea nu mai avu nici o îndoială.

# CAPITOLUL XIX

– Strașnică luptă!

Bărbatul vorbi pe un ton ce lăsa să se înțeleagă că văzuse multe la viața lui. Hao Sen nu-i răspunse: simțea cum inima dădea să-i spargă pieptul. Toate planurile lui se risipiseră, lăsându-l vulnerabil pe de-a-ntregul. Mai avea o unică speranță – să se prefacă a fi, pur și simplu, creația fanteziei unei personalități schizoide secundare, perfect integrată în schema generală a visului.

Eroul scuipe în praf și se apropie ca să-și scoată spada împlîntată în pîntecele fiarei. Dar îi fu de ajuns o singură privire pentru a se lămuri că aceasta devenise inutilizabilă, lama fiind îndoită în unghi drept. Strecură cîteva înjurături printre dinți și o aruncă cît colo.

– Așteaptă! porunci necunoscutul. O spadă care a luat viața unui dragon nu se cuvine a fi azvîrlită cu atîta ușurință. Ad-o înapoi!

Hao Sen se supuse, în pofida voinței sale. Bărbatul luă arma și o examinează cu atenție, apoi, murmurînd cîteva cuvinte neînțelese... o vrajă pesemne... își uni degetul mare și arătătorul mîinii drepte, formînd un inel prin care își trecu toiagul.



După alte cîteva clipe, începu să plimbe inelul degetelor de-a lungul spadei.

Sîngele închegat se scurse pe scări, făcînd oțelul să scînteieze în razele soarelui. Cînd cercul magic ajunsese deasupra frînturii, lama vibră mai întîi, apoi se destinse ca un arc și se îndreptă, zbîrnîind.

— Sînt vrăjitorul Chu Lao, se recomandă necunoscutul, pe un ton amabil. Poftim, ia-ți spada!

Și, în clipa următoare, bărbatul cel înalt dispăruse.

\*

Descumpănit la culme, Hao Sen trecu în revistă cele întîmplate. Era clar că, deși își făcuse toate pregătirile cu grijă, pornise de la o ipoteză eronată, care i-ar fi putut fi fatală: în mod inconștient, socotise că se va înfrunta cu un inamic asemănător tuturor celorlalți pe care-i întîlnise. Dar **nu** era așa. Adversarul său era un bărbat capabil să-și asigure o apărare completă și sofisticată, atît pe tărîmul fanteziei, cît și în orice alt domeniu al existenței sale. Petele de pe solzii dragonului ar fi trebuit să-l pună în gardă. Personajele de acest gen erau de neconceput. Se putea pune problema dacă nu fusese cumva produsul propriei reacții în fața mediului ambiant, sau dacă dragonul nu reprezenta de fapt o *personalitate schizoidă secundară*, iar nu o creație a fanteziei.

În trecut, folosise de multe ori acest truc și considerase că ar fi putut apela din nou la el, când o concepușe pe Stella, cămila lui. Dar, fie din intuiție, fie din prevedere, dușmanii necunoscuți îi făcuseră inutilizabilă de la început această armă.

Prin urmare, dragonul era un schizoid secundar, cu o personalitate proprie „reală“, iar stăpînul Cetății Tigrului nu era Împăratul, în ciuda fastului și adulației cu care era înconjurat, ci Chu Lao, vrăjitorul.

Vrăjitorul! Hao Sen simți fiori de gheață de-a lungul șirei spinării. Nu era de mirare că primul contact cu acea lume imaginară îl făcuse să se gîndească la magie! E drept că pe parcursul numeroaselor „escapade“ prin fanteziile pacienților săi întîlnise unele efecte pretinse magice. Dar în acele cazuri, fără nici un dubiu, fusese vorba de acte de grandilocvență infantilă, încropite în pripă și lipsite de coerență. În schimb, n-avea nici o îndoială că magia practică de Chu Lao era riguros coerentă, guvernată de legi elaborate cu grijă, rigidă și inflexibilă ca o știință.

Își abandona planurile de la început. În acest caz, nu-i erau de folos nici subtila muncă de convingere, și nici strădania de a-și asigura o autoritate incontestabilă în fața celorlalți, tehnici folosite de atîtea ori, în trecut. Folosirea armelor zămislite de dușmanul său și lupta pe terenul ales de acesta reprezentau o cale sigură spre pierzanie.

Muncit de gînduri sumbre, examină spada pe care vrăjitorul o făurise din nou. Trebuia să evite cu



orice preț înfrîngerea, dacă nu vroia să fie irevocabil condamnat. Și, paradoxal, în acest scop, trebuia să urmeze în permanență schema elaborată de adversarul său. Dacă ar fi tulburat prea mult fantezia acestuia ar fi provocat o criză care, la rîndul ei, ar fi dus la pierderea contactului mental, și s-ar fi trezit vagabondînd într-o lume imaginară, nutrind convingerea falsă că repurtase o mare victorie.

Nu i se oferea decît o unică porțiță de scăpare – forța brută. Și se hotărî s-o folosească pe cît îi stătea în putință.

\*

Coborau de pe coline în rînduri ordonate, avînd hotărîrea întipărită pe chipuri. Acei bandiți nu erau o ceată de barbari, ci o armată deprinsă cu disciplina, o neasemuită mașină de război. Cînd ajunseră la cîteva mile de Cetatea Tigrului, razele reflectate în oțelul spadelor și în platoșele lor atraseră atenția gărzilor cetății și, de-a lungul bastioanelor, se iscă o teribilă vînzoleală.

Călărindu-și cu dezinvoltură cămila, în fruntea armatei, Hao Sen zîmbi, și dinții lui străluciră în mijlocul stufoasei bărbi negre. Lancea lungă lovind cadentat coapsa Stellei, precum și spada vrăjită, agățată la cingătoare, îi redaseră binecuvîntata încredere în propriile-i puteri. Puțin îi păsa ce aveau să facă ceilalți. Soarta lor era pecetluită. Ceea ce

pusesse el la cale putea să nimicească întreaga suflare din Cetatea Tigrului, inclusiv pe arogantul Chu Lao.

În decurs de o oră, bandiții ajunseră la poalele colinelor, într-o tăcere întreruptă doar de răpăitul tobelor și, evitând să intre în bătaia săgeților adversarului, se desfășurară pe teren, înconjurând cetatea. Erau decisi să pornească asediul înainte ca Împăratul să aibă timp că-și pună armata în picioare și să-și adune proviziile necesare organizării campaniei de vară împotriva lor.

Hao Sen își admiră opera cu satisfacție. Pentru sine, nu se lăcomise inventînd o poziție de vază, ci se mulțumise cu comanda unui detașament de cavalerie. Cel care, aparent, era căpetenia bandiților, se bucura de tot luxul și privilegiile acordate de obicei șefului unei asemenea hoarde, călătorind într-un car tras de zece boi, împodobit cu covoare persane și cu splendide piei de animale rare. În spatele carului era un permanent du-te vino de ofițeri, mesageri și sclavi.

Atacanții se opriră. Pe bastioane se zăreau agitîndu-se conducătorii armatei ce apăra cetatea. După un timp, aceștia își părăsiră pozițiile, reunindu-se pe marea terasă de deasupra porții principale, în dreptul locului în care făcuse popas carul căpeteniei bandiților.

Din rîndurile invadatorilor se desprinse un sol, dînd semnalul de începere a tratativelor preliminare. Celor din cetate li se cerea să capituleze fără a



opune rezistență. Răspunsul, solemn, dar negativ, fu însoțit de o ploaie de săgeți, silindu-l pe purtătorul mesajului să se retragă în grabă.

Fie, dacă asta le era voia! Hao Sen îi văzu pe apărători punându-se la adăpost de riposta energică a bandiților. Apoi urmă o scurtă perioadă de acalmie, întreruptă doar de câteva lansări răzlete, dînd prilej iscoadelor să relateze tot ceea ce aflaseră în legătură cu apărarea cetății.

După toate aparențele, poarta principală constituia singurul punct vulnerabil al inexpugnabilei construcții. În consecință, dezlănțuind o cumplită ploaie de săgeți, arcașii îi forțară pe apărători să se adăpostească în spatele crenelurilor, în timp ce masa de sclavi începu să care mari cantități de vreascuri și de lemne de foc lîngă masiva poartă. E drept că pierderile erau mari, dar treaba părea să meargă bine. Dintr-o dată însă asaltul încetă. Atacanții se retraseră, iar apărătorii, buimaci, își dădură seama că ceva se schimbase. Ieșiră precauți din ascunzători, protejîndu-se cu scuturile vopsite în galben și negru și împodobite cu emblema tigrului, și nu avură nevoie de prea mult timp pentru a se lămuri ce anume îi făcuse pe bandiți să-și schimbe gîndul.

Pe nesimțite, nori amenințători se adunaseră pe cer și primele picături de ploaie începuseră deja să cadă. Nici un foc, oricît de puternic ar fi fost, n-ar fi rezistat potopului care se anunța.

Hao Sen privi printre gene spre marea terasă de

deasupra porții, convins fiind că neașteptatul diluviu nu avea o cauză naturală. Și nu se înșela. Înfășurat într-o mantie neagră, lipit de zidul de piatră, stătea vrăjitorul Chu Lao, iar ochii lui scrutau intens cerul acoperit cu nori amenințatori. Pe moment, magia îl ajutase să îndepărteze pericolul de cetate.

Hao Sen rânji cu satisfacție și bandiții porniră din nou la atac.

Pieile și podoabele îngrămadite pe „carul căpeteniei” fură înlăturate, dezvăluind un schelet îngust de bambus, ce permitea doar unui singur om să se strecoare înăuntru. Pe aici se perindaseră toți cei care veneau să se... închine și să vorbească „marii căpetenii”. În această parte, carul se transformase într-o mașină incendiară, plină cu rășină, lemn și chiupuri de ulei. Oamenii îndepărtară animalele ce trăgeau la ham, și mașina infernală continuă să coboare panta înclinată pe o traiectorie care-o ducea drept spre poarta cetății.

Încordat la maximum, Hao Sen aștepta derularea evenimentelor. Soldații din cetate văzuseră ce se petrecea și încercau cu disperare să fugă de pe terasă.

Încă zece metri...

În urma carului începuseră să șuiere săgeți aprinse; a doua și a treia lovire două chiupuri cu ulei și flăcările izbucniră imediat, de patru ori mai înalte decât un stat de om, producând un înspăimântător nor de fum. Cu un zgomot cumplit, carul se izbi de



porțile cetății și focul se răspîndi în toate părțile.

Pînă acum, totul mergea bine. Dar, oare, Chu Lao fusese luat prin surprindere?

\*

După o ezitare de cîteva minute, ploaia se dezlănțui. În timp ce fumul și flăcările se potoleau, atacanții văzură că mașina lor infernală provocase pagube considerabile. Din vîrfurile colinei stătea să pornească un al doilea car incendiar, cînd porțile se deschiseră larg și apărătorii se năpustiră cu înverșunare la atac.

Era o acțiune atît de illogică încît Hao Sen rămase năucit. Cea mai bună strategie a Cetății Tigrului ar fi fost, după părerea sa, aceea de a-i istovi pe asediatori... Pentru o clipă, se îndoii de eficacitatea planului pe care-l elaborase, apoi gărzile cetății, pedestri și călări, avansară urlînd, agitîndu-și lăncile și spadele, și nu mai avu vreme să se gîndească la o nouă soluție.

Treptat, lupta cuprinse întregul front, devenind tot mai sîngeroasă. Moartea avea ospaț bogat. După un timp, Hao Sen observă că dinspre fortăreață avansa un drapel mare de mătase și că întreaga operațiune era condusă de un tînăr ofițer care, mai mult ca sigur, era una dintre personalitățile schizoide secundare. Drapelul avea imprimat pe el emblema Tigrului și pesemne că aparținea Împăratului.

**Nu! Ia stai!**

În mintea încetoșată a lui Hao Sen străfulgeră o inspirație providențială. Drapelul Tigrului nu putea fi al Împăratului; simbolul imperial era dragonul, cea mai puternică fiară. Prin urmare, tigrul îl reprezenta pe Chu Lao, vrăjitorul, deoarece aceasta era cetatea lui... Cetatea Tigrului..., în care magia funcționa supunându-se unor reguli riguroase. Iar din punct de vedere al forței, în lumea animalelor, tigrul ocupa doar poziția **a doua!**

Sufocat de emoție, Hao Sen dădu pinteni Stellei, căutînd să-și croiască drum spre locul în care flutura steagul cu efigia tigrului. De jur-împrejur, combatanții erau încleștați într-o înfruntare pe viață și pe moarte, dar el trebuia să se încredințeze că însuși Chu Lao conducea atacul. De trei ori se văzu nevoit să se folosească de lance ca să doboare soldații inamici, și în cele din urmă lancea îi scăpă din mînă. Realizînd că era mai obosit decît își închipuia, încercă să-și adune forțele și trase spada din teacă.

În aceeași clipă îl văzu pe vrăjitor lîngă flamură. Nici el însă nu rămăsese neobservat. Pe loc, se formă un cordon de pază, barîndu-i calea. Sperînd că Chu Lao nu putea fi atent la toate cele ce se întîmplau, Hao Sen se aruncă la pămînt, în vreme ce cămila se ridică în două picioare, lovind mai mulți soldați cu copitele din față.

Stella primi cîteva lovituri năpraznice și se prăvăli la pămînt. Neluînd în seamă gemetele animalului, Hao Sen se năpusti înainte și spada sa



descrie un arc al morții. De două ori simți câte o lovitură în coif; de două ori simți că spada lui pătrundea în carne vie. O clipă, avu senzația că un braț tăiat vrea să-l apuce de barbă.

Într-un târziu, reuși să pătrundă în cercul magic din jurul vrăjitorului.

– Chu Lao! strigă el. Chu Lao!

Vrăjitorul îl privi surprins... și totuși, în ochii lui nu citi numai uimire, ci și un soi de amuzament ironic...

– Chu Lao, **am venit să provoc la luptă cetatea ta!** urlă Hao Sen cât îl țineau puterile.

Dintr-o dată, pe întregul câmp de bătălie soldații părură să-și piardă entuziasmul ce-i însufletea în acțiune. Chu Lao se clătină și păli, ca și cum o presimțire sumbră i-ar fi năpădit cugetul.

– Cetatea este Cetatea Tigrului! Tigrul acela este cetatea ta! Și puterea tigrului este mai mică decât cea a dragonului!

Brusc, în locul cetății apăru o felină cu ochi verzi și cu piele vărgată, gata să sară asupra lui cu ghearele enorme scoase din teci.

– Iată tigrul meu! exclamă Chu Lao.

– Iar spada asta a băut sângele unui dragon! strigă Hao Sen. **Spada asta este dragonul meu!**

Eroul roti de câteva ori spada în aer și apoi o azvîrli la distanță. Și minunea se înfăptui: în vreme ce arma cădea răsucindu-se, sub ea apărură patru labe uriașe, cu gheare lungi. Când atinse pământul, își

înălță capul acoperit cu țepi și-și roti coada monstruoasă. Printre enormele maxilare țîșni un răget sfidător.

Dragonul ridică o labă și izbi tigrul, apoi începu să-l muște, și un rîu de sînge scaldă pămîntul. În zadar încerca uriașa felină să zgîrie platoșa adversarului – soarta ei era pecetluită. După cîteva clipe, se prăvăli la pămînt, cu o bufnitură ce mișcă lumea din temelii. Totul se cutremură și se sparse în mii de cioburi.

Pentru ultima dată, Hao Sen mai apucă să vadă armatele rivale, pămîntul scaldat de sînge, morții și muribunzii, și...

Și totul se sfîrși, iar el era din nou Howson, nu Hao Sen, și amintirea lumii pe care tocmai o învinsese îi umplea cugetul de o teroare nemaiîntîlnită.



## CAPITOLUL XX

Se opri lângă patul în care se odihnea Choong, așteptînd ca acesta să se trezească. Gîndurile sumbre continuau să nu-i dea pace.

Cred că domnișoara Moreno e în cunoștință de cauză. Oricum, dacă a plecat atît de repede, înainte ca să-mi revin... Și Pak știe, dar în el pot să am încredere, doar am lucrat de atîtea ori împreună...

Pandit Singh, bineînțeles, nu știa nimic despre teribilul adevăr ce i se revelase. El se învîrtea de colo-colo, plesnind de orgoliu patern, și toți cei de la Națiunile Unite... Lockspeiser, Ho și ceilalți... se simțeau vinovați că, la început, îi puseseră puterile la îndoială, în vreme ce Howson, mai presus de orice, era măcinat de o suferință adîncă și continuă.

Triumful lui era lipsit de suport real. Totul fusese ca o partidă de bowling, în care se trezise că dispune de un număr infinit de bile.

Și iată-l pe individul, care îl considerase drept un instrument, care avea o căsătorie fericită și era normal din punct de vedere fizic, și totuși socotise că lumea asta era prea nedreaptă pentru a o suporta în continuare.

Choong se mișcă și, dintr-o dată, camera păru scaldată într-o lumină orbitoare. Toate lucrurile care, cu doar câteva clipe înainte, erau de un cenușiu șters apărură în toată splendoarea lor tridimensională. Era trezirea percepției sale. Doar un alt telepat putea să-și dea seama de mutație.

Bolnavul deschise ochii. Un moment, infirmul nu receptă decît un vid absolut, apoi...

**Mi se pare că te cunosc...**

– Da, mă cunoști. Sînt Gerald Howson. – În mod deliberat, îi răspunsese cu glas tare, ridicîndu-și un ecran impenetrabil în jurul minții. – Dumneata m-ai împins să mă port ca un prost, nu-i așa? Ei bine, aș vrea să aflu motivul.

Urmă un nou moment de vid absolut, timp în care celălalt își puse ordine în gînduri cu o rapiditate ce-l impresionă pe Howson, în ciuda tuturor resentimentelor lui.

– Deci dumitale ți-a revenit să tratezi... hm... cazul meu? zîmbi Choong într-un tîrziu. Îmi pare rău. Poate că ar fi fost mai potrivit să-l încredințezi unui începător. Credeam că am fost destul de explicit în privința intențiilor mele: nu vroiam să fug – dorința mea era să fiu adus înapoi.

Howson fu pe punctul de a se sufoca. După ce reuși să-și potolească într-o oarecare măsură bătăile inimii, îi răspunse în gînd cu o minie ce dădea în clocot:

**Cum poate fi cineva atît de egoist, fără a se**



sinchisi de cei din jur? Nu te interesează temerile și supărarea pe care le-ai provocat? Nu-ți pasă de tulburarea pricinuită mie personal, cu bună știință, și nici de tot timpul pierdut... timp pe care l-aș fi putut consacra vreunui nenorocit ce avea nevoie cu adevărat de ajutorul meu?

Choong scoase un strigăt, ducându-și mâinile la temple. Ușa salonului se dădu de perete și o infirmieră apăru în prag, ca să vadă ce se petrece. Revenindu-și în fire, Choong îi făcu semn să iasă, iar ea se supuse, aruncându-i lui Howson o privire suspicioasă.

– Ai o putere remarcabilă! suspină el, după ce infirmiera se făcu nevăzută. Te supără dacă discutăm cu glas tare? Minteă mea este oarecum... hm... zdrobită; după... să-i zicem... intervenția dumitale.

Brusc, Howson simți că-i lipsesc cuvintele.

– Cinstit vorbind, nu ai remarcat că nu am opus rezistență? continuă Choong. Probabil că te-ai pripit să tragi concluzia că unicul motiv pentru care un telepat și-ar dori să alcătuiască un grup catapatic ar fi evadarea. Totuși, mă miră că nu te-ai gândit și la o altă variantă, și anume că doream să-mi exercit talentul pur și simplu din curiozitate, pentru a-i verifica efectele!

– Las-o moartă! mîrîi Howson. Știu prea bine că nu ai fi putut să te întorci înapoi, dacă nu ai fi colaborat cu mine.

– Nu, cred că omiți cel mai important lucru, îl

contrazise Choong, apăsînd pe un buton pentru a-și ridica puțin patul. La dracu', Howson, dumneata nu condamni un om dotat cu mari calități fizice care se hotărăște să se dedice unei activități sportive! Și totuși, am senzația că manifesti un blocaj mental împotriva utilizării telepatiei doar de plăcere. De ce? Ai un talent fabulos! Sînt sigur că ai fi reușit să mă aduci înapoi, chiar dacă m-aș fi împotrivit... Inspirația finală a fost strălucită și m-a luat prin surprindere. Pîna acum nu te-ai mai folosit niciodată de harul dumitale numai ca să te distrezi? De pildă, eu și soția mea aveam obiceiul să stabilim un contact mental, înainte de a adormi; îmi plăcea să-mi împart cu ea visurile, deoarece visurile mele aveau mai multă forță decît ale ei.

– Nu sînt căsătorit, mîrîi Howson, stăpînindu-se cu greu să nu izbucnească din nou.

Choong îi aruncă, în gînd, o „privire“ nu prea curtenitoare, deoarece, pentru o clipă, se cutremurase la impactul cu emoțiile receptate. Cînd vorbi din nou, atitudinea sa se schimbase.

– Scuză-mă, a fost o gravă lipsă de tact din partea mea! Totuși...

Eu... – Howson era descumpănit. Oare de ce, dintr-o dată, simțea nevoia să se justifice în fața acelui om care-l pusese într-o situație atît de neplăcută? Cu voce nesigură, continuă: – Am făcut, pe vremuri, un lucru asemănător, cu o fată surdo-mută pe care o cunoșteam.



– Înțelegi, deci! Probabil că îți place munca dumitale, între anumite limite. Deosebirea constă în schimbare... în faptul de a te transforma într-un om dur și puternic, capabil de mari eforturi fizice.

– Eu... în fine, ai dreptate. Cîteodată, mă abțin să consacrui mai mult timp decît este necesar unui caz, de teamă să nu-mi ating limitele, recunoscui Howson mohorît.

– Treaba asta mi se pare periculoasă! îl dojeni Choong cu un ton sfătos. Eu sînt convins că dacă ți-ai exploata mai bine talentul, n-ai mai fi tentat să... hm... să ieși cu împrumut fanteziile altora.

– Și ce propui? întrebă Howson. Să-mi alcătuiesc și eu un grup catapatic? Cum aș putea îndrăzni? – **Vargas, și pulberea așternută pe pleoapele sale...** – N-aș avea prea multă tragere de inimă ca să mă reîntorc la realitate, nu-i așa? Și pe cine aș putea conta, ca să mă aducă înapoi? Am distrus multe grupuri catapaticе, am acumulat o experiență unică, la care nimeni nu poate rîvni și, în consecință, cunosc toate trucurile și punctele slabe ale terapiei. Și, totuși, presupunînd că cineva **ar reuși**, atunci ar apărea o altă problemă: ce-ar mai rămîne din încrederea în forțele mele?

Infirmiera deschise din nou ușa.

– Doctore Howson, doctorița Van Osterbeck vă transmite că nu trebuie să stricați întreaga dumneavoastră muncă obosind bolnavul *peste măsură!*

Howson dădu din mîna a neputință și se ridică

de pe scaun, îndreptîndu-se spre uşă. Înainte de a ieşi, mai apucă să audă răspunsul lui Choong:

– Faptul că un anumit tip de evadare mi se potriveşte mie sau oricui altcuiva, dar nu şi duminică, nu înseamnă că toate evadările îţi sînt potrivnice. Dumneata eşti un individ unic. Găseşte-ţi calea! Trebuie să existe una!

\*

Howson nu ştia cu exactitate dacă Choong pronunţase acele ultime cuvinte sau i le insinuase telepatic în minte, cu abilitatea unui psihiatru care-i sugerează o anumită idee unui pacient... Un pacient.... situaţia era comică! Cu cîteva zile în urmă, acţionase ca un adevărat medic; acum tratamentul se repeta, dar rolurile fuseseră inversate.

Între timp, ordonase ajutoarelor sale să-i facă bagajele. Acum, odată ajuns în faţa biroului lui Pandit Singh, descoperi că ezita. Avea să reuşească, oare, să-i explice bunului indian ce simţea, ce dorea?

La intrarea lui, Singh nu-şi ridică ochii din hîrtii, mulţumindu-se doar să-i facă semn din cap să se așeze.

– Ia loc, Jerry! Într-o clipă, voi fi la dispoziţia ta! Aşa...

Pandit Singh închise în grabă primul document şi-l băgă în tubul poştei pneumatice, apoi, rezemîndu-se de spătarul fotoliului, zise:



– Ai perfectă dreptate, Jerry! Ai nevoie de o vacanță.

Pentru a nu știu cîta oară, Howson se întrebă dacă Singh nu avea cumva facultăți telepatice, fie și în stare latentă.

– Cum?... roși el, involuntar.

– Vai, Jerry, pentru numele lui Dumnezeu! – Singh rîse zgomotos. – Mi s-a spus că ți-ai pregătit bagajele. Atunci am făcut un calcul rapid și am constatat că nu ți-ai luat concediu de peste șase ani. În parte, este vina mea: m-am obișnuit să te am mereu alături. Dar, în cazul Choong, rezultatele nu te-au satisfăcut cum ar fi fost de dorit, așa că am tras concluzia că intenționezi să-ți iei un concediu. Am ghicit, nu-i așa?

O vreme, Howson păstră tăcerea. Apoi, în cele din urmă, își luă inima în dinți și vorbi:

– Pan, mă tem că te înșeli!

– Nu vrei să...

O îndoială teribilă incolți în mintea lui Singh. Oare Howson avea de gînd să plece definitiv?

Exasperat, Howson înlătură acea suspiciune nefondată cu un rapid mesaj telepatic și continuă cu glas tare:

– Cazul Choong nu a fost un succes, Pan. El vroia să se întoarcă înapoi. Dacă n-ar fi colaborat... sau, mă rog, dacă s-ar fi împotrivit cu mai multă rîvnă... eu aș fi fost înfrînt.

– Nu înțeleg, Jerry!

– Nici eu nu am înțeles la început, recunosc Howson cu amărăciune. Iar Pak nu ți-a spus nimic fiindcă i-am poruncit eu să tacă, deoarece n-aș fi avut posibilitatea să chibzuiesc pe îndelete. Ascultă! Toți telepații pe care, de-a lungul anilor, i-am smuls din visul lor erau personalități neadaptate, înfrînte de duritatea lumii. Pe aceia îi puteam înfrunta. Choong, însă, fiind în deplinătatea facultăților sale mentale și aflîndu-se într-o lume construită de el, organizată conform voinței lui, ar fi putut să mă înlătore ca pe o masea stricată. Dar nu a făcut-o. A avut bunul simț să înțeleagă că trebuia să-i salveze pe cei ce-l urmaseră, luîndu-și precauții împotriva desfătării depline, rod al puterii sale absolute. Își ordonase lumea imaginară după legi ușor de înțeles. Mai ales în privința vrăjitoriei, s-a folosit de legile fundamentale ale lui Frazer: un lucru dă naștere altuia asemănător, și partea are proprietățile întregului. Eu l-am surprins, cînd am descoperit întîmplător, în timpul înfruntării decisive... ăă, n-are importanță... Să zicem că e unica amintire plăcută din întreaga întîmplare, dar care nu mă satisface, deoarece a fost o simplă inspirație fericită, iar nu rezultatul unui plan dinainte stabilit.

Choong mi-a zdruncinat încrederea în propriile-mi forțe, Pan! Am fost nevoit să recunosc un fapt pe care ți l-am ascuns atîția ani... și care nici în cele mai negre coșmaruri nu-mi închipuiam că e real! Îi invidiez pe cei ce reușesc să evadeze în lumea



fanteziei! De ce n-aș face-o? Mi-e teamă, însă, pentru că nu cunosc pe nimeni care ar fi capabil să mă scoată **pe mine** din lumea visurilor. Deși ar exista și posibilitatea ca, într-o bună zi, să intru în universul vreunui pacient, care să-mi placă atât de mult încât să nu mai vreau să-l părăsesc. N-am curajul să-l invit pe Choong, tot așa cum n-ar fi exclus să nu mai am nici curajul să întrerup o călătorie... într-o fantezie deosebit de atrăgătoare!

— Trebuie să presupun că ai intenția să întreprinzi ceva? întrebă Singh, neîndrăznind să-l privească în ochi.

— Nu... nu știu exact. — Howson simțea cum asudă prin toți porii. — Am hotărât doar să plec, pentru cîtva timp. Singur. Fără nici un însoțitor care să mă supravegheze, să-mi fie inger pázitor și să mă apere de răutățile oamenilor. Desigur că nu pot să sui munții caucazieni sau să schiez în Alpi. Dar... la dracu', Pan, în primii douăzeci de ani de viață am știut să-mi port singur de grijă... Dacă am făcut-o atunci, nu văd de ce n-aș reuși și acum. Iar dacă-mi voi atinge ținta, poate că voi izbuti să rezolv și problemele ce mă frămîntă.

— Înțeleg. — Singh își răsucea stiloul între degete. — Cred, totuși, că nu te gîndești la vreo prostie, de pildă, să renunți la protrombină...

— Nu! Independența, ca și dependența, își are propriile reguli. Vreau pur și simplu să stabilesc de unul singur care-mi sînt limitele, asta-i tot.

– Deci, ce intenționezi să faci acum?

– Să chem un taxi, să ajung la aeroport și să iau un avion... către o țintă oarecare. Cred că mă voi întoarce în... hm... două luni, să zicem. Poți să-mi dai tu niște bani?

– Desigur!

– Bine, atunci... – Howson se simți stînjedit, nemaiavînd parcă ce să-i spună interlocutorului său.

– Păi, deocamdată, asta-i tot, nu?

– Cred că da. – Singh se ridică din fotoliu și, apropiindu-se de telepat, îi întinse mîna. – Succes, Jerry! Sper să găsești ceea ce-ți dorești.

Deodată, Pandit Singh nu-l mai văzu în fața sa pe Howson. În locul lui apăruse un bărbat falnic, cu pielea măslinie, cu o barbă mare neagră, mai înalt decît el, îmbrăcat într-un straniu costum barbar, din piele și metal, avînd atîrnată la brîu o spadă uriașă. Străinul era musculos, frumos, plesnind de sănătate și împrăștiind în jur bucuria de a trăi.

Apoi aprigul luptător se transformă. Imaginea lui se tulbură, se micșoră, pînă cînd ajunse din nou de un metru și cinzeci, o stîrpitură diformă, adevăratul Gerald Howson.

– Mi-aș dori ceva asemănător! murmură telepatul. Totuși, nu el mi-ar putea fi de folos. La revedere, Pan, și mulțumesc!



# CAPITOLUL XXI

La aeroport, se interesă de orarul zborurilor către orașul în care se născuse. Era tulburat la gândul că, o vreme, acolo fusese patria lui.

Patria lui. Căminul lui. Casa! De cîtă vreme nu o mai considerase astfel? De ani de zile, „casa“ și „patria“ erau același lucru: apartamentul de la centrul terapeutic, unde totul era făcut după comandă specială, pentru a-i ușura traiul... de la baie... și pînă la scaunul pe care-l folosea cînd avea oaspeți... obiecte atît de ciudate în ochii oamenilor normali.

Și totuși, o parte din ființa lui Howson nu era pregătită pentru o asemenea aventură. Poate că unicul scop al acestei vizite era de a vedea cu propriii săi ochi ceea ce lăsase în urmă.

Oare lumea avea să-și mai amintească de el? Avea să fie recunoscut? În fond, el nu se schimbase prea mult, dar acum era îmbrăcat elegant, era bine hrănit... Poate că nu mai semăna deloc cu Jerry cel de odinioară, și oamenii își vor încreți fruntea, scormonind în memorie după amintiri considerate inutile.

\*

În timp ce taxiul străbătea străzile către cartierul în care își petrecuse o mare parte a adolescenței, fu cuprins de o stranie nervozitate. Nereușind să se mai stăpînească, îi ceru taximetristului să oprească și coborî, cu intenția de a străbate la pas restul drumului. Își lăsase cea mai mare parte a bagajelor la aeroport, luînd cu el doar o valijoară pe care o putea duce fără greutate. Vroia să parcurgă acea zonă pe îndelete, rîvnind să simtă din nou vechea atmosferă, să re trăiască vechile impresii.

Primul lucru care i se întipări în minte a fost dispariția vechii case, casa copilăriei sale.

Se opri la colțul străzii și privi blocul enorm, cu apartamente ieftine, ce apăruse în locul binecunoscut. În jurul lui se perindau aceleași figuri, aceleași mașini străbăteau strada; aceleași autobuze masive și lente avansau cu greu. Dar casa „lui“ nu mai exista.

Howson își simți sufletul invadat de un neașteptat val de nostalgie. Era ciudat că ducea dorul unui cămin care-i oferise atît de puțină bucurie. Merse mai departe, schiopătînd. Cu coada ochiului, văzu că oamenii îl priveau. Un copil impertinent îi strigă o vorbă de ocară și fugi rîzînd. Acum el cunoștea motivația acestor manifestări, așa încît reuși să-și înfrîneze resentimentele.

Își aminti că, la o distanță de cîteva blocuri, se afla un bar-rotiserie, unde lucrase cu intermitențe pe timpul bolii mamei sale. În drum, trecu și prin fața școlii în care învățase.

Atmosfera diferea mult de cea pe care și-o



amintea. I se părea că era înconjurat de o liniște deplină, în contrast izbitor cu agitația din Ulan Bator; oraș dinamic și cosmopolit, bîntuit de cohorte de străini ce veneau și plecau fără încetare. Poate că acesta era ultimul efect al crizei sub zodia căreia se născuse. Cel mai potrivit cuvînt pentru ceea ce vedea era „austeritate“ sau „puritate“.

Găsi acea senzație pe placul lui și regretă că nu se întorsese mai de mult acasă.

\*

Barul-rotiserie era mai modern și mai elegant decît în amintirile lui. Părea mai prosper decît înainte; probabil că afacerile mergeau bine. În fața tezghelei existau și cîteva taburete turnante, dar el preferă să se așeze la o masă. Barmanul zîmbi; desigur, ar fi fost penibil ca un infirm să se cocoate pe taburet.

– Cu ce vă servesc?

După călătorie, lui Howson i se făcuse foame.

– Biftec cu cartofi și bere, răspunse el.

Pînă la onorarea comenzii, ochii barmanului îl scrutară plini de curiozitate pe client. Pentru Howson, motivul era foarte clar, dar el aștepta ca tînărul din fața lui să-i pună întrebarea în mod deschis.

– Poftim, amice! spuse celălalt, pe un ton aproape prietenos, punînd farfuria și paharul în fața lui Howson. Ei... dar mi se pare că te-am mai văzut

pe aici, cu mulți ani în urmă! Ce zici, ar fi posibil?

Cînd Howson plecase din oraș, băiatul acesta pesemne că avea vreo doisprezece ani, deci ar fi fost posibil să-l fi întîlnit în mai multe rînduri.

– Tot ce se poate, admise precaut telepatul. Tot Charlie Birberger e patronul localului?

– Desigur. Ești cumva prieten cu dumnealui?

– Eram, pe vremuri. – Howson ezită. – Poate că i-ar face plăcere să vină să schimbe vreo două vorbe cu mine.

– Ma duc să văd, zise barmanul, cu amabilitate.

Urmă un schimb de strigăte, apoi Birberger în persoană, mai bătrîn, mai gras, dar, în rest, neschimbat, apăru în spatele tejghelei. Îl văzu pe Howson și se opri brusc, în timp ce în mintea lui se răsucea un caleidoscop de imagini năucitoare. Apoi, după cîteva clipe, se dumiri și se apropie de masă cu un aer jovial.

– Sfinte Dumnezeule! Fiul Sarei Howson! Nu m-aș fi așteptat să te mai văd pe aici, după tot ceea ce am auzit despre tine! Treburile merg mai bine, așa-i?

– Mai bine, încuviință Howson. Nu vrei să stai puțin cu mine?

– Cum să nu? Mai e vorbă? – Birberger își trase un scaun, se așeză în fața lui Howson, își puse coatele pe masă și se aplecă spre el. – Știi, am citit de mai multe ori în ziare despre tine! Probabil că e grozav ceea ce faci. Trebuie să recunosc, nu m-aș fi așteptat să fii în stare de asemenea minunații! Ei... a



trecut ceva timp de cînd ai venit aici pentru ultima oară, nu? Zece ani!

– Unsprezece, murmură Howson.

– Vai, chiar atît? Desigur, tu ştii mai bine!

Birberger îl privea fix. În vocea lui puternică se simţea o notă ciudată, şi Howson avu deodată o revelaţie stranie, neaşteptată: **La dracu', îi e frică!**

– Ei... pesemne că te-ai întors pentru un motiv anume..., continuă patronul să-l tragă de limbă, ros de îndoială. Sau te-a adus aici doar dorul de fostul tău oraş?

– Să zicem, mai bine, că am venit să-mi văd vechii prieteni, îl corectă Howson.

Duse paharul la gură, sorbi din bere şi adăugă:

– Am sosit de două ore, iar dumneata eşti primul pe care-l văd.

– Vai, eşti drăguţ că mă consideri un vechi prieten! se bîlbîi Birberger, luminîndu-se la faţă. Ştii, mă gîndesc adesea la vremea cînd lucrai aici. Îmi amintesc că aveai o poftă de mîncare neobişnuită pentru un... – era ză zică „pitic“, dar se abţinu, corectîndu-se: – Vreau să spun... âăă... pentru un copil.

Apoi, rezemîndu-se de spătarul scaunului, continuă să peroreze:

– Mi-ar plăcea să cred că, poate, ţi-am dat şi eu, cîndva, o mînă de ajutor. Cînd era maică-ta bolnavă, chiar şi după aceea...

Howson aruncă o privire în amintirile celuilalt şi, văzînd că grăsanul se îmbăta sincer cu iluzii

deșarte, zîmbi. Charlie Birberger fusese întotdeauna un patron insuportabil, pedant, iritabil, gata oricînd să-și înjure angajații și, mai cu seamă, pornit împotriva neajutoratului Jerry Howson. Oricum, însă, aceste amănunte nu mai conta acum. Telepatul dădu din cap, că și cum ar fi încuviințat spusele interlocutorului său, și neliniștea lui Birberger începu să se risipească.

– Hai să-ți zic o chestie! șopti grăsanul. Încă mai păstrez tăieturile din ziare din perioada în care te-au descoperit. Poate vrei să le vezi... Stai puțin!

Patronul se ridică în picioare și porni spre camerele din spatele prăvăliei. După cîteva minute, se întoarse cu un album jerpelit, pe care tot încerca să-l curețe de praf.

– Uite! spuse el, potrivind albumul în fața lui Howson, pentru a-i ușura parcurgerea articolelor îngălbenite de vreme.

Plin de curiozitate, tînărul lăsă din mînă furculița și cuțitul și se apucă să răsfoiască voluminosul ceaslov. Nu-și dăduse seama de interesul pe care-l stîrnise în oraș descoperirea unui telepat. Albumul cuprindea primele pagini din toate cotidienele locale ce conțineau o groază de amănunte, precum și fotografiile lui Danny Waldemar și ale altor specialiști de la Națiunile Unite.

Ajunsesse la ultima pagină și se pregătea să înapoieze albumul cu mulțumirile de rigoare, cînd avu un moment de ezitare. Ultima tăietură nu părea a-și avea locul acolo: era un scurt paragraf în care se



anunța căsătoria dintre domnișoara Mary Hall și domnul Stephen Williams, datat cu circa doi ani după plecarea lui din oraș.

– Acesta..., spuse el nedumerit. Ce legătură are cu restul?

Birberger privi pagina încruntându-se.

– Păi cum, ce legătură?... Dacă e acolo, există un motiv... probabil că era ceva care avea o legătură cu... Vai, Doamne, acum mi-am amintit! – Îl fixă, uluit, pe telepat. – Cum, n-ai recunoscut numele? Credeam că tu, dintre toți...

O clipă, Howson clipi din ochi fără să înțeleagă. Apoi, brusc, își aminti. Închise ochii, și senzația fu aproape fizică.

– Nu... nu, nu-i știam numele, vorbi el, pe un ton reținut. Era surdo-mută, înțelegi, așa că n-a putut să mi-l spună. Iar după ce și-a recăpătat auzul și graiul, a venit doar de câteva ori să mă vadă...

– Nu ți-a mai scris? – Birberger răsfoia paginile albumului. – După tot ceea ce ai făcut pentru ea? Mă surprinde! Da, uite aici: „Azi, Mary Hall, în vîrstă de optsprezece ani, tînăra surdo-mută, prietena telepatului Jerry Howson, a sosit în oraș la bordul unui avion din Ulan Bator. Interviewată de ziaristi, ea a declarat că operația căreia i-a fost supusă, în vederea recăpătării, pe cale artificială, a graiului și auzului, a fost încununată de succes, și că acum dorește să ducă o existență liniștită și normală“.

Cînd răsfoise albumul, Howson nu remarcase articolul respectiv, deoarece inconștientul său îi

poruncise să nu-l vadă. Fotografia din ziar era destul de reușită. Uite-o aici, lângă scara avionului, îmbrăcată elegant, fardată și cu părul coafat, dar putea fi recunoscută... Era, totuși, fata pe care o știa el.

– Aș putea să aflu unde locuiește? întrebă telepatul fără să stea prea mult pe gânduri, dar chiar în clipa în care-i veneau cuvintele pe buze, înțelese că și pentru ea venise aici.

– Să ne uităm în cartea de telefoane! îi sări în ajutor Birberger, afabil, ca și cum s-ar fi temut să nu-l supere pe Howson înainte de plecare.

Găsiră nenumărați Williams, dar Stephen Williams nu era decât unul singur.

– West Walnut! Unde e asta?

– Un cartier nou, construit după plecarea ta. Periferia a cunoscut o mare dezvoltare industrială. Autobuzul 19 te duce chiar acolo.

Acum Birberger nu se mai ferea să-și ascundă nerăbdarea de a scăpa de vizitator, astfel încât Howson, deșcurajat, plăti consumația, își luă valizoara și-l salută pe barman. Birberger îl conduse până la ușă, tratându-l cu multă sollicitudine, ca și cum ar fi avut de-a face cu un obiect rar și fragil. Totuși, invitația sa de a-i face o nouă vizită, cât de curînd, păru falsă și lipsită de vlagă.

– Ia zi, domnule Birberger, îl întrebă brusc Howson în prag. După părerea dumitale, în ce constă munca pe care o îndeplinesc eu acum?

Luat prin surprindere, grăsanul improviză:

– Păi, tu... te uiți în mintea nebunilor, nu-i așa?



Descoperi ce nu e în regulă acolo și-i faci să devină normali... Am ghicit?

– Într-un fel, încuviință telepatul pe un ton sec. Nu-ți face griji, totuși... nu m-am uitat în mintea dumitale. Mai ales că dumneata nu ești nebun, nu?

Și Howson porni schiopătînd spre stația de autobuz, lăsîndu-l pe Birberger pradă celor mai cumplite îndoieli.

\*

Ciudate erau reacțiile oamenilor față de telepați...

Stînd în autobuz, Howson medita la comportamentul celorlalți. De mulți ani nu se mai interesase de respectiva problemă. Trăind la Centrul terapeutic al OMS, era izolat de restul lumii, deoarece telepații erau considerați ca făcînd parte din personalul medical.

Din cînd în cînd, dar nu atît de des cum ar fi dorit, acolo soseau noi începători, și astfel avea ocazia să asiste la evoluția lor. Fiecare era unic în felul lui și, în consecință, fiecare reacționa în mod deosebit în fața revelației produse de propriul talent. Unii se comportau aiudoma unor copii care descoperă o jucărie nouă; alții erau asemenea familiilor din Germania nazistă, care, aflînd pe neașteptate că au sînge evreiesc, se prefăceau că faptul în sine nu-i afecta cîtuși de puțin.

Sigur, era mult mai simplu să accepți realitatea.

Propaganda desfășurată cu deosebită atenție de-a lungul anilor dăduse roade. Dar numărul telepaților era atât de redus încât ei nu puteau fi considerați nici măcar ca un grup minoritar, și asta era salvarea lor, într-o măsură mai mare decât condiționarea opiniei publice... cel puțin așa credea Howson. Puțini oameni cunoscuseră direct un telepat; în consecință, deși aproape toți își exprimau părerea („Nu mă îndoiesc, desigur, că fac un lucru minunat, dar mie nu mi-ar plăcea deloc să-mi cotrobăie cineva prin gânduri... vreau să zic, ar fi cel mai impertinent amestec în viața mea particulară“), doar o mică parte din ei adoptau o atitudine de lungă durată.

— West Walnut, prietene! îi strigă șoferul, pregătindu-se să oprească autobuzul.

La apariția lui Howson, bărbatul de la volan încercase să-și stăpânească prejudecățile și, drept răsplată, Howson proiectă în direcția lui un sentiment de mulțumire. Minteacestuia fu invadată de lumină, ca și cum ar fi primit o ploaie de artificii, iar când autobuzul porni din nou, șoferul fredona o arie veselă la modă.

Howson zîmbi, cu o cută de amărăciune în colțul buzelor. Dacă, în orice ocazie, toate problemele s-ar fi rezolvât atât de ușor, lumea ar fi fost minunată!



## CAPITOLUL XXII

Noul cartier era curat, cu atmosferă nepoluată. Pretutindeni era multă verdeață, iar micile vile se conturau albe printre livezi. Copiii se întorceau de la școală alergînd și cîntînd. Howson își aminti cu durere de străduțele strîmte și murdare ale copilăriei sale și-și înăbuși un sentiment de invidie absurdă. Încercînd să-și stăpînească tremurul picioarelor, porni de-a lungul străzii, în căutarea casei familiei Williams.

Curînd, zări numele pe o cutie poștală: **S. Williams**. Își luă inima în dinți și apăsă butonul soneriei.

După cîteva clipe, ușa se întredeschise și în prag apăru o fetiță de vreo șapte ani.

– Ce doriți? întrebă ea speriată.

– Aș putea vorbi cu doamna Williams?

– Mama nu e acasă, spuse fetița, încercînd să adopte un ton autoritar. Îmi pare rău!

– Se întoarce repede? Sînt un vechi prieten, și aș vrea...

– Ce se întîmplă, Jill? întrebă din casă un glas de băiat.

– Un domn o caută pe mama, răspunse fetița,

și, după o clipă, o altă pereche de ochi îl scrutau curioși pe vizitator. Copilul fu surprins de înfățișarea lui Howson și nu reuși să-și ascundă sentimentele, dar, dovedind că primise o bună educație, deschise ușa larg, invitându-l să intre.

– Mama s-a dus la doamna Olling, vecina noastră, îl lămuri puștiul. Nu zăbovește mult. Puteți s-o așteptați înăuntru!

Howson mulțumi și, schiopătînd, intră în living. În spatele lui, auzi o ceartă, pe înfundate, între cei doi copii. Jill îl acuza pe fratele ei că lăsase un străin să intre în casă, în vreme ce băiatul îi răspundea cu dispreț că Howson nu era mai înalt decît el și, deci, n-avea motive să se teamă.

Copiii îl urmară cu timiditate în living și se așezară pe un divan, în fața lui. Era clar că nu știau ce să spună. Pe de altă parte, nici Howson, care nu avusese de mulți ani de-a face cu copiii, nu-și găsea cuvintele potrivite.

– Poate că mama voastră v-a vorbit despre mine, îndrăzni el în cele din urmă. Numele meu este Jerry... Jerry Howson. O cunosc pe mama voastră de cînd era... aa... înainte de a se întîlni cu tatăl vostru. Tu ești Jill, nu-i așa? Iar tu ești...?

– Bobby, răspunse băiatul. Aa... locuiți prin apropiere, domnule Howson?

– Nu, eu locuiesc la Ulan Bator. Sînt medic la cel mai mare spital de acolo.

– Medic?! – Brusc, fetița își pierdu timiditatea



și-și întinse gâtul în direcția telepatului. Ochii îi străluceau. – Ooo! Când o să fiu mare, o să mă fac infirmieră.

– Și tu, Bobby? Tu te faci medic?

– Categorie nu! protestă copilul. Eu mă fac pilot marțian sau comandant de submarine. – Apoi băiatul făcu o pauză și, adoptînd un ton serios, imitîndu-i evident pe adulți, continuă: – Sînt sigur, totuși, că munca de medic este foarte interesantă.

– Domnule Howson, dacă ești medic, de ce ai un picior bolnav? întrebă fetița curioasă. Nu-l poți vindeca?

– Jill! exclamă Bobby speriat. **Știi** doar că nu se vorbește despre asemenea lucruri!

Amuzat, Howson se gîndi că băiatul era **înr-a-devăr** cuviincios.

– Nu contează, copii, nu-i nici o supărare! spuse el. Nu, Jill, nu pot să-l vindec. Așa m-am născut, și acum nu mai pot să fac nimic. În plus, eu nu sînt un doctor de **felul** ăsta... Eu... – Își aminti de ingenioasa definiție a lui Birberger și continuă: – Eu privesc în mintea persoanelor bolnave și spun ce nu-i bine acolo...

Luât prin surprindere, Bobby renunță la aerele lui de adult.

– Vrei să spui că ești doctor de **nebuni**?

– Stai așa! îl opri Howson zîmbind. Nu cred că „nebuni” este un cuvînt prea plăcut. Oamenii care vin la spitalul meu nu se deosebesc de restul lumii,

dar au nevoie de ajutorul meu pentru că viața a devenit prea complicată și ei nu mai reușesc s-o înțeleagă.

Copiii nu comentează această afirmație, dar scepticismul lor era evident. Suspinînd, Howson se strădui să devină mai convingător.

– Ce-ați zice dacă v-aș povesti o întâmplare din activitatea mea? îi îmbie el. Pe vremuri, îi spuneam mamei voastre multe povești, și ei îi plăceau.

– Depinde de poveste! spuse Bobby precaut.

Jill, care stătea tăcută, cu ochii holbați, de cînd auzise că Howson era „doctor de nebuni“, îi ținu isonul fratelui său:

– Nu cred că mi-ar plăcea o poveste cu nebuni! murmură ea, cu o voce nesigură.

– E foarte impresionant! stăruie Howson pe un ton calm. E mult mai impresionant decît să fii pilot spațial sau comandant de submarine, zău! Munca mea este minunată. – Oare de cîtă vreme nu mai conștientizase adevărul acestei afirmații? – Haideți să vorbim despre o persoană care venea la mine la spital...

Regăsi vechea tehnică, de parcă ar fi folosit-o doar cu o zi înainte, iar nu în urmă cu unsprezece ani. Cu infinită grijă, emise o undă mentală, sugerîndu-le să închidă ochii, cum procedase odinioară și cu fata surdo-mută...

**Mai întîi...** Culoarele spitalului: eficiența, incredere, delicatețe. Infirmiere frumoase... Pentru o



clipă, Jill reuși să se identifice cu una dintre ele, și liniști un pacient, al cărui chip se transfigură de recunoștință.

**Și imediat...** O privire în mintea pacientului. Coșmar. Dar nu coșmarul unui copil, întrucât pentru ei ar fi fost prea înspăimântător. În schimb, coșmarul unui adult... prea complicat, fiindcă ei nu recunosc amănuntele, dincolo de aspectele de suprafață...

**Apoi...** Imagini clare, bine definite: pacientul care aleargă pe coridoarele minții sale urmărit de monștrii inconștientului; aleargă căutând ajutor, și nu-l găsește cîtă vreme prezența doctorului nu sugerează siguranță și confort. Atunci ororile rătăcitoare se opresc, întrerupîndu-și hăituirea. Înarmați cu arme ce nu pot fi create decît prin forța gîndului, unindu-și forțele, pacientul și doctorul prind să urmărească, la rîndul lor, fantasmelor născute din spaima, le resping și le închid în capcană... și ele nu mai există.

Era o viziune eterogenă, alcătuită din șase cazuri pe care le înfruntase ca începător, cazuri simple, impresionante, fără a fi însă prea înspăimîntătoare. Isprăvind „relatarea“, Howson întrerupse contactul mental și le sugera cu delicatețe copiilor să deschidă din nou ochii.

– Sfinte Dumnezeule! exclamă Bobby, plin de respect. Nu știam că este așa!

Jill se pregătea să completeze laudele fratelui său, cînd, uitîndu-se pe fereastră, sari în picioare.

– Uite-o pe mama! Apoi strigă, plină de

entuziasm: – Mamă, te caută un domn. Tocmai ne-a spus o poveste emoționantă, cum erau cele pe care ți le istorisea ție pe vremuri!

Mary Williams deschise ușa larg și-l văzu pe Howson. Figura ei... oarecum obișnuită, după cum și-o amintea, dar mai personală acum, și inteligent machiată... îngheță într-o expresie de uimire. Abia deschizînd buzele, femeia bîigui:

– Drăguț din partea ta că nu ne-ai uitat! Acum, copii, duceți-vă la joacă și lăsați-mă să stau de vorbă cu domnul Howson.

Ascultători, cei doi micuți se îndreptară spre ușă. Înainte de a ieși, Jill își întoarse capul către telepat.

– O să ne mai povestești și alte întîmplări, nu-i așa, domnule Howson?

– Dacă vreți..., promise Howson, zîbind. Apoi, după ce rămaseră singuri, adăugă: – Ai doi copii grozavi!

Fără să ia în seamă complimentul, femeia îl privi cu un aer distant.

– Așadar, Jerry... Te-ai întors, deci, ca să mă persecuți, nu-i așa?

\*

Uluit, Howson tăcu vreme de cîteva secunde. Văzînd că ea nu-i oferea nici o explicație pentru această afirmație surprinzătoare, se ridică în picioare.



– Venisem să văd ce mai faci! Dacă asta numești tu persecuție, plec. Imediat!

Telepatul își luă valiza, așteptând ca Mary să-i deschidă ușa și să-l poștească afară. Spre surprinderea lui; însă, femeia izbucni în lacrimi.

– Mary! exclamă el și, dându-și seama de ceea ce făcuse, adăugă: – E prima dată că-ți spun pe nume! Și doar ne cunoaștem bine, nu-i așa?

Ea își stăpîni sughițurile și-i făcu semn să se așeze din nou.

– Îmi pare rău! oftă ea într-un târziu, ajunsă la capătul puterilor. Era surprinzător cu cîtă îndemînare reușea să se folosească de coardele vocale artificiale; era imposibil să distingi vreo diferență între vocea ei și o altă voce omenească. – M-ai luat prin surprindere, asta-i tot! Ești... ești draguț că ai trecut pe la mine, Jerry.

– Totuși, ce vroiai să zici cu persecuția aia?

– Nu e clar? – Schița un gest vag, un gest ce îngloba tot ce exista în jur... camera, casa, întregul cartier. – Acum, că ai venit aici, ce ai găsit? O gospodină obișnuită, cu doi copii obișnuiți, căsătorită cu un individ destul de liniștit... oriunde te-ai duce, poți găsi un milion de persoane asemenea mie. Doar că...

Mary își șterse lacrimile cu o batistă și se așeză în fața lui Howson, punînd picior peste picior.

– Doar că, în prezența ta, îmi reamintesc de soarta ce mi-ar fi fost hărăzită... De aceea nu am

mai venit să te vad.

– Cred că înțeleg, murmură Howson, simțind un nod în stomac. Dar nu mi-am închipuit că e ceva în neregulă. Păraai atât de fericită!

– Cred că n-am bănuț nici eu. Abia după ce m-am întors acasă, am înțeles. Ți amintești că... în întâmplările pe care mi le povesteai... eu eram întotdeauna frumoasă și curtată, și puteam să vorbesc și să aud ca toți ceilalți oameni. – Femeia rîse cu amărăciune. – Ei bine, doar ultima parte s-a adevărit... „ca toți ceilalți“! Îmi închipuiam că rezolvaseam problema asta... pînă cînd, intrînd pe ușă, te-am văzut pe tine. Prezența ta mi-a amintit că, în loc să fiu... prințesa din poveste, sînt numai Mary Williams, gospodina din West Walnut, și că niciodată n-o să-mi depășesc condiția.

Urmă un moment de tăcere. Howson nu mai știa ce să zică.

– Și, bineînțeles, te invidiam nespus, continuă ea cu o voce monotonă. În vreme ce eu mă sufocam într-o existență anonimă, banală, tu deveneai o persoană importantă, vestită în lumea întreagă...

– Bănuiesc că n-ai să mă crezi..., o întrerupse telepatul cu un aer gînditor. Dacă ți-aș spune că, uneori, aș vrea să renunț la faimă, la tot, pentru privilegiul de a-i privi pe ceilalți drept în ochi și de a putea trece pe stradă fără să schiopătez...

– Da, Jerry, te cred! răspunse ea, pe un ton ciudat. Am știut că n-au putut să facă nimic... cu



picioarul tău, vreau să zic. Și cu restul. Îmi pare rău!

Apoi, bîntuită pe neașteptate de un gând sumbru, femeia se schimbă la față.

– Jerry, sper că nu le-ai înșirat copiilor poveștile de altădată... Te-aș blestema dacă i-ai condamna pe vecie la aceeași insatisfacție.

– Nu-ți face griji! o liniști Howson, cu un surîs amar în colțul buzelor. În acești unsprezece ani, am învățat o mulțime de lucruri. Le-am povestit doar despre munca mea de la Ulan Bator. Jill a zis că vrea să se facă infirmieră, asta chiar înainte de a începe eu povestea. Cred că au fost destul de mulțumiți.

– Totuși, eu n-aș putea afirma același lucru! îl contrazise Mary. Îmi amintesc de istoriile tale, mai exact, de locul îngrozitor în care ne aflam. Poveștile erau mai... mai clare, pe cînd lumea reală se pierdea într-un nor de ceață.

Înainte ca Howson să răspundă, pe coridor se facură auziți niște pași apăsați, iar copiii coborîră scara în fugă. Mai distinse vocea unui bărbat dîndu-le binețe cu dragoste.

– E Steve, spuse Mary. Aș fi vrut atît de mult...

Howson nu mai apucă să afle dorința ei arzătoare, pentru că în acel moment Williams intra în cameră. Bărbatul incremeni în prag, holbîndu-se uimit la telepat.

– Aa... bună ziua! se bîlbîi el, aruncînd totodată consoartei sale o privire intrigată la culme.

– Steve, ți-l prezint... cred că trebuie să-ți spun „doctor“, nu-i așa, Jerry?... pe doctorul Jerry Howson, de la Ulan Bator. Am fost prieteni buni, înainte de a te cunoaște pe tine.

Williams nu reuși să-și ascundă neîncrederea în gusturile ciudate ale soției sale, dar întinse mîna, și Howson se ridică de pe scaun pentru a i-o strînge.

– Jerry este psihiatru..., continuă Mary.

– Nu chiar! interveni Howson, întrebîndu-se de ce oare femeia păstrase tăcerea în privința lui. De fapt, eu sînt telepat terapeut, și lucrez la marele spital din Ulan Bator... centrul asiatic al OMS.

– Telepat? – Știrea îl tulbură teribil pe Williams. – Bine, ia te uită... aa... hmm... interesant! Pînă acum, n-am mai cunoscut nici un telepat. – **Și nici nu țineam neapărat să am această onoare,** adăugă el în gînd.

Urmă o pauză stînjenitoare pe care Mary căută să o umple, perorînd pe un ton vesel:

– Sper că rămîi la masă, nu-i așa? – În spatele cuvintelor, însă, el percepuse teama ce-o cîmpinsese: **Te rog, pleacă! Nu le-am vorbit despre tine și nu suport să-mi amintești, să-mi amintești...**

Howson își privi ceasul cu ostentație.

– Aș fi încîntat, minți el, dar nu am mult timp la dispoziție, și aș vrea să mai trec și pe la ceilalți vechi prieteni. Prin urmare, mă tem că trebuie să vă refuz...

Telepatul apuca mînerul valizei și își luă rămas



bun de la gazde. Apoi, înainte de a ieși pe ușă, se întoarse să o mai privească o dată pe Mary.

– Roagă-i pe copii să mă ierte că nu am rămas să le mai povestesc și alte întâmplări, spuse el. Și... încearcă să nu mă urăști!

– Îți promit, răspunse Mary, cu un zîmbet fals, lipsit de căldură.

– Și nu încerca nici să mă compătimești! o repezi el furios, întorcându-i spatele.

Ar fi vrut să se depărteze de casa aceea cu pași mari... Dar, din nefericire, se târa schiopătînd, ca o marionetă stricată.

## CAPITOLUL XXIII

De multă vreme, în mintea lui se cuibărise speranța că fata surdo-mută, singura ființă care-i arătase prietenie pe când era doar un nimeni, nu suferise din cauza lui. Crezuse că, cel puțin în acel caz, reușise să facă pe cineva fericit.

Evitase să-și pună întrebări în legătură cu aceste convingeri ale sale. Oare de ce? Să fi fost faptul că, în subconștientul lui, cunoștea deja răspunsul?

Întîlnirea cu Mary îl tulburase profund. La un moment dat, în timp ce șchiopăta spre autostrada care trecea pe lângă cartierul rezidențial, se gîndise chiar să renunțe la întreaga călătorie. Nu avea curajul să mai dea piept și cu alte revelații de acest gen. Dar tocmai asta **nu** trebuia să se întîmple: cu toate că talentul său îl făcea unic în lume, el rămînea o faptură umană și, în consecință, trebuia să-și continue cercetările, pentru a-și desăvîrși umanitatea.

Howson suspină, apoi, uitîndu-se în jur, văzu un taxi din care coborîse un pasager. Ridică mîna ca să-i atragă atenția șoferului, punîndu-și totodată întrebarea încotro să se îndrepte.

Taxiul trecu pe lângă el fără să oprească. Cu o furie neașteptată, Howson lansă un urlet mental



asurzitor în direcția bărbatului de la volan, dar în ultima clipă înțelese că, din cauza staturii sale, acesta îl confundase cu un copil. Se limită să-i sugereze să se gîndească din nou la cele întîmplate.

Taxiul frîna, făcu cale întoarsă și se apropie de trotuarul pe care se afla Howson. Șoferul, un bărbat zdravăn, cu ochi veseli, îl cîntări din priviri și ridică din umeri, încercînd să se scuze.

– Îmi pare rău, prietene! Probabil că visam cu ochii deschiși. Pierd multe curse în felul ăsta... Unde mergem?

– Grand Avenue, răspunse laconic Howson, în vreme ce se cățara pe scaunul de alături.

\*

Acum, denumirea era ridicolă. Procesul de dezintegrare, care începuse pe vremea copilăriei lui Howson, și care mai era sub control cînd plecase la Ulan Bator, ajunsese aproape de sfîrșit. Majoritatea clădirilor erau în demolare, iar pe pereții magazinelor ce supraviețuiseră afișe mari anunțau vînzarea stocurilor.

Cinematograful în care luase catastrofala hotărîre de a deveni o persoana importantă încă mai exista. La mică distanță de el, Howson remarcă surprins ceva absolut nou: o clădire frumoasă, curată, elegantă, avînd pe ușa principală o placă mare de bronz.

# UNIVERSITATEA CENTRALA – FACULTATEA DE ȘTIINȚE PURE ȘI APLICATIVE

– Șofer! exclamă telepatul. Te rog, încetinește puțin!

Apăsînd pe pedala frînei, taximetristul privi peste umăr.

– Frumoasă schimbare, față de trecut, nu-i așa? comentă el. E Lascito Drake. O zonă întreagă este rezervată Universității. Cînd va fi gata, va găzdui mii de studenți... aule, birouri, cantine, laboratoare...

Da, era o ameliorare considerabilă, nu încăpea nici o îndoială. Cu toate acestea, Howson simți din nou un sentiment de nostalgie față de pierderea unui loc pe care nu s-ar fi așteptat să-l regrete.

– Și s-a deschis? întrebă el.

– Păi, sigur... din toamna trecută. Studenții au fost cazați în împrejurimi, pînă cînd vor fi terminate dormitoarele.

În urmă cu mulți ani, tînărul Jerry Howson dorise și el să meargă la Universitate... Telepatul își reprimă cu greu acea amintire. Oricum, dacă și-ar fi realizat măcar în parte dorința, mai devreme sau mai tîrziu i s-ar fi dezvoltat și darul telepatic și ar fi dobîndit prioritate în fața tuturor. Iar, în cele din urmă, tot acolo ar fi ajuns.

– Mai există barul? Era ceva mai încolo, pe dreapta, spuse el. Dacă nu mă înșel, patronul lui era un anume Horace Hampton.

– Șarpele? – Taximetristul se întoarse brusc



spre telepat. – Prietene, probabil că n-ai mai fost de multă vreme pe aici! Eu nu-mi mai amintesc prea bine de Șarpe. S-a întâmplat... acum vreo zece ani, cred. Națiunile Unite au adus aici niște **ti-pi** care se ocupau de **racket**, și ăia au făcut curățenie. Șarpele a luat cinci ani pentru instigare la comiterea de delikte și participare la omucidere... Ultima oară, am auzit că intrase în nu-știu-ce institut ONU pentru reabilitare.

**Ti-pi...** T.P., telepați. Howson dădu din cap. Nu mai auzise o asemenea denumire, dar era **atît de logică!** Cît despre Hampton, nu era surprinzător că el nu știuse nimic. Pentru lumea nouă, orașul său natal nu era decît o etapă de mult depășită. O acțiune oarecare a poliției era un fapt neglijabil, față de marile realizări ale **ti-pi**-lor în alte locuri.

– Barul lui a supraviețuit, totuși, continuă șoferul. Uite-l acolo! Nu știu însă cine-i proprietar.

– Pe cealaltă parte a străzii este un hotel, îl întrerupse Howson. Lasă-mă acolo!

După ce se instală într-o camera, interesîndu-se totodată și de bagajele rămase la aeroport, Howson luă masa, meditînd la ceea ce descoperise pînă acum. Dar oare ce sperase să găsească revenind, după unsprezece ani, în orașul lui? Exista multă aroganță în gestul său. Nimeni nu se putea întoarce înapoi luînd totul de la început, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Vrînd, nevrînd, acum, aici, el era un străin și lucrurile trebuiau considerate ca atare.

După ce termină de mâncat, ieși din hotel și, traversînd strada, se opri în fața barului lui Hampton. Localul era mai întunecat și mai puțin împodobit decît și-l amintea el. Cine știe dacă mai existau camerele din spate... de exemplu camera albastră, în care-l așteptase ore întregi pe Lots... Dar ce importanță mai avea? În sinea lui, se hotărîse să lase amintirile să-și doarmă somnul lor și să accepte prezentul, așa cum era. Se așeză la o masă mai retrasă, comandă o bere și încercă să se familiarizeze cu mediul înconjurător.

Imaginea tinerei Mary se interpuse între el și lumea exterioară. Îi venea nespus de greu să conștientizeze ceea ce îi spusese fosta lui prietenă. „Pentru ce – îl întrebasese deunăzi Hugh Choong – să te simți vinovat dacă-ți folosești harul ca să te distrezi?”

Și acum ar fi putut răspunde:

„Deoarece, atunci cînd am făcut-o, instinctiv am dobîndit convingerea că am provocat multă durere!”

**Biata Mary... Biata prințesă a povestirii!**

Cu ocazia aceasta, în mintea lui se făcu mai multă lumină. Era clar, Charlie Birberger se străduise din răputeri să se convingă pe sine însuși că îi dăduse o mîna de ajutor lui Howson... Dar oare cît din propria sa încăpăținare de a nu părăsi nici o clipă spitalul din Ulan Bator se datora dorinței ascunse ca majoritatea pacienților să-i rămîna îndatorați? În realitate, oare nu fusese mînat de ambiția de a le



cîştiga admirația și recunoștința, tot așa cum, cu unsprezece ani în urmă, încercase să se impună în ochii nefericitei surdo-mute?

Dezgustat, întrerupse firul acestor gînduri. O asemenea introspecție putea să continue la infinit, fără să ducă nicăieri. Un lucru era cert: pînă acum, făcuse treabă bună, și avea să mai facă și în viitor... dacă avea să-și recapete încrederea în forțele proprii. Dar, în ambiția sa de a-și distruge unele iluzii ce-l ajutau în auto-apărare și pe care, odinioară, se bazase pentru a putea supraviețui, nu reușise decît să-și înrăutățească situația.

**Și acum? Ce surprize îl mai așteptau?**

Sorbi din bere și-și aminti de momentul în care îl lămurise pe Lots că nu obișnuia să bea. Din mintea unor colegi înțelesese motivele ce îi împingeau pe oameni să aleagă tovarășia paharului, și se opriase în acel punct, fără a-i imita. Aflase și pentru ce băuseră în mod excesiv mulți dintre pacienții săi, și preferase să nu comită aceeași eroare.

Dintr-o dată, Howson percepuse cîteva voci certîndu-se și întoarse capul. În celalaltă parte a localului se dezlănțuise o discuție aprinsă. Era un grup de tineri, doi băieți și o fată: unul dintre băieți se ciorovaia cu fata, în vreme ce celălalt părea să se amuze copios de spectacol.

Băieții erau îmbrăcați neglijent și păreau nerași cel puțin de două zile. Fata era urîțică, avea părul blond și hainele atîrnau pe ea sleampete.

– Dar nu **înțelegi**? țipă fata, bătînd cu pumnul în masă. Tu faci abstracție de lecțiile pe care ni le-au servit ultimele două secole, dacă aduci din nou în discuție lucruri ce au fost rezolvate de douăzeci de ori mai bine decît ai fi reușit să o faci tu!

– Pesemne că ești oarbă, surdă, mută și idioată, dacă ești în stare să afirmi așa ceva! urlă băiatul. Unul dintre cele mai păcătoase defecte ale tale, și ai destule, este că generalizezi fără motiv și fără să-ți pui judecata la contribuție. O persoană care ar poseda măcar o fărîmă de inteligență ar ști...

– Scuzați-mă! îi întrerupse, pe un ton ironic, al treilea tînăr. Mă voi întoarce cînd va fi mai puțină gălăgie...

– Drum bun! i-o trînti fata, furioasă.

Băiatul își luă paharul și se îndreptă spre masa lui Howson. Telepatul tresări instinctiv, dar străinul nu păru impresionat de aspectul lui.

– Te supără dacă mă așez aici? Nu-i chip să spui nici un cuvînt pînă nu se calmează aia doi. Îi cunosc, doar... Vrei o țigară?

Howson intenționează să refuze; fumatul era interzis în spital, chiar dacă acum tutunul era folosit în mod curent în lupta împotriva cancerului... Apoi observă că băiatul era deosebit de amabil, deși n-avea de unde să știe cine cu cine vorbea; văzîndu-i doar fața, ar fi putut presupune că nimerise peste vreun idiot, și cu toate astea, se purta cu extremă curtenie.



Acceptă în cele din urmă țigara și se grăbi să-i mulțumească, zîmbind încurcat.

– De fapt, despre ce este vorba? îl întrebă el pe tînăr în vreme ce-i oferea un foc.

– Charma, explică acesta, trăgînd fumul în piept, susține că Jay își pierde timpul cu o treabă inutilă și nesatisfăcătoare. Are dreptate. Totodată, însă, și Charma se înșeală, afirmînd că lucrul acela a fost deja realizat în trecut, de sute de ori cel puțin. Jay a pornit de la o idee destul de originală, dar nu a fost destul de încrezător în propriile-i puteri, ca să o ducă pînă la capăt. El, însă, e convins că nu greșește. Și, de aici, cearta...

– Și se întîmplă adesea?

– Nu există nici o clipă de răgaz! oftă tînărul, cu un aer dramatic.

– Și ce soi de treabă este aceea?

– Ei, e greu de definit. Cred că s-ar putea numi compoziții mobile lichide. Charma le zice focuri de artificii ude și, chiar dacă definiția nu-i departe de adevăr, lui Jay nu-i place! De fapt, ca să le realizezi, este nevoie nu numai să ai o oarecare sensibilitate pentru lumină și culori, ci să fii și chimist, și specialist în dinamica fluidelor. Jay, însă, habar n-are de toate astea, și de aceea nu-i în stare să-și exploateze ideea în mod corespunzător.

Are douăzeci sau douăzeci și trei de ani, se gîndi Howson, apreciindu-și interlocutorul din ochi. Băiatul era de statură mijlocie, simpatic, cu păr

negru, purtînd ochelari cu lentile groase. Îmbrăcămîntea lui sugera sărăcia: o cămașă decolorată, deschisă la gît, o pereche de pantaloni negri, pătați la genunchi, iar în picioare sandale. La mîna avea un ceas mare, iar din buzunar se revărsa un snop de tocuri cu peniță și de creioane.

– Sînteți studenți? îl întrebă Howson, amintindu-și că se aflau în vecinătatea noului edificiu universitar.

– Nu chiar! Acum cîtva timp am descoperit că criteriile academice nu prea corespundeau gusturilor noastre, și cum, la rîndul lor, criteriile academice ne-au găsit și mai puțin corespunzători, am hotărît să nu ne mai ducem la cursuri. Mai vrei o bere?

– Nu, lasă! îl opri Howson și-l chemă pe chelner. Telepatul plăti consumația cu o bancnotă extrasă dintr-un teanc destul de voluminos, determinîndu-l pe băiat să fluiera, cu o ironică admirație.

– Îmi face plăcere să le fac pagubă celor bogați! spuse el, pe un ton solemn. Înseamnă că-mi aduc și eu aportul la redistribuirea capitalului.

– Ocupă-te și de cei doi tineri! îi ceru Howson chelnerului, indicîndu-i pe Jay și pe Charma. Și, de fapt, dacă nu te deranjează întrebarea – spuse el în continuare, întorcîndu-se din nou spre băiat – dumneata cu ce te ocupi?

– Compun. Prost. Dar dumneata?

– Sînt medic, murmură Howson, după o clipă de ezitare.



– Nu mi-aș fi închipuit. Ar trebui să te prezint lui Brian. Ăsta e un soi de sociolog în stare latentă, increzător pînă la fanatism în ideile sale. El încearcă să demonstreze că toate profesiunile și meseriile sînt în relație directă cu tipologia fizică. Numai că dumneata îi dărimi teoreia... A, dar uite că au reușit să se calmeze!

Howson îi urmări privirea. Charma ridică paharul plin în direcția lui.

– Opera duminică? întrebă ea. Mulțumim. – Apoi, după ce-l bău dintr-o suflare, adăugă: – Degeaba am discutat, că tot nu s-a produs nici o minune!

– Rudi! strigă Jay, arătîndu-i celuilalt tînăr ceasul. La Clara, la ora asta, cred că s-a încălzit atmosfera. Ce zici, dăm o fugă pînă acolo?

– Bună idee! încuviință noul prieten al lui Howson. Auzi, domnu-i medic. Ar trebui să i-l prezentăm lui Brian, să vedem ce mutră o să facă... Ce zici?

– N-o să creadă, rînji Charma.

– Și chiar dacă te-ar crede, adăugă Jay, tot aia ar fi, fiindcă pînă acum a strîns mai multe excepții decît dovezi care să-i confirme tezele.

– Atunci trebuie să-i demonstrăm o dată pentru totdeauna că n-are dreptate, insistă Rudi. Crezi că-l găsim la Clara?

– Cînd ai mai pomenit să lipsească Brian de la vreo petrecere? se miră Jay.

– Perfect! – Rudi se întoarse către Howson. – Așadar, dacă nu ai altceva mai bun de făcut... Îmi pare rău, n-aș vrea să crezi că abuzăm de dumneata, domnule...

– Jerry, murmură Howson. Bine, dar, de fapt...

De fapt, ai fi fericit să mergi la petrecere. Dacă vrei să înveți să înfrunți oamenii, cu tinerii aștia trebuie să începi... iconoclaști, dușmani ai prejudecăților, gata să te accepte, mai ales pentru faptul că ești deosebit de toți ceilalți.

– Pentru Clara, nu contează un oaspete în plus! îl liniști Rudi, interpretînd greșit ezitarea sa. Ducem ceva mai multă bere, și totul va fi perfect.

– În cazul ăsta, spuse telepatul, ridicîndu-se de pe scaun, vin negreșit!

Ajungînd la ușă, văzu că Jay și Rudi transportau o ladă grea cu bere.

– Să luăm un taxi? sugeră el.

Jay rîse zgomotos.

– Jay, ești un tîmpit! îl certă Rudi cu severitate. Crezi că dacă tu ai picioare zdravene și pleznești de sănătate, toată lumea împărtășește pasiunea ta pentru mersul pe jos? Eu nu sînt prost și mai sînt și un bun observator, așa că am băgat de seamă că Jerry al nostru are destui bani în buzunar cît să cumpere un taxi cu totul, ca să nu-și mai tocească pingecele. Charma, treci, te rog, pe trotuar și pune-ți puțin farmecele la contribuție!



## CAPITOLUL XXIV

Howson căzuse pradă unei agitații nefirești, contrastînd puternic cu demoralizarea care îl sufocase mai înainte, ceea ce-l împiedica să-și analizeze reacțiile. Totuși, trebuia să încerce să se calmeze, altfel fericirea sa ar fi fost înăbușită de tot soiul de preocupări inconștiente.

Ce-l impresionase oare atît de puternic? Mai întîi, faptul că, niciodată, nu se mai bucurase de compania unor persoane de acest tip. Nu era de mirare. Una dintre primele binefaceri ale îmbunătățirii modului de viață fusese întîrzierea, cît mai mult posibil, a vîrstei la care opiniile personale înghețau definitiv, fără șanse de a se mai schimba vreodată. Cei care, constrînși de mizerie, nu cheltuiau energie și timp pentru a-și lărgi orizontul, economisindu-le pentru a-și asigura supraviețuirea, sfîrșeau prin a se confunda cu mediul înconjurător. De aceea, studenții constituiau totdeauna coloana vertebrală a atîtor mișcări revoluționare...

E adevărat, **lui personal**, condițiile mai bune de viață nu-i influențaseră prea mult primii ani de viață. Cînd rămăsese orfan, în urma cu cinsprezece ani, nu avusese încă timp să le simtă efectul. Dar cele zece

minute petrecute cu Rudi și cu prietenii acestuia îl făcuseră să înțeleagă că pe lume existau lucruri pe care el le pierduse și pe care ar fi dorit să le cunoască. Era o ocazie ce nu trebuia ratată.

Cînd Rudi dădu să-i ia valiza, ca să-l ajute să coboare din taxi, telepatul nu schiță nici cea mai mică împotrivire. Cine știe din ce motiv, gestul nu-i amintea de infirmitatea lui. Nu, de data asta, și nu în această companie.

Pe cînd urcau treptele strîmte și prost luminate, Howson se întrebă dacă, întîmplător, cei care nu manifestau prejudecăți în privința handicapatilor de genul lui n-ar fi fost la fel de îngăduitori și față de telepați. Dar, deocamdată, nu vroia să se lanseze în asemenea investigații. Era o problemă prea delicată și prefera s-o mai amîne puțin.

Totuși, după începerea petrecerii, obiectivitatea îi temperă din nou entuziasmul. Locul era foarte strîmt – o cameră, plus o bucătărie minuscule și o baie comună – și ticsit cu o grămadă de persoane. După toate aparențele, Brian, „specialistul” pe care trebuia să-l cunoască, nu-și făcuse încă apariția, dar, în schimb, veniseră o sumedenie de studenți de la universitatea învecinată.

În primele zece minute, Howson fusese prezentat ca o anomalie care ar fi putut zdruncina întreaga teorie a lui Brian. Apoi noii lui prieteni se angajaseră în discuții aprinse cu diverși colegi, lăsîndu-l singur. În consecință, telepatul se văzuse



nevoit să facă față unui dublu dezavantaj: din cauza staturii lui, ceilalți s-ar fi simțit stînjenți să-l atragă într-o discuție, cu excepția cazului cînd el ar fi stat în picioare și celălalt jos (iar în cameră existau puține scaune...); în plus, vocea lui firavă se făcea greu auzită chiar și în condiții normale, darămite în hărmălaia îngrozitoare ce n-avea șanse să înceteze în următoarele ore... Colac peste pupăză, la un moment dat sosi și un individ cu un acordeon și începu să cînte, fără să se sinchisească de cei care nu erau amatori de o asemenea muzică.

Howson începu să se simtă stingher în mijlocul acestei mulțimi dezlănțuite, cînd observă că rămăsese un loc liber pe divanul tras lîngă perete. Se așeză imediat, temător să nu i-l ocupe altcineva. După cîteva minute, un tînăr veni și-i aduse un pahar cu bere, și apoi nimeni nu-i mai acordă nici o atenție.

Neavînd ce face, începu să intercepteze pe cale telepatică o serie de conversații. Nu era frumos, dar era mult prea palpitant ca să se mai îngrijească de acest amănunt. Negreșit, noua universitate își merita toată faima. Nici măcar telepații mai bine integrați, recrutați dintre studenții de la Ulan Bator, nu știau să-și folosească intelectul cu atîta iscusință.

Grupul **A** (începu să-i catalogheze pe tineri, în urma unei explorări mentale): două fete îmbrăcate în galben, probabil surori, și un bărbat de vreo douăzeci și cinci de ani; subiect de discuție: religia, ca necesitate în evoluția socială umană. Grupul **B**:

Jay, mai vechea lui cunoștință, un băiat cu părul lung, ce nu părea să fi atins vârsta majoratului, și o fată de vreo douăzeci de ani; tema: lucrarea lui Jay. Grupul C: o fată frumoasă de vreo douăzeci de ani și un bărbat cu tricou roșu; subiect de discuție: problemele lor personale. Howson încercă un sentiment de invidie și își îndreaptă rapid atenția în altă parte.

Grupul D: patru bărbați plasați în preajma celui care cânta la acordeon, vorbind cu glas tare și gesticulând; firesc, tema era influența noilor instrumente muzicale asupra operelor compozitorilor contemporani. Unul din grup tot încerca să facă referiri la lucrarea lui, dar ceilalți îl sileau să schimbe vorba. (Dar, oare, unde dispăruse Rudi? A, da, dădea ocol camerei, servindu-i pe ceilalți cu băutură.)

Grupul E: două fete, dintre care una destul de amețită, și doi bărbați; tema: părerile fetei amețite despre poezia modernă. Grupul F: trei bărbați; tema: imposibilitatea de a-ți realiza idealurile tinereții atunci când devii adult.

Și clasificarea putea merge mai departe. Pe Howson îl obseda în mod periculos ideea de a se alătura uneia dintre aceste discuții (bineînțeles, cu excepția dialogului îndrăgostiților), servindu-se de telepatie, când brusc își dădu seama că această tentație apăruse după ce băuse ultimul pahar; ca atare, se strădui s-o înlăture imediat. Își concentra atenția asupra celor ce se petreceau în imediata lui



apropiere și observă că, între timp, lângă el se așezase o fată atrăgătoare, care îl fixa cu un aer amuzat.

– Bună seara! spuse ea pe un ton forțat solemn. Dă-mi voie să mă prezint. Eu sînt gazda dumitale.

Howson tresări.

– Îmi pare rău! se bâlbîi el. Rudi și Jay au insistat să-i însoțesc...

– Nici o problemă, ești binevenit! Eu ar trebui să mă scuz, fiindcă te-am neglijat atîta vreme. Dar, crede-mă, nu am avut nici o clipă liberă. Te distrezi?

– Foarte bine!

– Asta era și impresia mea, în ciuda măștii de conveniență pe care o arboraseși. Ce făceai... absorbeai atmosfera?

– Într-adevăr, mă gîndeam la cantitatea și calitatea temelor puse în discuție aici. Sînt de-a dreptul impresionat.

– Groaznic, nu? La toate petrecerile, oaspeții își imaginează o droaie de procedee de a schimba lumea, fără ca, ulterior, să se mai sinchisească să le aplice în practică. Așa se întîmplă de secole, și nu sînt șanse ca, pe viitor, să se producă mari schimbări. Nu ar fi o idee rea să reții unele dintre aceste metode și să le publici... N-ar fi exclus să găsești pe cineva care să le transpună în viață... Poate că ar fi o treabă bună... deși aș pune pariu că este una din acele inspirații ce dispar repede...

– Ești scriitoare? întrebă Howson, brusc iluminat.

– O scriitoare în stare latentă. De unde știi?

– De nicăieri. Dar am remarcat că aici s-au adunat multe minți creatoare.

Fata (parcă o chema Clara, dacă-și amintea bine) îi oferi o țigară. El refuză, dar luă țigara din mîna unuia dintre băieții ce stăteau lîngă el ca să-i ofere foc tinerei. De unde învățase trucul ăsta? Nu-l mai folosisese niciodată în viața lui. Dintr-un film, poate, da... da...

Cu o tresărire, își aminti că se afla în același oraș în care văzuse filmul respectiv.

– Nu-i chiar așa, începu să vorbească Clara. Eu sufăr de o nemulțumire înnăscută față de cuvinte. Vreau să spun... pe naiba, dacă ai încerca să cercetezi în profunzime persoanele care se află aici, pe durata acestei scurte petreceri, te-ai afla în fața unui eșantion inimaginabil. Cît durează **Ulisse**, de exemplu... optsprezece ore, nu-i așa? Și totuși, nu mai poți fi sigur că reușești să comunici cu propriul public. Mi-ar place să dețin o tehnică cu care un amerindian precolumbian să fie capabil să înțeleagă un chinez din secolul douăzeci. Atunci... ei, da... atunci aș fi o mare scriitoare!

Tînăra rîse de deșertăciunea propriilor sale ambiții, apoi continuă să-l chestioneze pe telepat.

– Și dumneata? Cu ce te ocupi dumneata?

– Sînt doctor, răspunse Howson, după ce îndepărtase ideea de a-i prezenta telepatia drept o posibilitate de comunicare. Din cîte am reținut, Rudi vroia



să mă prezinte unui prieten care încearcă să pună în legătură aspectul fizic al unei persoane cu profesiunea sa. Un oarecare Brian, mi se pare.

– A, da. Rudi îl tachinează mereu pe tema asta. Îmi închipui că a făcut multe acrobații mentale ca să te introducă în schemă, nu?

– Nu știu. Încă n-am făcut cunoștință cu el.

– Nu mă așteptam la așa ceva din partea lui Rudi! La dracu', Brian e aici de mai bine de o oră... Mă rog, să sperăm că-și va aminti, mai devreme sau mai târziu. Dar treaba asta e chiar atât de importantă pentru dumneata, sau preferi s-o lași baltă?

Howson clătină din cap.

– Sînt fericit că mă aflu aici!

Cineva dădu să-i umple din nou paharul, dar el refuză cu delicatețe și se întinse să-l așeze pe o masă alăturată. Cîteva minute, între cei doi tineri se așternu o tăcere prietenoasă, în vreme ce muzica și zarva petrecerii se învolburau împrejur, asemenea curenților ce înconjoară ochiul ciclounului.

## CAPITOLUL XXV

În cele din urmă, întrucît Clara nu dădea semne că ar intenționa să plece de lîngă el, Howson își luă inima în dinți și făcu primul pas.

– Cine este, de fapt, Rudi?

Dintre cei trei tineri pe care îi cunoscuse în seara aceea la bar, Rudi îl interesa cel mai mult. Bineînțeles, nu se strecurase în mintea impetuosului student, deși o singură „privire“ telepatică i-ar fi dezvăluit tot ceea ce ar fi dorit să știe. Nu făcea însă asta niciodată, deoarece considera că intimitatea gândurilor unei persoane era sacră, și nu intra în ele dacă nu era poftit sau dacă nu era absolut necesar. Totuși, intuitiv, își dăduse seama că Rudi avea o personalitate mai profundă și mai matură decît prietenii săi.

– Rudi?! răspunse Clara, trăgînd cu nesaț fumul în piept. Numele lui este Rudi Alef. Băiatul e pe jumătate evreu. A venit aici cu o bursă de studii din partea Națiunilor Unite. Făcea... ăă, cel puțin așa cred eu... făcea treabă bună. Totuși, nu pentru respectiva treabă îi fusese acordată bursa de studii, așa că i-a fost revocată. Și, după aceea, Jay și Charma Home...



– Jay și Charma Horne? Frate și soră?

Clara îl fixă cu niște ochi uluiți.

– Cum naiba ți-a trecut prin cap o idee atît de trăznită? Sînt căsătoriți.

– **Căsătoriți?**

– Păi, de ce nu?

Howson își reveni din uimire și se căzni să ridice din umeri, deși coloana sa vertebrală nu-i îngăduia să facă o asemenea mișcare.

– Fiindcă, atunci cînd i-am cunoscut, se ciondăneau cu înverșunare. Și nu lăsau impresia că s-ar cruța vreodată...

– A... da, ai dreptate! Jay și Charma sînt cam țicniți, avînd în vedere că s-au căsătorit în această situație. Ca atare, sînt nevoiți să facă față unei existențe destul de dificile... Dar vorbeam de Rudi, nu de Horne. Rudi este... în fine, reprezintă o problemă.

– E ciudat că spui asta! murmură Howson descumpănit. Sigur, dumneata îl cunoști mai bine decît mine, și totuși eu îl consideram o persoană echilibrată și adaptată.

– Fără îndoială, asta-i impresia pe care-o lasă. – Clara îl căută din priviri pe Rudi și-l zări lîngă cel care cînta din acordeon. – Poate că, într-una din zile, dacă va continua să-și închipuie cu atîta zel că este normal, va reuși să se convingă și pe sine însuși de lucrul ăsta și totul ar deveni mai simplu. Totodată, ar fi mai bine și pentru el. În caz contrar, va suferi o

prăbușire groaznică și, pentru o perioadă oarecare, nu va mai fi bun de nimic.

– Există dovezi că ar avea asemenea simptome? întrebă Howson, îndoindu-se o clipă că ar fi fost vorba despre Rudi.

Fata clipi din ochi, de parcă atunci s-ar fi dezmeticit dintr-un vis, și dădu din umeri.

– Ei, dacă ai ști încotro să te uiți... Totuși, cred că e momentul să mă ocup și de ceilalți musafiri. Ne vedem mai târziu!

Clara abia se ridicase în picioare, când își aminti că intenționase să mai întrebe ceva.

– Nu vreau să par nepoliticoasă, dar cred că și dumneata reprezinți o problemă. Așa e?

– Zici că ești capabilă să identifici problemele, îi înfruntă el privirea. Descurcă-te singură!

– O merit, murmură fata roșindu-se și se îndepărtă.

Privind în urma ei, Howson își dădu seama că nu aflate prea multe despre Rudi Alef. Dar, chiar în clipa aceea, Rudi, amintindu-și de bomba pe care o pregătise, se apropie de Brian și, luându-l de braț, îl smulse din cercul lui de prieteni și-l trase pînă în fața telepatului. Văzîndu-i zîmbetul vesel, Howson simți, mai mult ca niciodată, tentația de a arunca o „privire” rapidă... numai una... în mintea băiatului.

Dar dacă ar fi făcut-o, și după aceea s-ar fi dat de gol fără voia lui, dovedind că îl cunoaște pe Rudi mai mult decît era normal? Pe neașteptate, telepatul



deveni conștient de sentimentele încercate de un negru rătăcit într-un mediu în care culoarea pielii mai avea încă importanță, și atmosfera din jurul lui îl strivi ca un bloc de gheață.

Nicicînd nu se mai confruntase cu o asemenea senzație copleșitoare. Era clar, în privința lui, oamenii aceia sfidau anumite convenții și anumite prejudecăți, chiar cu ostentație, numai atîta timp cît îl considerau un străin. Poate cînd aveau să afle cine era în realitate (și momentul acela ar fi venit, fie că rămînea împreună cu ei, fie că pleca), unii ar fi dat din umeri și și-ar fi menținut deschiderea mentală. Pe de altă parte, și reacția contrară era tot atît de posibilă. Nimeni nu putea fi profet în această privință.

Poate, din spirit de autoapărare, ar fi trebuit să le cunoască opiniile, înainte de a se compromite... Totul nu i-ar fi luat decît cîteva clipe!

Apoi își dădu seama că pierduse ultima parte a discuției dintre cei doi tineri și, automat, căută cuvintele în mintea lui Rudi. Formulase o parte din răspuns cînd înțelese ceea ce făcuse, și aerul din jurul lui deveni și mai rece. Era obișnuit să trăiască printre oameni care-i cunoșteau capacitatea, astfel încît multe reflexe i se declanșau de la sine, instinctiv. Tulburarea îl sili să se hîlbîie, dar reuși să-și revină destul de repede și să-și ascundă neliniștea.

Acea rapidă investigație în mintea lui Rudi îi sporise tentația de a-l explora mai profund, dar își impuse să se retragă: **Nu mi-e pacient, și nici coleg nu-mi este. Poate că deja am mers prea**

**departe, acum trebuie să mă opresc!**

Telepatul reveni în „lumea reală” și se sili să asculte ce vorbeau Rudi și Brian. Brian, care nu-i era deloc simpatic, dădu uitării „afrontul” suferit și se întoarse la dogmele sale preferate.

— Deci, trase el concluzia, persoanele ca doctorul Howson rămân niște excepții, în orice context s-ar afla. Trebuie să existe un loc în schemă și pentru doctorul Howson, dar este imposibil să stabilim care este acela, fără a dispune de date mai complete...

Tînărul continuă să peroreze, în timp ce în mintea telepatului se întipări o singură propoziție, pe care o repeta în mod obsesiv.

**Trebuie să existe un loc în schemă și pentru doctorul Howson!**

\*

Mult mai târziu, Clara se întoarse lângă el. Grupurile ce împânzeau camera se mai răriseră: unii plecaseră la casele lor, alții preferaseră să se retragă pe scară.

— Of, Rudi, ăsta! exclamă ea, pe un ton pe jumătate plictisit, pe jumătate îngrijorat. E în bucătărie și se simte foarte nefericit. Firește, dacă l-ai vedea, nu ți-ai putea imagina așa ceva. S-a apucat să-i imite pe niște tătălăi de la universitate, și vreo șase timpoti se amuză de performanțele lui.



– Dacă, văzîndu-l, nu-ți vine să crezi, atunci de unde poți să-ți dai seama de adevăratele lui trăiri? întrebă Howson, nu prea amabil. Apoi îi veni o idee, și adăugă: – Scuză-mă, probabil că dumneata îl cunoști foarte bine.

– Dacă dumneata crezi că este un... mă rog, ne-am obișnuit să spunem „un prieten intim”... te înșeli! răspunse Clara, pe un ton de reproș. De fapt, îl cunosc doar din vedere. Niciodată n-am fost prea apropiați...

Fata făcu o pauză, părînd descumpănită, și se ridică din nou în picioare.

– Totuși, poate că nu se cuvenea... Acum, iartă-mă, trebuie să-mi iau rămas bun de la cineva...

Howson era la fel de nedumerit. Fusesse frapat de concluzia logică, aceea pe care Clara o negase; deși o serie de lucruri rămăseseră nelămurite, era cea mai evidentă deducție. Dar, dacă această ipoteză era greșită, cum se putea explica atunci...

Din bucătărie ieșiră cîțiva indivizi, rîzînd în hohote, trăgîndu-l după ei pe Rudi și bătîndu-l prietenește cu palma pe spate. Howson privi fața veselă a băiatului, fără să distingă nici cea mai mică urmă de nefericire despre care îi vorbise Clara.

După ce tovarășii săi își luară rămas bun de la el și părăsiră camera în care rămăseseră doar cîțiva cheflii întîrziați, Rudi apucă nepăsător o sticlă cu băutură, o dădu pe gît pe nerăsuflăte, apoi se întoarse în bucătărie. Howson presupuse că-l

aștepta cineva acolo. Neavînd ce face, telepatul privi în jur, căutînd să nu dea atenție perechii de îndrăgostiți care, de cîtva timp, renunțaseră la conversație, trecînd la alte metode de a-și demonstra interesul reciproc.

– După cum spuneam mai înainte – reluă Clara firul discuției, așezîndu-se din nou lîngă el, – dumneata pari... să ai... ba chiar **să fii...** o problemă autentică. Da, m-am străduit să mă gîndesc la treaba asta. Din păcate, a trebuit să înlătur toate argumentele mai obișnuite și mai simple. La urma urmei, nefericirea dumitale nu te-a marcat prea tare, de vreme ce ai devenit medic, nu-i așa?

Ochii ei verzi îl fixau cu atenție, provocîndu-i fiori nemaiîntîlniți, ce nu aveau nici o legătură cu defectele lui fizice. Howson încercă să tranșeze problema printr-o glumă:

– Toți oaspeții tăi au parte de un interogatoriu amănunțit?

– Numai cei care vin neinvitați și mă pun în încurcătură, răspunse ea, imperturbabil. Ca dumneata, de exemplu.

Cîteva secunde, Howson ezită să răspundă. În minte îi încolțise o ipoteză atît de stupidă încît nici nu avea curajul să o admită în mod deschis... Încă se mai gîndea la ea cînd...

Brusc, fu pe punctul de a se prăbuși pe podea din cauza zguduirii resimțite. Unda de șoc explodă în creierul lui cu violența unui incendiu. Știa ce se



întîmplase. Instinctiv, țipă, înainte de a-și recăpăta toate forțele:

– În bucătărie! Rudi!

Toți cei ce se aflau în încăpere se întoarseră spre el buimăciți. Howson își dădu seama că nu se auzise nici cel mai mic zgomot.

Toți tinerii din jur deveniseră stane de piatră... cu excepția – și aceea revelație îl tulbură pe Howson – cu excepția Clarei. Iar Clara, palidă, tocmai deschidea ușa bucătăriei. Nu ar fi putut reacționa atât de repede la strigătul lui de alarmă. Era **imposibil**. Și asta însemna că...

Clara urlă.

Blestemîndu-și pentru a nu știu cîta oară infirmitatea, Howson se ridică anevoie în picioare. Șase persoane uluite, scoțînd exclamații de oroare, priveau spre încăperea alăturată, neîndrăznind să-i treacă pragul. Cuvintele lor erau incoerente, iar mințile încetoșate de surpriză. Oricum, însă, telepatul știa perfect ce se întîmplase.

Glasul lui Brian, aspirantul sociolog, răsună autoritar în vacarmul acela bezmetic:

– Nu-l atingeți! Lăsați-l pe pitic să intre... este medic! Și cineva să cheme o ambulanță. Clara, în casa asta există un telefon?

– În camera portarului, răspunse fata, cu glas tremurător, dar reușind să-și păstreze stăpînirea de sine.

Între timp, Howson înainta poticnit spre locul

dezastrului. Secunde lungi cît o eternitate. Sînt doctor, gîndea el. Știu totul despre leziunile creierului. Cunosc psihozele și nebunia, din interior. Dar cu ce mă ajută toate astea, cînd un om își dă sufletul lent, pe podeaua unei bucătării?

Ceilalți se traseră într-o parte ca să-l lase să treacă, și el își plecă, pentru prima dată, privirea asupra unui spectacol pe care-l cunoștea deja mental. Rudi urmase ad literam clasica metodă **harakiri** (De ce, oare? O brumă de explicații, insuficiente și greșoase, prindeau contur la limitele minții lui Howson), folosind un cuțit lung de bucătărie, luat dintr-un sertar.

Acum, orbitorul semnal de durere era mai ușor de suportat. Rămîneau amărăciunea și durerea de a nu fi în stare să-l ajute. Băieții ăia... of, Doamne!... îl priveau cu răsufierea tăiată, așteptîndu-i sfaturile.

– S-a dus cineva să cheme o ambulanță? întrebă telepatul în cele din urmă.

Studentii încuviințară.

– Bine. Atunci, ieșiți de aici și închideți ușa! Încercați să faceți cît mai puțin zgomot. Mai bine duceți-vă cu toții acasă... ba nu, poliția ar putea să ceară... of, la **dracu'** cu poliția! Duceți-vă, totuși, acasă!

Clara vru să-i urmeze pe ceilalți, dar Howson se încruntă, fără să spună nimic, iar ea, receptîndu-i apelul, închise ușa, timorată, și se apropie de el.

– Știi cum se procedează într-o asemenea



situație? întrebă telepatul posomorît.

– N... nu. Dar fac tot ce-mi zici. Dacă e posibil...

– Dacă stăm cu mâinile încrucișate, o să moară în următoarele cinci minute. – Howson zîmbi cu amărăciune. – Partea proastă-i alta: eu nu sînt chirurg. În viața mea, n-am tratat nici măcar o zgîrietură la un deget...

## CAPITOLUL XXVI

La capătul unei tăceri grele, care dură cît trei bătăi ale inimii, fata receptă cuvintele și fu capabilă să reacționeze. Exclamă în sinea ei, colorîndu-și gîndurile în cenușiul disperării: **Vai, Doamne... săracul, prostul de Rudi!** Apoi, cu glas tare, cu mai multă vigoare, rosti:

– Atunci de ce pretinzi că ești doctor?

– Totuși, sînt doctor, chiar dacă nu așa cum îți închipui dumneata. Situația nu este chiar atît de rea pe cît pare a fi. Știai că ești un medium telepat?

– Un ce?

Știrea, suprapusă peste șocul intens resimțit la vederea lui Rudi zăcînd într-o baltă de sînge, căpătă în mintea Clarei dimensiuni absurde, neverosimile. Howson interceptă o undă de refuz inconștient și încercă să atace acea atitudine.

– Îți repet, poți citi gîndurile altor persoane. Eu sînt medic specialist în telepatie terapeutică. Înțelegi? Din nefericire însă în camera asta nu există decît o singură persoană care, poate, știe de ce anume are nevoie Rudi Alef ca să se vindece. Iar această persoană este Rudi Alef însuși.

Fata dădu să-l întrerupă, dar el continuă s-o



bombardeze cu informații. Renunțând să mai folosească limbajul obișnuit, prea lent pentru scopurile lui, telepatul lansa grupuri-grupuri de idei, avînd menirea de a înfrînge împotrivirea minții ei.

În adîncul creierului lui Rudi, ca la toate persoanele normale, se află așa-zisa „imagine corporală”... o imagine de control pe care o folosește organismul atunci cînd se reface. Eu tocmai pe aceasta intenționez s-o găsesc. Dumneata trebuie să-mi urmezi indicațiile și să mă ajuți, deoarece mîinile mele sînt prea încete și nesigure pentru un lucru atît de delicat. Nu încerca să te gîndești... lasă-te condusă!

LASA-TE CONDUSĂ!

Și în vreme ce-i transmitea comanda, Howson pătrunse în profunzimea minții lui Rudi, încercînd totodată să preia controlul asupra mîinilor Clarei.

Fata se împotriva, dar el se luptă să-i învingă rezistența instinctivă, și în scurt timp fu capabil să îndrepte umerii lui Rudi, astfel încît să poată observa îndeaproape despicătura pe care și-o făcuse în abdomen.

La vederea rănii, Howson se simți tulburat peste măsură, pierzîndu-și pe moment cumpătul; astfel, trecură cîteva secunde bune pînă cînd reuși să-și revină, după care continuă explorarea imaginii corporale a lui Rudi.

Atîția nervi transmiteau mesaje de vătămare și de durere încît, la început, telepatul nu reuși să-i

distingă. Încercă să-și diminueze sensibilitatea, dar viziunea deveni confuză. Descumpănit, se așază pe un scaun, încercînd să se calmeze, apoi, după alte cîteva secunde, luă totul de la capăt.

De data aceasta, i se păru că recepta direct durerea ce chinuia trupul întins în fața lui. În schimb, nici o senzație nu ajungea pînă la Clara, deoarece îndepărtase de ea posibilitatea de a le simți. N-avea încotro, trebuia să învingă durerea din lăuntrul lui.

Acum, la lucru. Ce să facă, mai întîi? Să oprească hemoragia, înainte ca activitatea creierului să aibă de suferit. Dar cu ce? Cu agrafe? Parcă femeile au întotdeauna agrafe la îndemînă...

Și Clara avea vreo cîteva, puse într-o cutie, la două palme în spatele lor. Le luă și începu cu iuțeală să prindă capetele sfîșiate ale marilor vase sangvine. Slăbiciunea creierului se atenuă, conturîndu-se o nestăpînită dorință de reîntoarcere.

**Bine. Acum să punem la loc intestinele care au ieșit afară. Așa!**

Mîinile Clarei, mînjite de sînge, apucară pe rînd intestinele cenușii-azurii și le puseră la locul lor. Fiecare acțiune aducea după sine o diminuare a mesajelor dureroase ce pulsau în creierul lui Howson. Cînd fata își isprăvi treaba, telepatul își deschise din nou ochii.

— Ac și ată! porunci el, și Clara se grăbi să-l asculte, lăsînd urme de sînge peste tot: pe masă, pe



clanță. — Coase la loc pereții stomacului! continuă el să-i comande, iar ea își execută cu stîngăcie munca de chirurg amator. — Acum coase și pielea! Acum spală-te pe mâini, spală pielea și leagă rana cu o bucată de pînză curată...

Brusc, mintea lui Rudi se trezi, lansînd violente unde de durere. Fără să stea prea mult pe gînduri, Howson îl sili să se cufunde din nou într-o stare de inconștientă. Tratatamentul era dur, dar, în acel moment, nu mai conta decît minusculea licărire de viață ce continua să pîlpîie în interiorul omului. Important era faptul că, pînă atunci, el, infirmul, reușise să ridice o stavilă în calea morții.

Se scurseseră exact cinci minute.

În cele din urmă, veni ambulanța, apoi poliția, care începu să pună întrebările de rutină. Howson nu-și amintea dacă, în acest oraș, tentativa de sinucidere era considerată un delict; știa, în mod vag, că în unele părți ale lumii atitudinea creștină continua să fie atotputernică.

Epuizată, Clara își lăsă ochii în jos.

— De ce a încercat să se omoare? întrebă ea furioasă.

Howson clătină din cap. Se simțea sfîrșit, de parcă ar fi mers mii de mile pe jos, dar nu trebuia să se lasă învins de oboseală.

— N-a încercat să se omoare! răspunse el. A fost doar un accident. E stupid, dar n-a existat nici o tentativă de sinucidere. Toate astea făceau parte

dintr-o glumă care a mers prea departe.

Ea intuia ce se ascundea în spatele acestor cuvinte, și dădu din cap, fără să mai ceară alte explicații. După ce se căzni să ofere informații cât mai credibile despre cele întâmplate atât medicilor, cât și polițiștilor, ajuns la capătul puterilor, Howson se așeză pe cel mai apropiat scaun și adormi.

\*

Cînd se trezi, vreme de cîteva secunde telepatul se întrebă unde se afla. Era întins pe spate, acoperit cu niște cuverturi, și capul i se odihnea pe o pernă. Nu era însă patul din Ulan Bator, cel care fusese comandat anume pentru el. În plus, lumina care venea din plafonul prea înalt...

Se ridică în capul oaselor, se răsuci și o văzu pe Clara, înfășurată într-un pled, moțăind într-un fotoliu.

Fata simți că Howson se trezise, deschise ochii și zîmbi.

— Te simți bine? întrebă ea, încă somnoroasă. Dormeai atât de profund încît nici nu ți-ai dat seama cînd te-am pus în pat.

— Pentru ce?

— Doar nu vroiai să te întind pe podea!

Fata se sculă, lăsă pledul pe fotoliu și își întinse oasele. Howson observă că era îmbrăcată cu aceleași haine din ajun.



– Probabil că te-ai simțit grozav în fotoliu!

– Hai, termină! se burzului ea. Pentru numele lui Dumnezeu, dumneata merita mai mult ca mine să te odihnești în pat! N-am chef, totuși, să ne certăm! Vrei să mîncăm ceva?

Dîndu-și seama că fata îi scosese doar sacoul și pantofii, Howson dădu cuverturile la o parte și își puse picioarele pe podea.

– Ei, da... în fine, cred că e o idee bună.

Clara aduse din bucătărie cafea, fulgi de ovăz și o cană cu suc de fructe, și amîndoi începură să mănînce cu poftă, așezați pe patul nefăcut.

– Aș vrea să știu, vorbi ea, după cîteva minute, cum ai reușit să-i faci pe toți să înghită povestea aceea neverosimilă despre accident?

– Un telepat transmitător are posibilitatea de a fi convingător chiar și cînd spune o minciună. Fără nici o greutate, îl pot face pe un individ cu inteligență medie să creadă că soarele strălucește în plină noapte. Ar fi trebuit să bag și în capul invitaților tăi aceeași idee, în loc să-i silesc să se ducă acasă. Oricum, însă, acum nu mai are nici o importanță. Nici unul dintre ei nu a văzut, în mod efectiv, cum s-au desfășurat lucrurile.

Howson îi întinse cana cu suc de fructe și continuă:

– Altceva mă interesează: cum te simți acum, cînd știi că ești o telepată?

Ochii verzi ai fetei reflectară neîncrederea.

– Chiar ai vorbit serios? Am încercat să... receptez ceva de la dumneata, ieri seară, după ce plecase poliția, și nu s-a întâmplat nimic, așa că m-am gândit că nu fusese decît o găselniță de moment, ca să-mi insuflă încredere. Nu știu...

– Probabil că erai prea obosită. Firește că am vorbit serios. Spune-mi, cum ai reușit să-ți dai seama că se întîmplase ceva cu Rudi?

– Păi, el... a strigat!

– N-a scos nici un sunet. S-a comportat ca un adevărat samurai. Dacă ar fi țipat, l-ar fi auzit toți cei din cameră. Numai eu și dumneata am înțeles drama ce se petrecuse în spatele ușii închise, ceea ce înseamnă că ești o telepată receptoare. Drept să-ți spun, începusem să am unele bănuieli în această privință. Mă surprinde însă faptul că n-ai remarcat și singură!

– Of, Doamne, asta-i atît de... atît de tulburător! Vreau să zic, eu i-am considerat pe telepați niște persoane... știi... total **deosebite**!

– Ai un exemplu viu în fața ta, murmură Howson mohorît.

– Și nici nu știam că există... cum le-ai zis?... telepați receptori...

– Se pare că sînt ceva mai rari. Totuși, bănuiesc că există mult mai mulți decît ne închipuim. Vreau să spun că este mai ușor să depistezi un telepat transmițător, dacă este destul de puternic, chiar dacă n-are instruire, întrucît semnalele sale au puterea



unei sirene de alarmă. Ai să rîzi, dar eu am fost auzit de pe un satelit artificial, care se afla pe orbită la șase mii de mile de Pămînt! Dar cum poți să depistezi un telepat receptor, fără să-l vezi la lucru și să obții dovezi clare despre facultățile sale? Totuși, în cazul dumitale, nu există dubii. În plus, ai vîrsta potrivită. Chiar și eu m-am „activat” la vreo douăzeci de ani. Este un fenomen tipic. Așadar, ce intenționezi să faci?

– N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Clara, ușor speriată. Nici nu m-am gîndit cum le-aș putea anunța celor din familie un asemenea... eveniment.

– Asta-i o problemă cu care eu nu a trebuit să mă confrunt, recunosc Howson. Au cumva prejudecăți?

– Nu știu. Adică pînă acum nu s-a ivit prilejul să constate în ce ape se scaldă. – Brusc, tînăra se încruntă. – Apropo, ce fac telepații receptori? Nu sînt prea limitați în activitatea lor?

– S-ar putea să ai dreptate, dacă-i compari cu telepații transmițători, admise Howson. Dar un telepat este o persoană foarte deosebită, iar cererile ce solicită servicii de această natură depășesc cu mult ofertele. Îți pot enumera unele activități obișnuite ale telepaților receptori: diagnoza psihiatrică și garda terapeutică...

– Ce **anume**?

– Cum este, de pildă, Olaf Marks, încercă el să-i explice, îngerul păzitor al geniilor. Lui îi plac copiii

și, în consecință, are sarcina să descopere inteligențele ieșite din comun cât mai timpuriu, chiar înainte de înțârcare. Apoi e Makerakera, de care poate că ai auzit, considerat la Națiunile Unite ca o autoritate în domeniul agresivității. Întreaga lui viață se desfășoară între o criză socială potențială și alta, tipul identificând motivele tensiunilor și contribuind la lichidarea lor. Să nu-ți faci griji în privința limitelor profesionale! În felul nostru, sîntem aproape unici, așa că avem posibilități infinite de alegere.

– E ciudat să auzi vorbindu-se despre „noi“, știind că și tu faci parte din aceeași... familie! rîse ea, ușor crispată. Totuși, vorbele tale sînt foarte liniștitoare.

– N-am spus toate astea ca să te liniștesc, ci pentru a ști ce se întîmplă. Spre deosebire de ceilalți, dumneata n-ai fi fericită dacă ai desfășura o activitate care nu ți-ar oferi posibilitatea de a-ți dezvolta talentul în întregime. Nu pretind că simplul fapt de a fi telepat îți va oferi soluții în toate problemele. Dumnezeu știe cât... – Howson suspină. – Nu te-ai înșelat, ieri seară, în privința mea. Totuși, cum ai reușit să înțelegi?

– A fost... tot **telepatia**?

– Dumneata ce crezi?

Clara tăcu o vreme, adîncită în gînduri. Într-un tîrziu, îl privi din nou întrebătoare.

– Dar Rudi? Ai avut posibilitatea să descoperi ce l-a îndemnat să facă gestul acela?



– Nu. Va trebui să înveți să nu pătrunzi în intimitatea gândurilor altora. Altminteri, viața n-ar mai merita să fie trăită. Și apoi, pe când mă chinuiam să-l smulg din ghearele morții, n-am avut timp să-l sondez în profunzime. Dumneata ai avut mai multe ocazii să-i afli secretele.

Fata ridică din umeri, într-un gest de neputință.

– Singurul lucru pe care l-am descoperit este că el... ăă... trăia o minciună, cum se spune. Juca bine, dar... – Clara făcu un gest vag, menit să completeze fraza. – Apropo, Jerry, ce faci aici, propriu-zis? Vii de la Ulan Bator, nu?

– Da, e-adevărat... locuiesc acolo de mult timp. Dar m-am născut aici.

– Intenționei să-ți revezi vechii prieteni?

– Doi dintre ei. Numai că întâlnirea a fost un adevărat fiasco. În consecință, acum încerc să-mi găsesc noi prieteni... Într-un fel, mă consider în vacanță, dar, totodată, caut să mă descopăr pe mine însumi...

– Revenind la problemele mele, ce ar trebui să fac?

– Oficial, ar trebui să te prezinți la centrul local al OMS, ca să fii supusă testelor de aptitudine. Apoi ar urma să pleci cu avionul la Ulan Bator, sau la Camberra, sau la Hong Kong, pentru instruire. Dar sfatul meu este să lași să mai treacă o vreme, ca să te obișnuiești cu noile perspective, înainte de a te apuca de treabă.

– Chiar trebuie să mă duc acolo? Sînt sigură că dacă te-aș ruga să nu povestești nimănui despre „talentele” mele mi-ai îndeplini dorința...

– Bineînțeles. Numai că, după un timp, n-ai să rezisti tentației de a-ți exploata integral aptitudinile. Și într-o zi ai zice: „Ei, la dracu’!” și te-ai repezi la cel mai apropiat centru, pentru a primi instruirea necesară. Știi, nu telepații elaborează tehnica, ci psihologii obișnuiți, incapabili să emită vreun semnal telepatic. Și acum, te rog, coboară la telefon și sună la spital. Presupun că l-au sedat deja puternic pe Rudi. Totuși, întreabă dacă putem... Scuză-mă, ai cumva alt program pentru dimineața asta?

Fata clătină din cap.

– Atunci, întreabă-i dacă putem să-l vedem. Spune-le că eu sînt Gerald Howson, telepatul terapeut de la Ulan Bator. Se vor face luntre și punte să mă determine să ajung cît mai repede la ei.

– Atunci de ce să sunăm noi primii?

– În primul rînd, vreau să aibă posibilitatea să afle că sînt un pitic care șchioapătă, iar nu un supraom perfect, răspunse Howson calm, înfrun-tîndu-i privirea. În felul acesta, șocul revelației va fi mai puțin supărător.

– Am fost lipsită de delicatețe, murmură Clara, vădit stingherită.

– Într-adevăr! încuviință Howson ridicîndu-se. Pînă vorbești la telefon, eu ies să iau puțin aer.



## CAPITOLUL XXVII

Rudi Alef zăcea pe un pat de spital, a cărui ramă nu permitea cuverturii să-i apese abdomenul. Tînărul era conștient de ceea ce se petrecea în jur, dar mai ales de durere. E drept, sedativele i-o atenuau, aducînd-o la nivelul unei cumplite migrene ce-i permitea, totuși, din cînd în cînd, să raționeze coerent.

Cînd telepatul se apropie de el, Rudi rămase imobil, cu ochii închiși.

Lui Howson, atmosfera locului îi amintea de Ulan Bator. Asemănarea se oprea însă aici, întrucît deferența ostentativă cu care îl tratau toți îl făcea să se simtă un intrus. El era Gerald Howson, marele telepat terapeut de la Ulan Bator. O bună parte din personalul spitalului insistase să-l însoțească în salonul în care se afla Rudi, dar, pentru prima dată după ani de acceptare pasivă, se împotrivise cu înverșunare, cu furie chiar, permițînd doar chirurgului, infirmierei-șefe și, bineînțeles, Clarei să-l urmeze.

Brusc, telepatul deveni conștient de faptul că tînăra se simțea prost. Acum, grație harului ei, Clara putea să recepționeze cu mai multă acuitate

impresiile pe care le transmitea lumea înconjurătoare, dar nu învățase încă să se concentreze asupra nuanței de vindecare predominantă în orice spital, dincolo de omniprezenta senzație de durere. Amintindu-și de propriul său început, Howson îi „împrumută” mental puțină siguranță de sine.

Lîngă pat, fusese pus un scaun pentru Howson. Telepatul se așază și aruncă o „privire” în mintea lui Rudi, discutînd în același timp cu chirurgul care-l operase, o femeie robustă de vreo patruzeci de ani, avînd un aer hotărît.

– Care era starea lui cînd l-ați operat?

– Gravă. Ar fi murit, dacă n-ar fi primit primul ajutor... A fost un adevărat noroc că v-ați aflat la fața locului, doctore Howson... Nu știam că telepații terapeuți au o instruire medicală completă.

– De fapt, nu e vorba de nici o instruire, mărturisi Howson, și adăugă: Pînă acum, n-am mai îngrijit nici măcar o zgîrietură...

Simți unda de resentiment ce izvora din gîndurile femeii: „Piticul ăsta schilod nu numai că posedă puteri deosebite, dar poate să facă și munca mea, fără experiență, fără să-și bată capul cu griji inutile, împăunîndu-se apoi cu succesul...”

– Nu mă așteptam să reacționați astfel! o mustră Howson cu blîndețe. Îmi pare rău, dar nu este adevărat!

– Dacă ați fi văzut cît l-a costat! interveni Clara, care pînă atunci se păstrase în expectativă.



Cîtă durere...

**Clara!** o avertiză el și fata îl ascultă, încetînd să mai protesteze.

– Bine! spuse telepatul cu glas tare. Acum, sînteți amabile să faceți liniște, vă rog?

\*

**Rudi...**

Bolnavul se mișcă ușor, aproape imperceptibil. A fost singurul indiciu vizibil al reacției sale. Dar, în mintea lui, îi răspunse cu lehamite:

**Ce vrei, băgăreț netrebnic?**

**Ți-am salvat viața, Rudi!**

**La ce bun? Ca să îndur un asemenea chin? Vîrîndu-ți nasul în treburile mele și împiedicîndu-mă să împlinesc ceea ce doream, m-ai condamnat la suferință!**

Howson suspină. Cu cîteva ore în urmă, îi mărturisise Clarei că un telepat activ poate minți în mod convingător. În prezent, își adună toate forțele pentru a demonstra contrariul... că el putea fi la fel de pîrsuasiv chiar și cînd era vorba de adevăr.

**Știu, Rudi. Îți amintești, pot simți durerea ta la fel de puternic ca și tine... Sînt perfect conștient de ceea ce ți-am făcut. Acum trebuie să-ți ofer ceva în compensație: fericire, sau satisfacție, orice dorești și îmi stă în putință să-ți dau. Altfel, cum m-aș putea înțelege cu propria**

**mea conștiință?**

Telepatul își implicase total mintea în această acțiune. Și, o dată cu mesajul verbal, el transmise și o reflectare a durerii celuilalt, purtând însă amprenta propriei sale personalități.

Imediat receptă străfulgerarea de neîncredere: **Dar tu nu ești nimic pentru mine. Sîntem doar niște străini, și astăzi ar fi fost posibil să ne fi aflat la o depărtare de mii de mile unul de altul...**

**Nimeni nu este nimic pentru fiecare dintre noi.** În paralel cu acest concept, prea complicat pentru a fi transpus în cuvinte, Howson proiectă o imagine cît mai concisă despre sine: ciudata viață a unui telepat, experiența dobîndită din zeci și zeci de minți, dorințele, nefericirea și bucuria tuturor, care se repetau și se multiplicau în mintea lui la infinit.

De aceea un telepat devenea pacifist, sau psihiatru, sau telepat terapeut, sau arbitru de conflicte internaționale... pentru a-i ajuta pe ceilalți să fie mai fericiți. De aceea dorise el cu atîta intensitate, odioasă, să-i povestească surdo-mutei minunate istorii imaginare, și fusese atît de amărît cînd descoperise consecințele nefaste ale gestului său.

De aceea (deși oamenii obișnuiți nu erau întru totul convinși de acest lucru, deoarece nu aveau ocazia să afle adevărul prin intermediul unuia ca Howson) nici un telepat nu era antisocial, un geniu al crimei sau un general de armată. Nici un telepat n-ar fi fost capabil să ia locul lui Chaka Zulu și să



ordone hoardelor sale să distrugă toate ființele întâlnite în cale, în direcția pe care i-o arăta lancea; nici un telepat nu și-ar fi putut condamna frații să piară într-o cameră de gazare sau într-un război atomic.

Telepații erau prea umani, astfel încât era imposibil să-și alunge total din minte dorința de putere; dar, pentru a da curs unor asemenea vise, ar fi trebuit să aleagă calea izolării, a singurătății. În lumea reală, telepații sufereau din cauză durerilor victimelor și respingeau orice cruzime.

Era purul adevăr.

\*

Ochii lui Rudi se deschiseră, fixându-se asupra figurii inexpresive care tănuia o minte atât de pătrunzătoare. Noaptea trecută, când se cunoscuseră, el nu ținuse cont de atitudinea obișnuită pe care majoritatea oamenilor ar fi adoptat-o față de statura, de diformitatea, de aspectul umil al lui Howson... dar asta întrucât, din principiu, detesta convenționalismul ce stătea la baza unor asemenea reacții. Era pe jumătate evreu, și poporul lui avea un patrimoniu destul de bogat de prejudecăți convenționale încât să-i ajungă pentru un secol... prejudecăți îndreptate împotriva lui însuși. Astfel, prin analogie, el s-ar fi străduit să evite să offenseze un negru. Și același lucru îl făceau și alte milioane de oameni. Numai că

mulți dintre aceștia, dacă nu reușeau să înțeleagă logica unor concepții retrograde, învățau logica egoismului și, implicit, ajungeau să accepte prejudecățile. Rudi, însă, nu era dispus să decadă într-atît.

— Acum se dădea învins, sub presiunea durerii; nimic mai simplu decît să se prăbușească, afundîndu-se în ceața disperării. Pentru Howson era foarte greu să-l urmărească, dar trebuia să izbîndească... Doar reușise de atîtea ori, în trecut!

**De ce ai făcut-o, Rudi?**

O complexă imagine de nemulțumire: față de lucrarea pe care se angajase să o ducă la capăt; față de primirea de care avusese parte; față de ceilalți, incapabili să înțeleagă ce plănua el. La astea se adăugau: problemele financiare provocate de revocarea bursei de studii; problemele afective... Avea nevoie de dragostea unei femei, o femeie dispusă să-i împărtășească preocupările și nevoile; era simpatic, tînăr, frumos, dar asta nu era de ajuns... Trecuse prin multe încercări, dar ultima se soldase cu o deziluzie crudă. Masca pe care o purta ca să se ferească de ochii lumii se dovedise a fi o eroare: cei care nu putuseră pătrunde dincolo de aparențe, ignorîndu-i frămîntările, erau lipsiți de tact, de amabilitate, și, fără să-și dea seama, scormoneau răni vechi.

Atunci pusese mîna pe un cuțit și se întrebase *cît de mult dorea uitarea.*

Dar Howson putea să vadă dincolo de mască,



cu toate că nu era nici nepoliticos, și nici lipsit de tact. Lăsînd deoparte problemele superficiale, cum erau cele financiare, care nici nu meritau să fie luate în seamă, parcurse întregul drum de amărăciune ce-l împinsese pe Rudi la sinucidere, în căutarea factorului principal.

### **Despre ce lucrare era vorba?**

Haos și luptă. În străfundurile minții lui Rudi exista o necesitate de a crea și de a da viață creației sale. Howson consideră această dorință foarte feminină, amintindu-și de impulsurile pe care le găsise în inconștientul femeilor ce erau victime ale frustrării. Din această descoperire se desprindeau diverse consecințe; imaginile apăreau laolaltă, dar el fu nevoit să le analizeze pe rînd.

Astfel, se lămuri că acest impuls era general uman, fără deosebire de sex sau de vîrstă. Din el derivau felurite elemente, pe care Howson se mărgini să le înregistreze, în vederea unei analize ulterioare... de pildă, motivul pentru care creativitatea îi provoca o mare suferință (în adîncul subconștientului, actul creației era asociat cu o naștere, iar nașterea este însoțită de dureri), sau motivul care-l determinase să aleagă tocmai această metodă de sinucidere (și ea își avea explicația sa, ce, pe moment, îi scăpa; sau... desigur... nașterea prin cezariană, simbolul ei, asta trebuie să fi fost!). Dar subconștientul lui Rudi nu-i putea spune decît că tînărul avea nevoie să creeze, fără să-i explice natura activității creatoare, și nici

modul în care aceasta se reflecta la nivelul conștiinței.

Brusc, Howson se simți cuprins de o amețeală puternică. Îndreptându-se de spate, își dădu seama că trupul îi devenise rigid din cauza poziției incomode. Oricum, însă, nu beteșugurile lui contau acum.

– Prea multă durere! i se adresă doctoriței pe un ton sec. E posibil să i se administreze o anestezie locală?

Apoi, după ce vederea i se limpezi, descoperi că infirmiera dăduse deja pătura la o parte și se pregătea să-i facă lui Rudi o injecție. Cîteva clipe, o privi, mut de uimire. Imediat, însă, intui ce se întîmplase și se întoarse către Clara.

Fata desluși întrebarea ce i se formase în minte și-i răspunse înainte ca el să deschidă gura:

– Mi-ai vobit despre garda terapeutică, așa că...  
ăă... am solicitat anestezia pentru Rudi...

Sufletul lui Howson fu invadat de un val profund de recunoștință, pe care nu și-l reprimă, ci îl lăsă să se reverse, iar Clara roși de plăcere.

**Cum te simți?**

**Vai, Jerry... e minunat, dar totodată și înspăimîntător!**

Howson avu o ușoară ezitare, apoi, vrînd parcă să-și facă **mea culpa**, rosti cu glas tare:

– Știi, e posibil să mă fi înșelat azi-dimineață. Poate că nu trebuie să întreb pe nimeni cum să-ți folosești talentul.



Auzind această remarcă neașteptată, infirmiera și doctorița se priviră stupefiate.

— Dar... — Clara păru la fel de uluită — Dar dumneata m-ai sfătuit! **Dumneata** mi-ai explicat ce trebuie să fac, în fiecare clipă!

## CAPITOLUL XXVIII

Howson încă mai medita asupra ultimei afirmații a Clarei, când infirmiera îi întrerupse șirul gândurilor.

— Anestezicul și-a făcut efectul, doctore Howson, spuse ea, atingînd ușor abdomenul lui Rudi.

— În regulă! murmură Jerry și, stăpînindu-și cu greu emoțiile, se hotărî să-și continue investigațiile.

**Rudi!**

**Da?...** În interogația tînarului se ghiceau dorința de a colabora, încrederea oarbă în forțele telepatului.

Și Howson se apucă de treabă, încercînd să clarifice și să pună ordine în mintea haotică a lui Rudi.

În paralel cu fundamentală necesitate de a crea, apăruseră diverse rațiuni care îl împiedicau să-și găsească împlinirea în literatură, pictură, sculptură sau în alte forme de exprimare artistică în care creatorul era despărțit de publicul său. Pe Rudi nu-l mai mulțumea faptul de a plăsmui ceva ce urma să fie apreciat sau criticat mult mai tîrziu, de niște indivizi veniți de aiurea. El avea nevoie de o recunoaștere imediată; aprobarea și stima celor de



alături îi alimentau în permanență dorința de a realiza noi opere, la fel cum, pentru un actor, entuziasmul unui „public bun” reprezintă un talisman ce-l ajută să joace din ce în ce mai bine.

Cu toate acestea, Rudi nu era satisfăcut de actorie, întrucât, în viziunea lui, ea nu însemna decât **interpretare**. De fapt, dorea ceva pur, ca baletul sau ca alte genuri artistice implicând un contact direct cu publicul de care avea atîta nevoie... chiar dacă el era un polemist desăvîrșit, capabil să improvizeze discursuri minunate. (Howson se văzu nevoit să dea piept cu o lungă serie de explicații, excepții și comentarii, înainte de a-și forma o imagine clară în privința intențiilor lui Rudi.)

Totuși, în esență, muzica îl atrăgea cel mai mult. Și...

Și Howson se pomeni pe marginea unei pante alunecoase. Fără să se mai poată controla, căzu, zbatîndu-se și poticnindu-se, într-o junglă întortocheată, imensă, de experiențe senzoriale.

Mintea lui Rudi Alef se deosebea de cea a unui om obișnuit, aducînd întrucîtva cu a lui Howson, atîta doar că era îndreptată într-o direcție diferită. Într-un fel, datele lui senzoriale aveau puncte de intersectare, putîndu-se substitui între ele. De-a lungul carierei sale, telepatul se mai confruntase cu cîteva minți caracterizate prin **audio-vizualitate** — persoane cărora muzica le evoca anumite culori sau figuri —, dar experiența lui anterioară în acest

domeniu reprezenta o joacă de copii în comparație cu ceea ce descoperea în mintea lui Rudi.

(Odată, cu mult timp în urmă, îl încântase **Fantezia** lui Walt Disney. Ținea minte că dorise să vadă și alte combinații de sunet și culoare realizate în acel mod. Acum visul de odinioară începea să prindă contur, întrecându-i toate așteptările.)

Ca un înotător aflat în mijlocul unui torent turbionar, Howson căută cu disperare un punct de sprijin în vârtoarea amețitoare a amintirilor. Apărură câteva imagini: o voce/ catifelată/ ghearele unei pisici zgîriind/ purpură/ fruct copt... sirena unei nave/ ceață/ pumnal/ cenușiu-albastru/ frig/ nesiguranță/ senzație de pierdere și de vid... un acord în **do** major în pianoforte/ copilărie/ pădure/ alb și negru înconjurat de auriu luminos/ ură/ ceva ars/ un cerc în jurul capului/ rușine/ rigiditatea încheieturilor/ lichid/ rotunjimi...

Virtual, această înșiruire putea continua la nesfârșit. Howson se retrase pentru scurt timp, apoi își încercă din nou norocul.

Mergea printr-o pădure de ferigi înalte de treizeci de metri, populată de animale gigantice care rodeau scoarța tulpinilor. Se simțea istovit, ca și cum ar fi străbătut un drum lung, iar soarele era teribil de fierbinte. Ajunse însă la un râu albastru și se preschimbă într-un sloi de gheață ce se legăna lin, dus de curent, topindu-se încet în apa care îl înconjura. Ea, apa, se prăvălea într-o prăpastie; și



totuși, durerea provocată de izbirea de rocile înșirate una după alta era suportabilă și plăcută, pentru că el era în spate și privea stropii albi ce se rostogoleau; o anumită soliditate se mistuia pas cu pas, în timp ce apa mușca din pietrele de dedesubt și spuma se împrăstia în imensitate și în întuneric, iar jos, în adâncuri, exista o senzație de căldură și de lumină roșietică, nevăzută dar intuită (infraroșii?), ca și cum ar fi nimerit pe o planetă lipsită de atmosferă, dominată de un soare roșu care se târa pe cer, preschimbându-se apoi într-un monstru păros, cu patru labe, ce înainta pe o cîmpie neagră nesfârșită, în jurul căreia stăteau de pază giganți nepăsători, vorbind în șoaptă...

Și, în tot acest răstimp, auzise o orchestră cîntînd.

Howson părea să fi ajuns la capătul puterilor. Cineva îi ștergea obrazii cu o bucată de pînză umezită în apă rece. Deschise ochii și constată că se afla tot pe scaun, lângă patul lui Rudi.

– Te simți bine? îl întrebă Clara, cu un aer îngrijorat, în vreme ce infirmiera continua să-i răcorească fața. Ți-a... ți-a fost teamă?...

– Cît am... lipsit? întrebă telepatul, cu voce răgușită.

– Au trecut vreo trei ore, răspunse doctorița privind la ceas.

– Mai puțin decît credeam. Totuși, ai făcut bine că m-ai adus înapoi!

Howson se ridică anevoie de pe scaun și făcu vreo cîțiva pași, ca să-și dezmoștească picioarele, apoi o privi intens pe fată.

**Ce ți-a atras atenția?**

**Nu-mi este foarte clar... Dar era multă frică...**

Lui îi era frică. Howson se încruntă. Există ceva care nu dorea să se contureze deslușit în propria-i minte... ceva ce intuise parțial, în haosul imaginilor din creierul lui Rudi. Totuși, nu era recomandabil să forțeze lucrurile. Prin urmare, hotărî că ar fi fost mai nimerit să și-o facă aliată pe doctoriță.

— Vă mulțumesc că mi-ați îngăduit să-l văd acum! spuse el. Sper că nu l-am supus unui efort prea mare. Ați putea să-mi precizați, aproximativ, firește, cînd va fi în stare să suporte terapia completă?

— Intenționați să-l tratați aici?

Doctorița oscila între două atitudini contradictorii: o ispitea gîndul că un telepat terapeut atît de vestit era dispus să lucreze în spitalul ei, dar, totodată, o irita apariția nedorită a unui străin în sfera ei de influență. Pe nesimțite, Howson o ajută să încline balanța în favoarea cooperării.

— Pulsul e bun, la fel și tensiunea, iar respirația este normală..., spuse femeia, după ce-l consultă rapid pe Rudi. După cîte se pare, a suportat foarte bine primul tratament. L-ați putea vizita din nou peste... să zicem, nu mai devreme de o săptămînă și



nu mai târziu de zece zile.

Howson își ascunse descumpănirea. Ar fi dorit ca legătura cu fascinantă minte a lui Rudi să fie restabilită cât mai curînd. Îi venea greu să stea departe atîta vreme, după ce avusese ocazia să zărească doar o frîntură dintr-un spectacol atît de promițător...

Și totuși, nu avea de ales. Trebuia să aștepte.

\*

Howson și Clara făcură următorul popas într-un restaurant situat în apropierea spitalului. Acolo prînziră și băură neînumărate cești cu cafea, în vreme ce telepatul prezentă mental datele aflate de la Rudi, dispunîndu-le într-o anumită ordine, astfel încît fata să le poată examina. Dar tensiunea prelungită îi diminuase acesteia forțele și, prin urmare, se hotărîră să recurgă din nou la cuvinte.

– Bietul Rudi! exclamă Clara cu o voce stinsă. Nu-i de mirare că se simțea atît de disperat... lipsit de orice speranță de a se mai face înțeles!

– Știu că își dăduse seama de faptul că era singurul care poseda capacitatea de a asocia senzațiile între ele. Într-un anumit sens, numai un telepat ar constitui un public pentru el. Dar, firește, s-ar declara mulțumit dacă ar putea să creeze o copie cât mai apropiată de imaginile sale mentale, în speranță că publicul ar izbuti să o completeze cu

propriile senzații. Un singur lucru nu suportă Rudi: întrucît, în plan concret, nici o altă persoană nu e capabilă să realizeze asocieri senzoriale pe o scară atît de mare, nimeni nu reușește să înțeleagă exact ceea ce încearcă el să înfăptuiască.

– Dar, în cele din urmă, ai apărut dumneata..., îi suflă Clara.

– Da, am apărut eu. De pildă, Rudi mi-a vorbit despre ciocnirea cu autoritatea universitară. Îmi închipui că făcea tot soiul de compuneri mentale ce nu erau pe placul oficialilor. E adevărat?

Clara dădu din cap.

– Unele erau cu adevărat halucinante! Acelea, însă, ar fi fost cît de cît suportabile. Necazurile au început atunci cînd Rudi s-a asociat cu Jay Horne. Universitarii susțineau că Rudi distorsiona munca lui Jay, care lor le era mult mai accesibilă, și de aceea i-au atras atenția să-și lase amicul să-și vadă de propriile-i treburi. Asta a aprins scînteia scandalului care, în final, a provocat revocarea bursei de studii. Cel puțin, așa mi-a spus Charma. Pe ea o cunosc de mai multă vreme...

– Înțeleg. Deci Rudi a făcut o lucrare experimentală, a cărei logică se afla în asocierile sale mentale, și nu în sunetele orchestrale. S-ar fi declarat satisfăcut chiar și cu o înțelegere minimă din partea ascultătorilor. Numai că publicul a receptat doar sunetele, pierzînd în acest fel întreaga semnificație a lucrării. Treptat, speranțele lui au pălit. Pe măsură ce



reducea în mod deliberat aria asocierilor pe care se baza muzica sa, apropiindu-se de sfera convenționalului, simțea tot mai mult că abandona ceea ce dorise să realizeze...

Howson făcu o pauză, apoi continuă:

– Faptul că i-a cerut ajutor lui Jay mă determină să cred că sacrificiul lui atinsese limita suportabilului. Eliminând toate celelalte combinații de asocieri senzoriale, a considerat că era mai bine să combine simple imagini de mișcare și culoare decît să nu facă nimic. Mă înșel, oare? Nu am o idee foarte clară despre munca lui Jay, cu excepția descrierii lui Rudi, dar bănuiesc că părerea lui e destul de părtinitoare.

– Nu tocmai. E adevărat că nu-i „prea îngăduitor“ cu Jay, dar asta nu înseamnă că nu-l apreciază!

– Aha! – Howson își trecu mîna peste bărbie. – Dar, în orice tentativă de asociere a impresiilor muzicale cu cele vizuale, dificultatea principală constă în faptul că aparatura este costisitoare, complicată și în general necorespunzătoare. Dacă, de pildă, ai avea nevoie de un instrument simplu și multifuncțional cum este pianul, care conține sau resursele unei orgi de culoare, sau pe cele ale unei biblioteci de microfilme cu capacitate nelimitată...

Clara îl privi uluită.

– Știi că aproape aceleași cuvinte le-a folosit și Charma, cînd mi-a povestit că faimoasa lor

colaborare nu mergea bine?

– Nu-i nimic ciudat în asta. Probabil că însuși Rudi le-a folosit, spuse Howson, ridicându-se de pe scaun. Deocamdată, însă, aş vrea să-l găsim pe Horne. Trebuie să mai aflăm și alte amănunte despre amicul nostru, ca să știu ce tratament să-i aplic.

– Parcă ziceai că ești în vacanță..., îi aminti Clara cu timiditate.

– De curînd, un pacient de la spitalul din Ulan Bator m-a întrebat de ce nu-mi folosesc talentele pentru propria mea plăcere, răspunse Howson, cu o nuanță de amărăciune în glas. Asta și intenționez să fac acum: trebuie însă să recunosc că sper ca Rudi Alef să-mi fie recunoscător. Dar, mai întîi, e necesar să descopăr **ce anume** pot face pentru el. Să mergem!



## CAPITOLUL XXIX

Jay și Charma locuiau într-un apartament situat la ultimul etaj al unei clădiri vechi, nu departe de Grand Avenue. În întreaga zonă, aerul era încărcat de praf, din cauza deselor demolări. Când Clara și Howson ajunseră la destinație, cei doi tineri se cio-rvăiau de zor pe teme domestice: ea vroia să facă ordine, iar el protesta pentru că n-avea chef să-și mute aparatura din loc. Cei doi musafiri nepoftiți se priviră cu subînțeles, întrebându-se dacă era cazul să-i deranjeze.

Totuși, în cele din urmă, bătura la ușă și, spre surprinderea lor, fură primiți cu căldură. Howson observă că între soț și soție domnea o armonie perfectă, în pofida veșnicelor dispute în care se angajau. Era și asta un mod de conviețuire ca oricare altul, se gândi el, original, ce-i drept, dar funcționând perfect.

Telepatul își stăpîni dorința de a-și aprofunda investigațiile și le expuse gazdelor motivul vizitei lor. Abia când termină de vorbit realizează că nici Jay și nici Charma nu-i cunoșteau adevărata identitate și se grăbi să îndrepte greșeala.

– Sfinte Dumnezeule! exclamă Jay uluit. Deci sînt adevărate poveștile cu binefăcători necunoscuți!

Cînd mă gîndesc ce-ar fi pățit bietul Rudi, dacă n-ai fi fost acolo! Îți mulțumim, doctore Howson! Cred că a meritat să-l salvezi... Zi-i mai departe... chiar dacă vorbele dumitale îmi provoacă atîta durere!

– Numele meu este Jerry! zîmbi Howson, vădit ușurat de faptul că Jay nu se încrîncenase la auzul revelației. Am venit aici în dorința de a afla ce ați realizat împreună, dumneata și Rudi.

– E simplu. Charma, iubito, n-ai vrea să eliberezi pianul ăla și să scoți chestiile alea la care ne-am uitat noi ieri?

Pe o latură a camerei se afla un vechi pian vertical: Howson nici nu-l remarcase pînă în clipa aceea, din cauza snopului de fire electrice și a diverselor aparate îngrămădite pe el. Cînd Charma degajă locul, el observă că nu era un pian obișnuit, ci avea două claviaturi suplimentare: prima comanda o orgă electronică, iar cea de a doua o baterie de benzi magnetice, fiecare avînd capul său de lectură.

– Acestea sînt efectele speciale, îi explică Jay, dînd ocol camerei și răsucind diferite întrerupătoare. Rudi voia ca totul să fie pus la punct. Și acum, iată jucăria mea preferată.

Tînărul dezveli o cutie mare de cristal, ce aducea cu un acvariu, pe fundul căreia pîlpîia un lichid luminiscent. Pe două laturi ale recipientului strălucea un șir de lumini colorate.

– Stingerea! ordonă Jay.

Și, de îndată ce Charma închise fereastra, în



cameră se făcu întuneric. După cîteva clipe, obișnuindu-se cu pîlpîirile luminilor spectrale, Howson văzu că fata se așezase la pian.

– Priviți bazinul de sticlă! îi îndemnă Jay. Așa, iubito... unu, doi, trei.

O succesiune de intervale neregulate. Note dezordonate, țîșnind din claviatura tradițională, sfîrșindu-se într-un sunet vesel, prelung, preluat apoi de una dintre claviaturile suplimentare. Brusc, în interiorul cutiei începură să se formeze o serie de imagini multicolore, corespunzînd întrucîtva muzicii. În cîteva secunde, ele deveniră mai clare, dobîndind cu fiecare acord un contur mai precis.

Privind cu atenție, Howson avu impresia că distinge viziuni asemănătoare celor pe care le descoperise în mintea lui Rudi. Dar cît de simplu era acest spectacol, în comparație cu acele nesfîrșite asocieri mentale pline de viață!

Curînd, muzica se estompă și imaginile pieriră.

– Cam asta-i tot ce am făcut! spuse Jay, fără entuziasm. Charma, deschide fereastra!

Cînd lumina inundă din nou încăperea, tînărul îl privi țintă pe Howson. Fără să se lase rugat, telepatul îi răspunse la întrebarea pe care n-o formulase.

– E o tehnică bună! Numai că e prea limitată, pentru o tratare cu adevărat ambițioasă.

Jay zîmbi încîntat.

– Așa ziceam și eu. În majoritatea cazurilor,

l-am ascultat pe Rudi și i-am făcut pe plac, pentru că el este un artist autentic, un creator, în vreme ce eu sînt doar un executant. Dar treaba asta ne-a luat mult timp, și colaborarea noastră, aparent, n-a fost prea fericită. Dacă veniți în cealaltă cameră, o să vă arăt ce-am realizat singur.

Dincolo, Howson descoperi zeci de cutii de cristal, așezate pe diverse rafturi, unele acoperite de praf, cutii întunecate, fără nimic impresionant. Jay se întinse către o priză și introduse în ea ștecherul unui cablu prelungitor.

– Iată „focurile mele de artificii ude“, cum insistă să le numească iubita mea soțioară, murmură el. Acesta este ultimul din serie.

Jay atașă cablul prelungitor la postamentul unui paralelipiped de sticlă mai voluminos. În interiorul lui se aprinse o lumină slabă; la scurtă vreme, lumina deveni mai strălucitoare și, pornind de la bază, începură să se formeze șiruri-șiruri de bule opalescente. Diferite culori dănuiau și se împreunau în voie; apoi apăru un pătrat în culorile curcubeului, care umplu în întregime cutia de sticlă. În cele din urmă, pătratul dispăru și bulele opalescente își reluară dansul.

– Schema nu se repetă, explică tînărul. Seamănă cu un caleidoscop... într-adevăr, cred că asta este cea mai potrivită comparație.

– Arată mult mai bine decît cel pe care l-ai făcut cu Rudi, spuse Howson. În schimb, însă, nu



este tot atît de ambițios, iar puterea lui pare mai mică.

Jay mai conectă un paralelipiped, al cărui interior era mai întunecat: roșu închis, albastru aidoma nopții, violet cu puncte aurii și albe.

– Totuși, asta am vrut să obțin, încuviință el, fixîndu-și creația. Caut ceva... foarte, foarte simplu. Ambiția mea este să combin mișcarea și culorile în... ăă, în mod plăcut. Sau neplăcut! Privește-l pe ăsta! – Apăsă pe un buton, și un alt recipient se luminează... cu mișcări ezitante, schimbîndu-și brusc culoarea, devenind la intervale scurte o mocirlă de un cenușiu murdar și măsliniu. – Dar, vezi, continuă Jay, eu știu ce caut, spre deosebire de Rudi, care, uneori, nu părea sigur de propriile-i dorințe. Vreau să spun că, după ce-i urmam instrucțiunile cu sfințenie și pierdeam ore în șir pentru un singur efect, el făcea crize de nervi deoarece rezultatul nu-l mulțumea.

– Nu mă surprinde, răspunse Howson. Impresiile senzoriale ale lui Rudi se întrepătrund atît de mult încît mi se pare aproape imposibil ca el să reușească să vizualizeze ceva în mod direct și imediat. Cînd aude o notă emisă de pianul vostru, o leagă imediat de... în fine, să zicem, de gustul și mirosul pîinii prajite, de culoarea cerului pe vreme de furtună și de mirosul apei stătute, laolaltă cu senzația fizică a amôrțirii brațului stîng și cu un sentiment de neliniște. Toate aceste asocieri sînt legate, la rîndul lor, de alte idei. Rezultatul este un... haos

total! Probabil că el nu are capacitatea de a izola fiecare componentă în parte: nu separă culoarea cerului de culoarea apei stătute și de culoarea pînii, ci le amestecă, obținînd un întreg indivizibil. Dar nimeni, în afară de el, nu poate să le accepte în mod simultan și nu poate să obțină aceleași asocieri mentale...

– Nimeni, în afară de dumneata, interveni Clara.

– Întocmai, încuviință Howson, privind-o fix. În afară de mine, sau de un alt telepat... Jay, care sînt posibilitățile instrumentului pe care l-am văzut adineauri?

– Exceptînd limitele naturale, impuse de viteza de reacție și, bineînțeles, de dimensiunile reduse... este practic nepuizabil. Am lucrat la el mai mult de un an, montîndu-l și demontîndu-l. Deocamdată este programat numai pentru o anumită secvență, dar poate fi manevrat manual.

– Înțeleg. Atunci, lasă-mă să reflectez o clipă!

Howson închise ochii, făcîndu-i pe Jay și pe Charma să creadă că era adîncit în gînduri. În schimb...

Clara! Spune-mi ceva, te rog! De ce te interesa atît de mult Rudi, de vreme ce nu erați prieteni?

Pentru că... Telepatul sesiză o senzație de jenă și de incertitudine. Poate pentru că îmi părea rău de el?...

Fii sinceră cu mine! Era mai mult decît atît,



nu-i așa? Îl găseai atrăgător, nu?

D... da...

În realitate, vroiai să-l cunoști mai bine. Și te gîndiseși că te-ai putea îndrăgosti de el, nu-i așa?

Ești indiscret!

Dar în acel gînd nu exista nici urmă de regret sau de furie. Mai degrabă, fata dădea semne că ideea i se părea acceptabilă.

Howson zîmbi, apoi deschise ochii și se uită la Jay.

— Poți să te ocupi puțin de mașinăria asta? întrebă el. Și, observînd ezitarea celuilalt, se grăbi să adauge: — Uite ce e, intenționez să vă ajut să ieșiți din impas. Sînt de acord cu dumneata... Rudi va deschide un drum. Dacă va găsi ocazia potrivită, va putea crea o nouă metodă de exprimare artistică. Dar pentru asta îi trebuie timp, și interes din partea publicului, ca să găsească forțele necesare pentru a realiza contopirea viziunilor sale cu sunetele, mirosurile, și poate și cu alte senzații mai complexe. Așadar, în momentul de față, doar speranța l-ar putea ajuta să-și recapete dorința de a merge mai departe. Și cred că știu cum i-am putea-o oferi...

\*

Rudi

Howson simți cum mintea celuilalt se contractă,

lasînd apoi loc amintirilor. Curînd, tînărul avea să fie complet vindecat. Telepatul descoperea în propria-i conştiinţă o undă de invidie în faţa normalităţii funcţiilor fiziologice ale lui Rudi. Dacă el ar fi fost cel rănit, n-ar fi avut nici o şansă să supravieţuiască.

Îl transferaseră pe convalescent într-o cămăruţă cu pereţi izolaţi fonic, şi acum erau adunaţi cu toţii acolo: Jay, Charma şi Clara, precum şi o infirmieră, gata să intervină, dacă era cazul. Howson îl abordă din nou, cu blîndeţe:

**Rudi, gîndeşte-te la muzica ta!**

O cascadă de sunete imaginare se revărsă dintr-o dată în mintea tînărului, ca şi cum porţile unui baraj s-ar fi dat deoparte. Howson se luptă să o ţină sub control, apoi veni rîndul Clarei să intre în acţiune.

Paralelipipedul de sticlă deveni luminos. Palidă ca o fantomă, fata preluă comenzile, în vreme ce telepatul îi sugera lui Rudi să deschidă ochii. El îl ascultă şi văzu...

După o săptămîină de experimentări şi de îmbunătăţiri, viteza de reacţie a recipientului era fenomenală. Jay improvizase noi comenzi, capabile să simplifice mînuirea instrumentului, dar, totodată, înzestrîndu-l cu o complexitate sporită, apropiindu-l de esenţa unui pian mecanic. Iar Clara...

În tot acest timp, cît fusesera împreună, Howson se întrebese de mai multe ori ce anume o ajuta pe Clara să citească aproape la perfecţie fantasticele



proiecții mentale ale lui Rudi, reducându-le la esențial și **convertindu-le în imagini de îndată ce ele apăreau**. Să fi fost fata dotată cu o capacitate excepțională, ori el era, fără s-o știe, un mare instructor telepat?

Pe chipul tînărului se întipărise stupoarea. Jay și Charma, deși nu puteau auzi muzica dezlănțuită din mintea celorlalți, erau tot atît de uluiți, în vreme ce Howson exulta de fericire.

În paralelipipedul de sticlă luaseră naștere mai mulți munți asimetrici, violacei și maiestuoși; vîrfurile acestora erau învăluite în ceață, și o avalanșă bubuia într-o vale înconjurată de zăpadă, în vreme ce ecoul melancolic al unui corn de vînătoare se topea într-o prăbușire de sute de sunete muzicale nemaiîntîlnite. Pe neașteptete, cutia se întunecă; dintr-o adîncitură se ridică un fir de fum, și Jay se repezi înainte.

Spectacolul se sfîrșise.

\*

Howson se întoarse spre pat, nutrind speranța că ultimul incident nu-l afectase prea tare pe Rudi. Și, într-adevăr, convalescentul încerca să se ridice în capul oaselor, cu fața strălucindu-i de fericire. Cu un gînd liniștitor, îi întrerupse bîlbîiala incoerentă.

– Nu trebuie să-mi mulțumești mie! adăugă el cu glas tare și-i zîmbi. E normal să fii încîntat. A

fost o prostie să te gîndești să renunți, cînd succesul îți era la îndemînă...

– Dar nu era! protestă Rudi. Dacă n-ai fi fost tu... și Clara, bineînțeles... dar... dar, la dracu', ăsta nu-i succes, dacă trebuie să mă bizui pe tine ca să reușesc!

– Să te bizui pe mine?! se miră Howson. Aha! Presupun că-ți închipui că... eu aș fi proiectat imaginile pe care le creezi în mintea Clarei, nu-i așa?

În cîteva cuvinte, telepatul îi explică despre ce era vorba în realitate. Rudi primi vestea cu o vădită ușurare, dar se înnegură din nou cînd o privi pe fată.

– Clara, tu ce părere ai? Doar n-o să-mi fii interpretă la infinit, pentru numele lui Dumnezeu!

– Mi-ar face plăcere să-ți țin de urît o vreme, răspunse ea cu timiditate. Firește, nu pe vecie! Jerry spune că operele pe care le vom realiza împreună ar putea trezi din amorțeală fantezia oamenilor, făcîndu-i pe toți să înțeleagă ce vrem noi, și atunci s-ar ivi șansa de a primi o aprobare să lucrezi cu o orchestră întreagă. În plus, vei învăța să te folosești singur de acest instrument; Jay l-a făcut atît de simplu, încît mie mi-au trebuit doar cîteva ore ca să-i înțeleg mecanismul de funcționare. Și, în cele din urmă...

Invocă mental ajutorul lui Howson, și acesta nu pregetă să-i răspundă, proiectînd direct în mintea tînărului viitorul de care urma să aibă parte.

Era o sală imensă, cufundată în obscuritate. La



un capăt, niște lumini erau concentrate asupra pupitrelor pentru partituri; se auzeau zgomote de pași și de instrumente muzicale care erau acordate. Imobilitatea fu întreruptă de primele note ale compoziției lui Rudi. Într-un imens rezervor își făcură apariția imagini pitorești, vii, fluide, un fascinant echivalent al muzicii. Reacția publicului putea fi bănuită: o admirație progresivă, aproape palpabilă, alimentînd prin mijlocirea entuziasmului noi șiruri de imagini.

Howson întrerupse proiecția și văzu că Rudi își închisese ochii, strîngînd cu putere între degete marginea cuverturii. Se ridică în picioare, făcîndu-le semn tovarășilor săi să iasă din cameră, și aceștia se retraseră pe rînd, lăsîndu-l pe convalescent să se bucure în tihnă de viziunea unor ambiții realizate.

\*

Mai tîrziu, se strînseră tuspătru în apartamentul lui Jay și al Charmei, sărbătorind succesul în jurul unei sticle cu vin.

— Dumneata... Dumneata n-ai exagerat, nu-i așa, Jerry? îndrăzni să întrebe Clara după un timp.

— Nu prea mult. Vreau să spun că e posibil ca acea consacrare mondială pe care i-am promis-o să mai întîrzie vreo douăzeci de ani. Dar ea va veni, cu siguranță! Rudi are o calitate unică, un dar nemaiîntîlnit, în felul său, ca al meu sau al tău. Îmi pare rău, prieteni, adăugă el, întorcîndu-se către Jay și

Charma. Nu vreau să fac pe înfumuratul!

Jay ridică din umeri.

– Nu neg faptul că mi-ar plăcea să posed un talent deosebit, ca voi doi, dar, la dracu', îmi închipui că asta produce destulă suferință. Sînt sigur că voi avea și eu succes, pe măsura eforturilor mele, fără a „beneficia” însă de frustrările pe care le suportați voi...

– Mă bucur că nu ieși lucrurile în tragic! spuse Howson gînditor. Și... știi, mi-a venit o idee: cred că ai putea să deschizi un magazin, pentru toate „compozițiile fluide mobile” pe care le vei construi. Trebuie să recunosc că au un farmec aparte... Ce-ai zice dacă le-aș recomanda directorului meu și l-aș convinge să le folosească în locul tablourilor obișnuite și al acvariilor cu pești tropicali întrebuintate la secția de psihiatrie? Sper că n-ai considera asta drept un ultragiu adus artei dumitale...

– Sfinte Dumnezeule, sigur că nu! exclamă Jay, căscînd ochii mari. Ce, ai crezut că mă consider... un al doilea Michelangelo? Sînt doar un decorator de interioare, ca să zic așa, la scară ceva mai mare!

– Iar dacă te-ai crede un geniu, rîse Charma, te-aș vindeca rapid de asemenea fumuri! Îți mulțumesc, Jerry! Tocmai renunțasem la ideea de a mai trage oarece foloase de pe urma acelor focuri de artificii ude!

Apoi, privindu-l cu intensitate pe Howson, tînăra nu-și stăpîni curiozitatea:



– Dar dumneata ce profit ai din toate astea? Nu e drept să nu te alegi cu nimic!

– Eu?! pufni în râs Howson. Eu, practic, câștig cel mai mult. Faptul că dețin această putere de atîta timp, fără să-i fi epuizat toate posibilitățile, nu-mi diminuează bucuria. Înțelegi? Să zicem că Rudi și-a dat primul spectacol. Cred că pot s-o fac și eu.

Așteptase momentul acela de multă vreme, Trebuia să recunoască faptul că îi fusese greu să se stăpînească pînă atunci. Le cercetă mințile cu multă grijă și începu să le depene o poveste.

Cum putuse să fie atît de orb? Cum de nu-și dăduse seama că rezolvarea problemei lui se găsea chiar acolo, la doi pași?

El, Jerry Howson, precum odinioară Ilse Kronstadt, avea o putere telepatică mult mai mare decît toți ceilalți. Prin urmare, ce rost avea să se închidă, împreună cu partenerii săi, într-un grup catapatic, pentru a împiedica lumea exterioară să-i întrerupă fermecătoarele fantezii? Avea nevoie doar de un grad de concentrare asemănător cu acela pe care actorii îl obțin, în mod spontan, de la publicul lor.

În plus, realitatea nu era chiar atît de insuportabilă încît să-l împingă să-și găsească refugiul în evadare. Howson nu dorea decît să fie acceptat, trecînd totodată cu buretele peste moștenirea primilor douăzeci de ani, cînd fusese **numai** un pitic ce șchiopăta, iar cei din jur îl batjocoriseră. Mai simplu spus, vroia ca lumea (aceeași lume care odinioară îl

privise cu ostilitate) să-l înconjoare cu prietenie.

Și existau șanse să reușească.

Evocă o fantezie simplă, un basm, cu imagini, sunete, parfumuri, senzații tactile, emoții... elemente extrase din imensul depozit al experienței sale: descifrarea atîtor minți care se contopiseră cu a lui. Curînd, îi readuse treptat la realitate. Fusesse doar un simplu test. Firește, într-o bună zi, avea să meargă mult mai departe...

Cei trei tineri se dezmeticiră încetul cu încetul și-l priviră cu ochi scînteietori, iar el înțelese că învinsese.

Și acum?

Poate era cazul să facă o călătorie în jurul lumii, pentru a dobîndi deplina înțelegere a realității pe care o cunoștea deja din visele altora, din coșmare și din fantezii. Să pătrundă în sufletul europenilor, al asiaticilor, al americanilor, al australienilor... Întreaga lume i se întindea la picioare...

Howson zîmbi și-și mai turnă un pahar cu vin.



## CAPITOLUL XXX

Ca de obicei, stadionul era plin pînă la refuz. Biletele se epuizaseră de îndată ce Gerald Howson anunțase unul din rarele sale spectacole în care „gîndea cu voce tare“ în fața publicului. Asemenea demonstrații puteau fi numărate pe degete, întrucît telepatul era foarte atent ca munca sa la spitalul din Ulan Bator să nu aibă de suferit. Dar, ori de cîte ori se întîmpla să dispună de mai mult timp liber, organiza astfel de reprezentații în orașele în care existau săli de teatru sau stadioane suficient de încăpătoare, și lumea venea să-l aplaude de la mii de mile distanță. În aproximativ doi ani, Howson își cucerise o faimă demnă de invidiat.

În seara aceea, înfruntase cel mai numeros public din cariera sa... aproape cinci mii de persoane. Acum spectatorii se îndreptau către ieșire, în vreme ce el primea inevitabilele felicitări ale celor mai importanți oaspeți. Ca întotdeauna, era nevoit să afirme că nu se simțea obosit, explicînd chiar că aceste spectacole îl ajutau să se odihnească și să-și îmbrospăteze energia, după o perioadă de muncă asiduă. Niciodată nu se simțea mai proaspăt și mai fericit ca după rarele apariții în public.

În seara aceea, făcuse un slalom printre idei: când le vorbise spectatorilor despre munca sa, când le înfățișase gândurile unor oameni fericiți din India, Venezuela, Italia și din multe alte locuri de pe unde își adunase materialul. Ajunsese la o adevărată virtuozitate în acest domeniu; adeseori improviza, bazându-se pe reacțiile celor din public, astfel încât cei care erau singuri și nefericiți se bucurau că tocmai ei fuseseră aleși. Iar atunci când printre cei care-l urmăreau se numărau și diverse persoane al căror cuget era frământat de probleme grave, se străduia să găsească în mulțime și vreun funcționar important căruia îi sugera să le rezolve de urgență.

**Ilse, Ilse! Dacă ai fi descoperit asta, n-ai fi murit atât de copleșită de regrete!**

\*

– Jerry, îi întrerupse Pandit Singh șirul gândurilor. Jerry, e aici cineva care vrea să te vadă!

**Bună, Rudi. Știam că ești pe aproape. Lasă-mă numai să scap de toată lumea asta!**

O sugestie tăcută, și publicul se risipi, iar el fu liber să se apropie de Rudi și să-i strângă mâna; apoi se întoarse spre Clara, care-l însoțea pe tânărul artist, și o salută cu afecțiune.

**Ce mai faci?**

**Bine! În curînd, ne vom vedea mai des. De luna viitoare încep instruirea la Ulan Bator, ca**



telepat receptor terapeut.

Minunat!

– Salut, Jerry! spuse Rudi, oarecum stingherit de faptul că nu putea auzi acel dialog mut. Ai fost extraordinar!

– Știu, zîmbi telepatul. – Rudi aproape că nu-l mai recunoștea, atît de mult se schimbase Howson, datorită încrederii în sine pe care o dobîndise. – Cînd ai de gînd să vii după mine, în lumea spectacolului?

– Voi da primul recital peste cîteva săptămîni. De fapt, ăsta-i și motivul principal al prezenței mele aici: ca să te invit și să mă asigur că ai să vii. Dacă nu poți, îmi amîn debutul. Nici nu-mi închipui să lipsești de la un asemenea eveniment!

– Felicitări! Fii pe pace, n-o să scap ocazia... numai să n-am vreo urgență!

Rudi îl privi cu coada ochiului pe Pandit Singh și se îmbujoră ușor.

– Jerry, știi... am discutat pe îndelete cu doctorul Singh și am aflat multe lucruri în legătură... ăă... cu neajunsurile tale. Nu cunosc mare lucru despre medicină și telepatie, dar, după cîte se pare, ideea care mi-a încolțit în minte nu este atît de absurdă pe cît credeam eu la început. În fine... doctorul mi-a spus că necazul ți se trage de la o parte a creierului care ar trebui să controleze... repararea și întreținerea trupului, dar care, la tine, a fost sacrificată în favoarea organului telepatic.



– E ceva adevăr în vorbele tale, murmură Howson, ațintindu-l cu privirea pe Rudi, dar nedorind să-i „citească” mintea. Oricum însă avea un presentiment ciudat.

– Păi, eu cred... că dacă ești capabil să transferi total gândurile, cu alte cuvinte, mintea altei persoane într-a ta... atunci de ce să nu iei împrumut din creierul **meu** partea necesară, ca să compensezi ceea ce-ți lipsește? – Replica fusese pronunțată dintr-o răsufflare, iar ochii lui Rudi străluceau de încredere și de nerăbdare. – Înțelegi, eu îți datorez totul, chiar și viața, și mi-ar face plăcere să-ți dăruiesc ceva în schimb. Ceva la fel de durabil...

Întregul univers începu să se rotească în jurul lui Howson. Telepatul se întoarse spre Pandit Singh, întrebându-l din priviri dacă o asemenea minune ar fi fost posibilă.

– N-am avut timp să mă gândesc la toate aspectele, răspunse Singh. Și totuși, nu văd de ce n-am încerca. N-ar fi exclus ca aspectul tău fizic... cum să zic... să capete o oarecare asemănare cu acela al domnului Alef, dar ar exista speranța că ai putea fi operat... Ar fi posibil să mai și crești puțin în înălțime... I-am explicat domnului Alef că, mai mult ca sigur, va fi nevoit și el să zacă pe un pat de spital pe durata întregii perioade, incapabil să facă ceva și suportând aceleași dureri ca și tine, și că șansele de reușită nu se supun rigorilor matematicii...

– Iar eu insist! interveni Rudi, pe un ton ce nu admitea nici o replică.



Howson închise ochii. Firește, nu exista decît o unică soluție: să accepte. Dar, în vreme ce murmura cuvinte de mulțumire, deveni conștient de faptul că o asemenea acțiune nu mai era necesară. Fie că operația reușea sau nu, fie că speranța avea sau nu temei, rezultatul nu mai era atît de important. Și asta fiindcă exact în clipa în care Rudi se oferise să-l ajute, el, Gerald Howson, își găsisse împlinirea, încetînd să mai fie schilodul bicisnic...

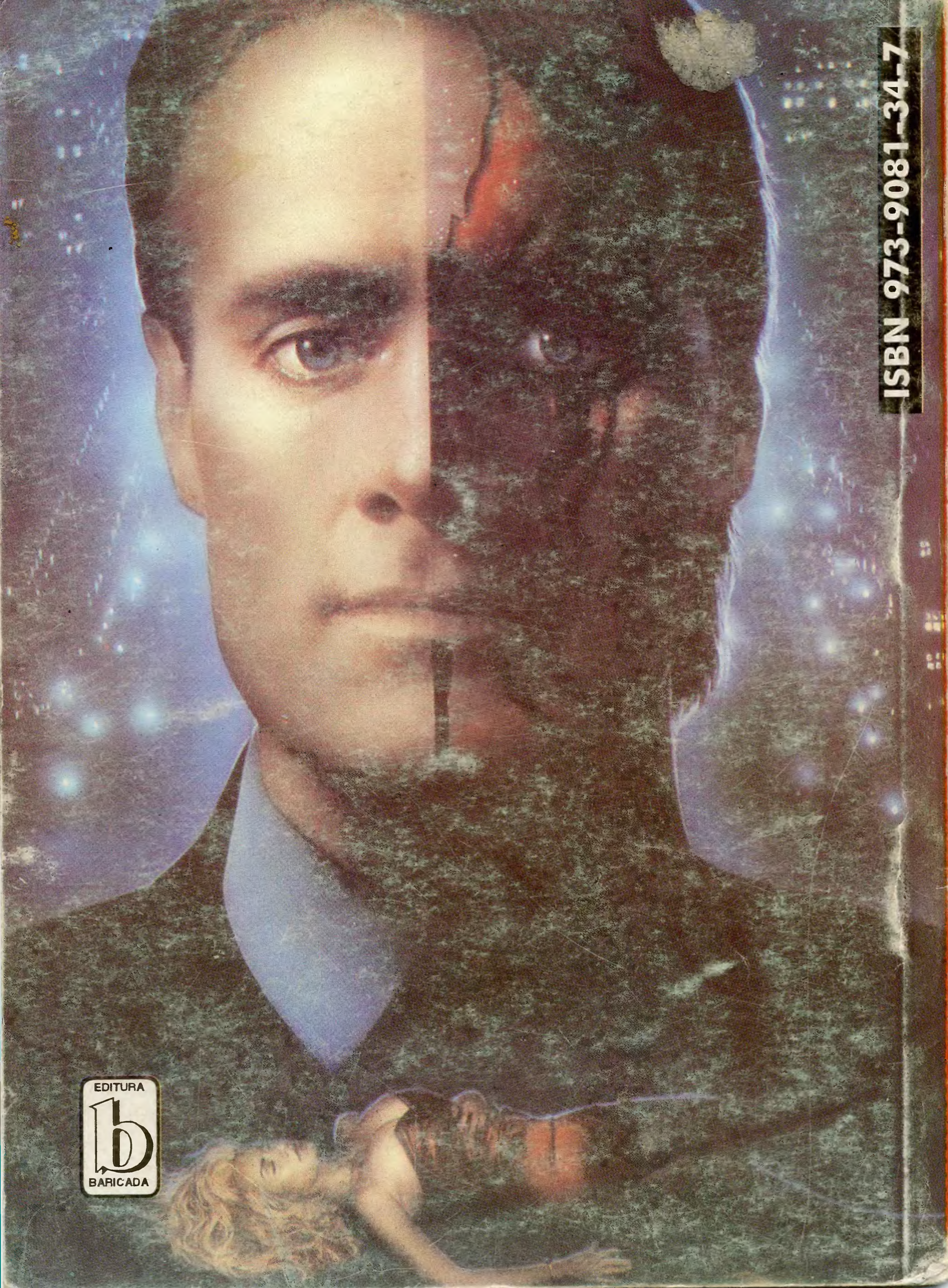
S F Î R Ș I T



# CUPRINS

Cartea întâi: MATERIA .....	5
Cartea a doua: METAMORFOZA .....	81
Cartea a treia: SPIRITUL .....	135





ISBN 973-9081-34-7

